

เริ่มเปิดฝา...เทน้ำมัน

‘เราทำแล้วก็หมายความว่าเราไม่เดือดร้อนถึงเวลาเราอายุร้อยสิบแปด
ถ้าอย่างไรราก็ใช้น้ำมันปาล์มของเราเอง คนอื่นอาจจะไม่ได้ คนอื่นอาจจะไม่มี
แต่เรามี เพราะเราขวนขวายหาวิธีที่จะทำเชื้อเพลิงทดแทนได้ ถ้าไม่ได้ทำ
เชื้อเพลิงทดแทน เราก็คือเดือดร้อนแล้วก็เป๋นห้วง แต่เราไม่ต้องเป๋นห้วง ถ้า
คนอื่นเขาไม่ทำ เขาอาจจะไม่มีน้ำมันไบโอดีเซลใช้ แต่ว่าเรามี เราคือข้าพเจ้า
ทำเอง...’

ผู้ใหญ่มัฒ แก้วกำเนิด แห่งหมู่บ้านเขากะหมอก ยืนมองพระบรม-
ฉายาลักษณ์บานใหญ่บนผนังบ้านด้วยแววตาเทิดทูน เมื่อหวนระลึกไปถึง
พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ซึ่งพระราช-
ทานแก่คณะบุคคลต่างๆ ที่เข้าเฝ้าฯ ถวายพระพรชัยมงคลเนื่องในโอกาส
วันเฉลิมพระชนมพรรษา ณ ศาลาดุสิดาลัย สวนจิตรลดา พระราชวังดุสิตฯ
อันเป็นข้อความที่เขาเคยได้อ่านผ่านหน้าหนังสือพิมพ์เมื่อสิบกว่าปีที่แล้ว

เพราะพระราชดำรัสซึ่งแสดงถึงความเอาพระทัยใส่ต่อปวงประชาใน
ยุคข้าวยากหมากแพงนี้เอง ทำให้เขาตัดสินใจริเริ่มทำโครงการอนุรักษ์พลังงาน
การใช้พลังงานทดแทน (ไบโอดีเซล) ตามแนวพระราชดำริ

โดยหลักใหญ่ใจความของแผนงานก็คือ การนำน้ำมันพืชซึ่งใช้แล้ว
หรือสกัดจากพืชที่สามารถผลิตน้ำมันได้มาทำปฏิกิริยาทางเคมี จนกลายเป็น

น้ำมันที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงน้ำมันดีเซล จากนั้นจึงเอาผลผลิตดังกล่าวไปผสมกับน้ำมันดีเซล ก็จะสามารถนำกลับมาใช้ทดแทนพลังงานเชื้อเพลิงได้เป็นอย่างดี

จากจุดประกายเล็กๆ ในครั้งนั้น ทำให้ทุกวันนี้กลุ่มคนแห่งหมู่บ้านเขากะหมอกเรียนรู้และนำหลักการนี้มาผลิตน้ำมันดีเซลใช้กันทุกครัวเรือน ไม่ว่าจะใช้เติมเครื่องยนต์ทำการเกษตร หรือยานยนต์ที่สัญจรกันอยู่ในหมู่บ้าน

นอกจากนี้ผู้ใหญ่ธมและชาวบ้านทุกคนยังช่วยกันผลิตน้ำมันไบโอดีเซลออกขาย ด้วยต้องการจะเผยแพร่พระอัจฉริยภาพของพ่อหลวงให้เป็นที่ประจักษ์แก่สายตาชาวโลก เพื่อที่ทุกฝ่ายจะได้ตระหนักและรู้ซึ่งถึงคุณค่ารวมทั้งนำพระราชดำริอันเป็นประโยชน์แก่ชนชาวสยามมาคิดต่อยอดให้เกิดความเจริญก้าวหน้าในทุกหย่อมหญ้าสืบไป

ผู้ใหญ่ธมแห่งบ้านเขากะหมอกสรรเสริญพระปรีชาชาญของพ่อหลวงเป็นยิ่งนัก พระองค์มีสายพระเนตรอันกว้างไกล ทรงคาดการณ์ได้อย่างแม่นยำว่าการสร้างพลังงานทดแทนอย่างน้ำมันไบโอดีเซลขึ้นมานั้นจะช่วยลดความลำบากให้แก่ลูกหลานของเรา หากพลังงานเชื้อเพลิงที่พวกตนใช้กันอย่างสิ้นเปลืองทุกวันนี้อ้อยหรือลงไปใต้อากาศหน้า และยังถือเป็นการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมไปในตัวด้วย เพราะน้ำมันไบโอดีเซลนั้นสามารถดมดพิษทางอากาศที่เป็นผลมาจากการเผาไหม้ได้อย่างสมบูรณ์ ซึ่งจะช่วยลดควันดำได้ถึงร้อยละ ๔๐ เลยทีเดียว

ยิ่งคิดผู้ใหญ่ธมก็ยิ่งปลื้มและภาคภูมิใจในเส้นทางชีวิตที่ตนเลือกเดินบำเพ็ญประโยชน์ให้แก่สาธารณชน เพื่อตอบแทนบุญคุณของพระมหากษัตริย์ผู้ปกครองแผ่นดินโดยธรรมที่เขาได้อาศัยใต้ร่มพระบารมี ก่อนจะก้มลงมองสิ่งของในมือที่ตนได้รับจากใครคนหนึ่งด้วยความชื่นชม จากนั้นชายผู้มั่นคงในอุดมการณ์จึงเดินยืมกริมไปทำธุระบางอย่างด้วยความมุ่งหวังอันเต็มเปี่ยม...

เกลลอนท์

๑

หนุ่มนักเรียนนอกที่เพิ่งจะรับปริญญาหมาบ้นทิตหมาดๆ จากประเทศอังกฤษ กำลังหาสมุดแผนงานประจำปีของกลุ่มบริษัทในเครือเดซาร์ ซึ่งเขาจะต้องเข้ามารับช่วงดูแลต่อบิตาในอีกไม่กี่วันข้างหน้าด้วยความหงุดหงิด เพราะไม่ว่าเขาจะเพียรหาในตู้เท่าไรก็ไม่พบ ครั้นพอลองค้นดูในลิ้นชักโต๊ะทำงานของท่าน เขาก็ไม่เจอ

ด้วยเหตุนั้น จิรเมธ เดซาร์ เลยลี้เลืกความตั้งใจที่จะหาเอกสารมาศึกษารายละเอียดสำคัญต่างๆ เพื่อนำมาพัฒนากิจการของครอบครัวให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้นทันที ทว่าพอเขาเอื้อมมือไปหมายจะปิดลิ้นชัก ชายหนุ่มกลับเหลือบไปเห็นสมุดเล่มใหญ่เล่มหนึ่งซุกซ่อนอยู่ด้านในสุด จิรเมธจึงสอดมือเข้าไปหยิบมันขึ้นมาดู เพื่อว่าบางทีอาจจะเป็นสมุดที่ตนกำลังหาอยู่ก็เป็นได้

เมื่อเปิดหน้าแรก เขาก็พบสมุดบัญชีธนาคารเล่มหนึ่งสอดอยู่ในนั้น อีกทั้งยังมีรายละเอียดสรุปรายจ่ายอย่างถี่ถ้วนว่า ‘บัญชีเงินโอน’ คิวหนาดกดำขมวดโดยอัตโนมัติ ก่อนที่สมองจะสั่งการให้สองมือพลิกเปิดอ่านหน้า

ถัดไป แล้วคิวเข้มก็ยิ่งขมวดแน่นขึ้น หลังจากได้รับทราบข้อมูลเพิ่มเติมว่า บิดาของตนนั้นโอนเงินออกเป็นจำนวนหนึ่งหมื่นบาททุกๆ เดือนเป็นเวลามากกว่าสามปีแล้ว

“เงินอะไร ทำไมต้องโอนเข้าให้ทุกเดือนด้วย?” จิรเมธพิมพ์ด้วยความสงสัย แล้วจึงพลิกอ่านเนื้อหาข้างในสมุดบัญชีตั้งแต่หน้าแรกอย่างละเอียด ลืมความตั้งใจเดิมที่จะค้นหาสมุดแผนงานประจำปี แล้วเขาก็พบว่าบัญชีลับซึ่งบิดาโอนเงินให้นี้เป็นบัญชีเดียวกันทั้งหมด!

“คุณพ่อโอนเงินไปให้ใครกันทุกเดือน?”

คนเป็นลูกยิ่งฉงนมากขึ้นอีกหลายเท่า เมื่อตั้งหน้าอ่านรายละเอียดในเล่มจนถึงหน้าสุดท้าย ก็ได้รู้ถึงข้อมูลอีกอย่างหนึ่งว่า การโอนเงินครั้งล่าสุดนั้นเพิ่งจะเกิดขึ้นเมื่อต้นเดือนที่ผ่านมาเอง แล้วความคลางแคลงก็ทำให้เขาไม่สามารถถอดรันทนไหว จนต้องรีบปิดสมุดเล่มนั้นลง ก่อนจะถือออกไปเพื่อถามหาข้อเท็จจริงจากผู้เป็นบิดาด้วยความมุ่งมั่นที่จะได้รับคำตอบให้คลายข้อกังขา

“ว่ายังงั้นตาจิม อ่านเอกสารงานต่างๆ ไปถึงไหนแล้วละ” เกริกเกียรติร้องทักบุตรชายแสนรักเพียงคนเดียวของตน เมื่อเห็นเขาเดินตรงเข้ามาหาด้วยสีหน้าและท่าทางแจ่มใส

“ก็อ่านไปได้เป็นบางส่วนแล้วละครับ” จิรเมธถือสิ่งของต้องสงสัยเข้ามาหย่อนกายลงนั่งบนโซฟาข้างบิดา

“รีบๆ คึกซางานเข้าละ อย่าลืมนะว่าเดือนหน้าพ่อจะให้แกเข้าไปนั่งตำแหน่งผู้ช่วยผู้บริหารแล้ว” เกริกเกียรติกำชับบุตรชายอย่างไม่จริงจังนัก

“ครับ” เขาพยักหน้ารับสั้นๆ “แต่ผมยังมีข้อข้องใจอยู่อีกนิด เลยอยากจะถามคุณพ่อสักหน่อยครับ”

“อะไรล่ะ?” คนฟังถามกลับอย่างเต็มใจ

“คือผมเจอสมุดเล่มนี้เข้าโดยบังเอิญนะครับ ช่างในนี้มีแต่รายละเอียดการโอนเงินออกไปยังบัญชีเดิมทุกๆ เดือน ผมก็เลยสงสัยว่ามันเป็นบัญชีอะไรครับ?” คนพูดวางสมุดลงบนโต๊ะตรงหน้าบิดา

แม้จิรเมธจะรู้สึกติดใจในรายละเอียดหลายๆ ข้อ แต่เขาก็ไม่เคยคาดคิดเลยว่าทันทีที่บิดาเห็นมันเพียงเท่านั้น เกริกเกียรติจะออกอาการเล็กน้อย สีหน้าร้อนรน แถมยังทำตาโตเกินกว่าเหตุอีกต่างหาก คนเป็นลูกจึงต้องทำทางส่อพิรุณของท่านอย่างพินิจทันทีที่อีกฝ่ายเอ่ยปากถามกลับ

“แกไปเอาสมุดเล่มนี้มาจากไหน?” ผู้เป็นบิดาร้องถามด้วยความร้อนใจ ก่อนจะรีบฉวยเอาสมุดเล่มนั้นมาถือไว้อย่างหวงแหน เป็นเหตุให้คนที่พยายามจะไม่คิดอะไรมากมองบิดาบังเกิดเกล้าด้วยความเคลือบแคลงมากขึ้น

“ผมเจอในลิ้นชักโต๊ะทำงานของคุณพ่อ ตอนที่กำลังหาสมุดแผนงานประจำปีอยู่นะครับ”

จิรเมธจ้องสมุดในมือของผู้เป็นบิดาอย่างไม่วางตา ก่อนจะเอ่ยถามในสิ่งที่เขาอยากรู้ ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากการทำพิรุณของบิดา

“ว่าแต่คุณพ่อโอนเงินไปให้ใครทุกๆ เดือนหรือครับ?”

คราวนี้คนที่ถูกถามอีกอ้าก ทำให้จิรเมธยิ่งอยากรู้เหตุผลเข้าไปใหญ่

“สมุดเล่มนี้มีความลับอะไรหรือครับ?” คนเป็นลูกถามขึ้นอีกทันควัน เมื่อยังไม่ได้คำตอบ

“มันไม่มีอะไรทั้งนั้นแหละ แกจะสนใจไปทำไม” เกริกเกียรติบอกอย่างไม่พอใจเพื่อเป็นการกลบเกลื่อน แต่มีหรือที่คนรู้ทันจะยอมละทิ้งความพยายามง่าย ๆ

“เอ๋ ทำไมคุณพ่อต้องทำเหมือนมีอะไรปิดบังด้วยล่ะครับ มันยังทำให้ผมอยากรู้ซะแล้วสิ” หนุมซ้ำเล่นพูดอย่างทะเล้น แล้วจึงงัดกลเม็ดเด็ดพรายขึ้นมาต่อรองกับบิดา “หรือว่าผมควรจะไปถามคุณแม่ดีล่ะครับ?”

ครั้นได้ยินชื่อศรียกรยาที่เคารพริกเพียงเท่านั้น สามิผู้ประพดิตนอยู่ในโอวาทอย่างดีเยี่ยมเช่นกรีกเกียรติจึงเป็นวัสน์หลังหะขึ้นมาทันตาจนต้องรื้อมันหามบุตรชายเป็นพัลวัน เพราะขึ้นตนถูกผู้เป็นลูกชายชักใช้มากไปกว่านี้ แล้วเกิดแม่ทูนหัวผู้ได้รับฉายาทะเลเรียกที่เดินผ่านมาได้ยินเข้าละก็ งานนี้ไม่แคล้วเขาต้องตายหยังเขียดเป็นแน่แท้

“ฮู้...เบาๆ หน่อยสิ เดี่ยวแม่แก่ก็มาได้ยินเข้าหрок” กรีกเกียรติกระซิบบอกบุตรชายไม่ให้ส่งเสียงดัง เนื่องจากอาจจะนำความขวยมาสู่ตนได้พร้อมกันนั้นสายตาก็คอยกวาดมองหาศรียกรยาอย่างระแວดระวัง

“ทำไมคุณพ่อต้องกลัวลนลานขนาดนี้ด้วยล่ะครับ?” คนซึ่งส่งสัยถามแล้วขมวดคิ้ว “หรือว่าคุณพ่อเอาเงินนั้นไปทำอะไรไม่ได้ไว้ เลยต้องปิดเป็นความลับ...ไม่ให้คุณแม่รู้ครับ?”

“แกนี่ช่างคิดน่ะนะ พุดอะไรไม่เข้าเรื่อง!” คนถูกกล่าวหารีบแก้ตัวเสียงขุ่น “แกก็รู้ว่าเรื่องเงินเรื่องทองมันเป็นของต้องห้ามสำหรับแม่แกขนาดไหน”

“อ้อ...เพราะแบบนี้คุณพ่อก็เลยต้องทำบัญชีลับขึ้นมา เพื่อไม่ให้คุณแม่รู้เรื่องนี้เอง” ชายหนุ่มติดนิ้วดังเป๊าะอย่างรู้ทัน

ทำไมเขาจะไม่รู้ถึงความมรัยสิทธิ์ ประหยัด และตระหนี่จนกลายเป็นความเค็มของมารดาอย่างถึงแก่นแท้ละ ในเมื่อคุณงามความดีข้อนี้ของท่านนี่แหละ ที่ได้ถ่ายทอดมาสู่เลือดเนื้อเชื้อไขเช่นเขาจนหมดสิ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแวดวงธุรกิจด้วยแล้ว...

เขายิ่งกัดไม่ปล่อย!

“แกนี่ชักจะกวนประสาทมากขึ้นทุกวันแล้วนะ” คนเป็นพ่อเอ็ดเสียงเซียว เพราะอดหมั่นไส้นิสัยยียวนช่างรู้ของบุตรชายไม่ได้

“ครับ” แทนที่คนฟังจะรู้สึกสลด แต่ไอลูกชายตัวแสบกลับพยักหน้ารับด้วยความเต็มใจเสียนี้ คนที่เห็นดังนั้นก็เลยเงื้อมือขึ้นหมายจะประเคนมะเหงกลบนหัวของอีกฝ่ายเสียให้สาสม ทว่าคนรู้ใจกลับชิงถามเรื่องที่ยัง

ค้ำค้ำใจอยู่เสียก่อน โดยไม่สนใจทำที่เช่นข้าวของท่านเลยแม้แต่หน่อย

“สรุปแล้ว... เงินในบัญชีนี้โอนไปไหนกันแน่ครับคุณพ่อ?”

แม้หน้าเสียนั้นจะไม่ได้คาดคั้นเอาคำตอบมากนัก แต่แววตาของคนพูดก็บ่งบอกได้เป็นอย่างดีแล้วว่า เขาจะไม่ยอมเลิกราง่ายๆ เช่นกันถ้ายังไม่ได้คำตอบ ดังนั้นคนเป็นพ่อจึงต้องครุ่นคิดอย่างหนัก ก่อนจะจำใจเล่าให้ลูกชายฟัง แต่พยายามระมัดระวังคำพูด จะได้ไม่เปลือยพุดพาดไปถึงบุคคลผู้เกี่ยวข้องคนอื่น

“เฮ้อ!” เกริกเกียรติดถอนหายใจยาว พลังหลุบตาลงอย่างละอาย
“จริงๆ แล้วพ่อไม่อยากจะพูดเรื่องนี้ให้แกต้องพลอยกลุ้มใจไปด้วยเลย”

เมื่อเห็นสีหน้าเคร่งเครียดของผู้เป็นบิดา จิรเมธจึงถามเพราะมีสงสัยตรงที่ไม่สู้ดีนัก

“นี่มันเรื่องอะไรกันครับคุณพ่อ!?”

“ตั้งใจฟังพ่อให้ดีๆ นะลูก” อีกฝ่ายมองหน้าลูกชายนิ่งด้วยความรู้สึกผิดอย่างท่วมท้น “พ่อเป็นหนี้!”

“ฮ้า! คุณพ่อพูดว่าอะไรนะครับ ครอบครัวยังไงล่ะ...เป็นหนี้!?”

หนุ่มนักเรียนนอกส่ายหน้าแรงๆ ด้วยไม่อยากจะเชื่อระคนมึนงงเมื่อได้รับรู้ เพราะฐานะทางบ้านของเขานั้นเข้าขั้นดีมากถึงมากที่สุด เรียกว่ารวยระดับเศรษฐีเลยทีเดียวก็ได้ แล้วไอ้เรื่องที่ตนเพิ่งได้ยินมันจะเป็นจริงไปได้ยังไงกัน?

“ใช่! ครอบครัวยังไงล่ะเป็นหนี้ พ่อถึงต้องโอนเงินไปใช้คืนท่านอยู่ทุกวันนี่ยังงี้ล่ะ” เกริกเกียรติดยืนยัน

ข้อเท็จจริงที่ได้รับการยืนยันอย่างหนักแน่นจากผู้เป็นบิดา ทำเอาคนฟังถึงกับอึ้งไปนานหลายนาที เพราะสรรพนามที่บิดาเรียกขานเจ้าหนี้้อย่างยกย่องเชิดชูนั้น ได้มันแสดงให้เห็นว่า บิดาไม่ได้ล้อเล่นอย่างแน่นอน

จิรเมธเลยยิ่งหวาดวิตกต่อเรื่องหกมุขที่ตัวเขาแทบจะหวั่นระเผลอ

แต่คนหนุ่มก็ยังพอเหลือสติ สามารถปรับสภาพจิตใจให้กลับเข้าสู่ภาวะปกติได้อย่างรวดเร็ว

“คุณพ่อเป็นหนี้ใครเหรอครับ?” เขาเอ่ยถามด้วยท่าที่สงบนิ่ง พยายามคิดใคร่ครวญหาทางแก้ไข “แล้วเรายังติดเงินเขาอยู่อีกเท่าไรกันครับ?”

“เจ้าหนี้ของคุณพ่อเป็นคนที่แก็กรู้จักดี” ดวงตาของบิดายามที่เอ่ยถึงบุคคลดังกล่าวมีแววเหิดทวนอย่างที่สุด

“ใครกันครับ...คนที่ผมก็รู้จัก?” การตอบไม่ตรงคำถามทำให้คนเป็นลูกยิ่งรู้สึกวาท่านมีพิรุณ

“ถึงรู้ไป แก็กช่วยอะไรพ่อไม่ได้หรอก”

“ทำไมล่ะครับ?” เขาถามอย่างไม่เข้าใจ “แค่คุณพ่อบอกผมมาเท่านั้นว่าเจ้าหนี้ของคุณพ่อเป็นใคร บางทีผมอาจสามารถหาวิธีรอมชอม หรือไม่ก็หาเงินมาใช้คืนแทนคุณพ่อได้นะครับ”

“อย่าเลยตาจิม มันเป็นหนี้ของคุณพ่อ พ่อก็ต้องชดใช้เอง” ถึงอย่างนั้นเกริกก็ยัดยักยังโบกไม้โบกมือปฏิเสธความหวังดีของบุตรชายแบบไม่ต้องยั้งคิด ก่อนจะกล่าวต่อไปอย่างไม่ทุกข์ร้อนว่า

“ส่วนเรื่องตัวเลขที่พ่อเป็นหนี้หนี้ แก็กรู้ไว้แล้วแต่ขอให้ใช้ทั้งชีวิต แก็กกับพ่อก็ยังหามาใช้ทานไม่หมดเลย”

“ฮะ!” คนฟังถึงกับทำตาโตด้วยความตกใจ พร้อมทั้งเอ่ยคำขึ้น

“คุณพ่อไปเป็นหนี้ใครเขาเยอะขนาดนั้นได้ยังไงกันครับ ในเมื่อกิจการของบ้านเราก็เจริญรุ่งเรืองดีทุกอย่าง แล้วไหนจะยังทรัพย์สินสมบัติกับเงินเก็บจำนวนมหาศาลของคุณแม่อีกล่ะครับ แทบจะเรียกว่าใช้ทั้งชาติ บ้านเราก็คงใช้ไม่หมดเลยนะครับ”

“มันเป็นหนี้ที่ติดตัวมาตั้งแต่พ่อเกิดนะ แก็กไม่เข้าใจหรอก” เกริกก็ยัดยักบอกปิดเพื่อไม่ให้บุตรชายใส่ใจ เมื่อเห็นท่าว่าคงชักใช้เขาไม่ยอมเลิก

“ตั้งแต่เกิดเลยเหรอครับ?!” จิรเมธถามย้ำ แล้วจึงเอ่ยอย่างตั้งใจคิด

“ไม่น่าเชื่อ!”

“เรื่องจริง! พ่อจะโกหกแก่ทำไม?” เกริกเกียรติกล่าวอย่างไม่ค่อยพอใจ นักที่บุตรชายทำราวกับว่าเขาเป็นคนปลิ้นปล้อนเสียอย่างนั้น

“นั่นนะสิครับ คุณพ่อจะมาโกหกผมทำไม?” จิรเมธหรือตามองบิดา อย่างทบทวนซ้ำไปมา เมื่อสิ่งที่ท่านกล่าวมาทั้งหมดนั้นมันยากเกินจะเชื่อได้

จริงอยู่ที่คุณพ่อของเขาเป็นคนซื่อสัตย์สุจริต ไม่เคยพูดปดกับเขาเลยสักครั้ง แต่มันจะเป็นไปได้อย่างไรกัน ที่ท่านสามารถปกปิดข้อเท็จจริงอันน่าตกใจนี้ไม่ให้เขากับมารดารู้มานานหลายปี โดยที่พวกเขาไม่เคยนึกอะใจหรือระแคะระคายเลยแม้แต่น้อย

อีกอย่าง...ด้วยนิสัยอย่างบิดา ถ้าท่านมีหนี้สินท่วมหัวชนิดที่ใช้ทั้งชาติยังไถ่ไม่หมด ท่านคงจะไม่จับจ่ายใช้สอยอย่างสบายดังที่เป็นอยู่ทุกวันนี้แน่นอน และที่สำคัญบิดาคงจะไม่มีเงินส่งเสียให้เขาไปโรงเรียนเมืองนอกเมืองนาเด็ดขาด

จิรเมธขบคิดปัญหาโลกแตกนี้ด้วยความกลัดกลุ้ม ทว่าจนแล้วจนรอดเขาก็ไม่อาจจะหาคำตอบที่เหมาะสมได้ ด้วยเหตุนี้หนทางที่ดีที่สุดก็คือ สอบถามจากบิดาให้ได้ความกระจ่าง จึงเอ่ยถามบิดาอีกครั้ง แต่กลับถูกน้ำเสียงทรงอำนาจหยุดไว้เสียก่อน

“สองพ่อลูกมานั่งหลบมุมคุยอะไรกันอยู่ตรงนี้จะ?”

อำเภอพรรณดินตรงเข้ามาสมทบด้วยท่าที่ยิ้มแย้ม ทำเอาฝ่ายสามีถึงกับสะดุ้งโหยง รีบหันขวับไปมองทางต้นเสียงทันที เมื่อเห็นเจ้าหล่อนกำลังเยื้องย่างเข้ามาหาพวกตน เขาจึงหันกลับมากระซิบสั่งการลูกชายอย่างด่วนจี๋ว่า

“รีบเอาสมุดเล่มนี้ไปเก็บซะ แล้วอย่าให้แม่เห็นเป็นอันขาด ไม่อย่างนั้นแม่แกหัวใจวายตายแน่”

เมื่อพูดจบคนกล่าวก็ลุกขึ้นยืนเสมือนเป็นทัพหน้าอย่างรวดเร็ว ก่อนจะเร่งรุดเข้าไปประครองภรรยาที่เคารพรั้อย่างประจบ สองแขนแข็งแรงแต่

อ่อนนุ่มเยี่ยงคนที่ไม่เคยต้องลำบากตรากตรำโอบกอดเอวของภรรยาที่หนาขึ้นเล็กน้อย แต่เรือนร่างยังคงความสะพรั่งดุษสาวสองพันปีเอาไว้ได้อย่างรักใคร่แล้วค่อยมอบจุมพิตอันดูดีมีลงบนแก้มหนาวอย่างออตออัน

“คุณเพ็งเปลี่ยนน้ำหอมรีเปล่าจ๊ะ ทำไมวันนี้ผมถึงรู้สึกตัวคุณหอมผิดปกติ”

“คุณนี่ละก็” อำไพพรรณตีแขนสามืออย่างเขินอาย เมื่อเห็นเขาช่างฉอเลาะแล้วเอ่ยถาม “ร้อยวันพันปีไม่เห็นคุณเคยชมพรรณเลย นี่แอบไปทำอะไรผิดมารีเปล่าคะ ถึงได้แก้งเอาใจกันแบบนี้”

คำถามแทงใจเล่นเอาคนฟังทั้งสองถึงกับตะลึงงัน ผู้เป็นสามีถึงกับเหงื่อแตกพลั๊ก เพราะกลัวความลับที่ตนเพียรเก็บงำมานานจะแตกดังโพละจนก่อให้เกิดจลาจลครั้งยิ่งใหญ่ในประวัติศาสตร์ของบ้านเดชาร

ขณะเดียวกันคนเป็นลูกก็แอบนึกขำทำที่ลูกลี้ลูกลนของบิดาจนแทบจะกลืนเสียงหัวเราะเอาไว้ไม่อยู่

“คุณนี่ชอบมองผมในแง่ร้ายนักเชียว ผมพูดเรื่องจริงนะ” เกริกเกียรติรีบอ้อเขาทำอะไรคะแนนศรีภรรยาเป็นการด่วน และหอมแก้มเจ้าหล่อนอีกฟอดใหญ่เป็นการยืนยัน เล่นเอาอำไพพรรณถึงกับอายม้วนตัวนรากับเธอเป็นเด็กสาวแรกนั้นก็ไม่นาน

แล้วคนหัวแหลมก็อาศัยจังหวะนี้ก่อร่างงามเอาไว้อย่างแนบเนียนเพื่อกันไม่ให้เจ้าหล่อนเดินไปหาบุตรชายได้ ก่อนที่ใบหน้าคมเข้มซึ่งแม่นยำมีวีรรอยตามกาลเวลาไปบ้าง แต่ยังคงความหล่อเหลาเอาไว้ไม่เสื่อมคลายจะแอบหันไปส่งสัญญาณให้บุตรชายรีบปฏิบัติตามคำขอร้องของเขาเสียเดี๋ยวนี้ ก่อนที่เรื่องราวทุกอย่างจะบานปลาย

ฝ่ายคนที่ไม่รู้โอ้ไหนหนึ่ตอบสามืออย่างขำขัน

“ก็เวลาฉันมองคุณในแง่ดีทีไร เป็นต้องได้เรื่องทุกทีนี่ละ” อำไพพรรณแก้งแยกเขี้ยวใส่สามี โดยไม่รู้ตัวเลยว่าการหยอกล้อของเธอนั้นทำให้คน

มองถึงกับเสียวสันหลังวาบ

พอจิรเมธเห็นบิดายิ้มเหวๆ ส่งสายตาสอซนชวนเขาคั้งแล้วคั้งเล่า ทำเอาคนที่แม่นจะยังกังขาในเรื่องเมื่อครูนี้อยู่มากจำต้องยอมยื่นมือเข้าช่วย ผู้เป็นบิดา เพราะถ้าเกิดเรื่องขึ้นมาจริงๆ ละก็ เขาเองยังแทบไม่อยากจะคิดต่อเลยว่ายามที่มารดาผู้แสนใจดีกลายร่างเป็นนางพญามาร แล้วสำเร็จโทษบิดาเหมือนในหนังจีนกำลังภายในสมัยก่อนที่เขาเคยดูนั้น มันจะดุเด็ดเผ็ดมันจนเลือดสาดขนาดไหน

เมื่อคิดได้ดังนั้นชายหนุ่มจึงรีบซ่อนหลักฐานขึ้นเด็ด ซึ่งอาจจะกลายเป็นระเบิดนิวเคลียร์ที่กวาดล้างทำลายโลกให้พินาศในชั่วพริบตาเอาไว้ข้างหลัง ก่อนจะเอ่ยปากกระเซ้าบุพการีทั้งสองด้วยความสนุกสนาน รวากับว่าตนไม่เคยพูดคุยเรื่องร้ายแรงอันใดกับบิดามาก่อนเลย

“วัดวู้...” หนุ่มขี้เล่นผิวปากอย่างอารมณ์ดี “คุณพ่อคุณแม่นี้จับกันไม่มีเมื่อไหร่ครับ”

“จับเจ็บอะไรกันตาจิม พ่อกับแม่แก่กันจนอายุปูนนี้แล้ว” อำไพพรรณ เอ็ดลูกชายอย่างกระดากอาย

“ใครบอกกันล่ะครับ คุณแม่ของผมสวยไม่สร้างเลยสักนิด” คนเป็นลูกหยอดคำหวานด้วยสีหน้าเร่ริน ทำให้คนฟังอดหัวเราะตามไปด้วยไม่ได้ ก่อนที่ชายหนุ่มจะอาศัยช่วงที่มารดาเผลอหันไปขยิบตาเป็นสัญญาณให้บิดาว่า

‘ผมจะยอมเชื่อที่เล่ามาทั้งหมดก็ได้...แต่แคว้นนี้เท่านั้นจะรับคุณพ่อ’

จากนั้นพ่อคนหัวไวก็ฉวยโอกาสนี้รีบชิงหนีนั่นทั้งสองไปอย่างแนบเนียน

“ฉันขอตัวก่อนดีกว่าครับ จะได้ไม่รบกวนเวลาจิตใจของคุณพ่อคุณแม่ เพราะถ้าขึ้นผมนั่งนานไปกว่านี้ละก็ เดี่ยวจะล้าลักความหวานแฉ่นไปเล่าๆ” คนพูดเอ่ยล้อเลียนหน้าเป็น ก่อนจะรีบลุกขึ้นหันหลังเดินจากไปโดยไวอย่างรู้ฐานปล่อยให้คนถูกแซวที่ยังไม่รู้เรื่องอะไรออกอาการประหม่าต่อหน้าสามีเพราะความเคอะเขิน

“ดูสิคะ ตาจิมนี่ซื้อมาใหญ่แล้ว เหมือนคุณตอนหนุ่มๆ ไม่มีผิดเลย” เมื่อทำอะไรไม่ได้ อำไพพรรณจึงกล่าวโทษเขาเสียเลย

“อ้าว...แล้วทำไมมาลงเอกับผมคนเดียวล่ะ?” ผู้เคราะห์ร้ายวอย

“ก็คุณเป็นพ่อนี่คะ นิสัยกะล่อนเหมือนกันเปี้ยบอย่างนี้ จะไม่ให้โทษได้ยังไง” ภรรยาคนสวยค่อนข้างมีความมั่นใจ

“แต่คุณก็เป็นแม่เหมือนกันนี่จ๊ะ แถมยังเป็นเมียที่นารักของผมอีกต่างหาก” เกริกเกียรติเอ่ยออกดื้อน พร้อมทั้งโอบกอดเรือนร่างอวบอ้อมให้แน่นยิ่งขึ้น เขาเลยได้รับฝ่ามือพิฆาตจากศรีภรรยาเป็นการตอบแทน ก่อนที่เจ้าตัวจะหัวเราะออกมาด้วยความโล่งใจ

ต่อให้โลกจะแตกเดี๋ยวนี้หรือตอนไหน...เขาก็จะไม่วันยอมให้เมียบังเกิดเกล้ารู้เรื่องนี้เป็นอันขาด! เพราะมันหมายถึงหายนะที่จะตามมาแน่นอน

หลังจากเมื่อวานไม่สามารถไล่ต้อนบิดาให้จนมุมได้ จนตนต้องเป็นฝ่ายล่าถอยไปเสียเอง ทว่าคนชอบเอาชนะเช่นจิรเมธมีหรือจะยอมทำถอยง่ายๆ ดังนั้นในวันนี้ชายหนุ่มจึงยอมลงทุนเดินทางมายังตึกสูงเสียดฟ้า ซึ่งเป็นตึกสำนักงานใหญ่ของบริษัทเดชาธร พร้อมนำบัญชีปริศนาที่ทำให้เขาคาใจ จนนอนไม่หลับแทบทั้งคืนมาด้วย เพื่อเค้นเอาความจริงจากคนที่ทำบัญชีนี้ขึ้นมา ซึ่งจะเป็นใครไปมิได้ นอกจาก...แม่เลขาฯ ผู้จงรักภักดีของบิดาเขานั่นเอง!

จิรเมธรีบขึ้นไปยังชั้นบนสุดของตัวอาคารทันที ก่อนที่เขาจะหยุดตรงหน้าโต๊ะของเลขาฯ ท่านประธานกรรมการบริหาร

“อ้าว! คุณจิมนี่เอง มาหาท่านประธานหรือคะ?” ปานสุตาร้องทักด้วยความตกใจ ที่जूๆ อีกฝ่ายก็พรวดพราดโผล่มาราวกับเป็นผีสง

“เปล่าครับ พ่อตีผมมีธุระกับคุณปานนิดหน่อย ช่วยตามผมมาสักครู่ได้ไหมครับ?”

แม้คำพูดจะดูเป็นการขอร้อง แต่การกระทำกลับตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิง

เมื่อจิรเมธจับมือถือแขนเลขาฯ ้วยกลางคนโดยไม่พูดพร่ำทำเพลง พร้อมทั้งออกแรงลากเจ้าหล่อนให้ลุกขึ้นและพาเดินตามเขาออกไปที่อื่น เพราะเกรงว่าบิดาของตนจะมาเห็นเข้าจนเกิดเสียแผนก่อน เล่นเอาปานสุดาถึงกับงงัน และร้องถามอย่างตื่นตระหนก

“คุณจิมจะพาฉันไปไหนคะ?”

แต่ก็หาได้รับรู้คำตอบไม่ เพราะอีกฝ่ายเอาแต่จูงเธอเดินราวกับเธอเป็นแมวตัวน้อยเพียงอย่างเดียว สาวใหญ่จึงต้องทำใจและยินยอมเดินตามเขาไปโดยดี

พอจิรเมธพาเลขาฯ สาวผู้เจเนงานมาถึงคอฟฟี่ชอปด้านล่าง และหาที่นั่งในมุมสงบเป็นส่วนตัวเรียบร้อยแล้ว หนุ่มร่างสูงจึงถามเข้าเรื่องที่

“คุณปานเป็นคนทำบัญชีเล่มนี้ให้คุณพ่อใช่ไหมครับ?” คนถามหยิบสมุดเจ้าปัญหาขึ้นมาวางบนโต๊ะ พร้อมกันนั้นก็ลอบสังเกตอาการปฏิกิริยาของคนที่นั่งตรงข้ามไปด้วยว่าจะแสดงออกเช่นไร

ทันทีที่ปานสุดาเห็นสมุดเล่มใหญ่ซึ่งตนเป็นคนสรุปรายละเอียดให้แก่บิดาของชายหนุ่ม คุณเธอก็มีท่าทีกระอักกระอ่วนใจที่จะตอบ ไม่แตกต่างไปจากตอนที่เขาถือไปถามบิดาเท่าไรนัก

“ใช่ไหมครับ?” คนรู้แกล้งถามย้ำอีกครั้ง ซึ่งคราวนี้เล่นเอาเลขาฯ สาวสะดุ้งโหยงก่อนจะตอบกลับไปว่า

“เออ...ค่ะ...ดิฉันเป็นคนทำให้ท่านเองค่ะ”

สีหน้าลำบากใจอย่างเด่นชัดของหล่อน ที่บอกว่าไม่อยากจะชี้แจงแถลงความอันใดแก่เขานั้น ยิ่งทำให้จิรเมธมั่นใจเป็นนักหนาว่าจะต้องมีเบื้องลึกเบื้องหลังบางอย่างซุกซ่อนอยู่ในสมุดเล่มนี้แน่นอน

“ดีครับ” จึงก็แปลว่าผมมาถามถูกคนแล้ว” จิรเมธบอกยิ้มๆ แต่ช่างเป็นรอยยิ้มที่เย็นยะเยือกเสียเหลือเกินในสายตาของคนมอง

“ผมอยากทราบว่าสมุดเล่มนี้เป็นบัญชีอะไร แล้วคุณพ่อโอนเงินไปให้

ใครครับ?” จิรเมธยิงคำถามตรงประเด็นทันที ทำเอาเลขาฯ สาวผู้ซื่อสัตย์ได้แต่นั่งน้ำท่วมปากไม่รู้จะแก้ต่างอย่างไรดี เมื่อนึกไปถึงคำสั่งประกาศิตของผู้เป็นเจ้านายโดยตรง ตั้งแต่ครั้งที่เธอเพิ่งรับทำงานนี้ใหม่ๆ ว่า

‘ห้ามบอกเรื่องนี้ให้ใครรู้เด็ดขาดนะคุณปานสุตา โดยเฉพาะคุณอำไพพรธนะ!’

“คุณจิมได้สมุดเล่มนี้มายังไงคะ?” แทนที่จะตอบ เลขาฯ สาวผู้มีไหวพริบกลับยื้อเวลาด้วยการตั้งคำถาม ในใจก็นึกถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์

‘พ่อแก้วแม่แก้ว ช่วยลูกข้างด้วยเถิด เจ้านายนะเจ้านาย...นำความช่วยเหลือมาให้ปานชะแล้วไหมละ’

“เอ๋! คุณปานพูดเหมือนกับว่าผมไม่ควรจะรับรู้เรื่องนี้ด้วยอย่างนั้นแหละ” เขาเลิกคิ้วแล้วถามด้วยความไม่พอใจ แต่ยังคงยิ้ม

“ปะ...เปล่า...ค่ะ” คนเมษนักติดหลังรีบปฏิเสธเล็กน้อย “เพียงแต่ท่านประธานไม่ได้สั่งอะไรดิฉันเอาไว้เป็นพิเศษท่านนั่นเองค่ะ ดิฉันจึงไม่ค่อยทราบเรื่องสักเท่าไร”

“จั้นหระครับ” จิรเมธถามอย่างแปลกใจ “ทั้งที่คุณเป็นคนดูแลบัญชีเล่มนี้มาตั้งแต่ต้นเนี่ยนะ”

แม้เขาจะนั่งไขว่ห้างที่แลดูสบาย แต่ดวงตาที่หрімองเธอกลับฉายแววกดดันจนน่าอึดอัด จนทำให้ปานสุตาถึงกับนั่งเหงื่อแตก ใจสั่นระรัว ทั้งที่แอร์ภายในร้านเย็นฉ่ำ

“ใช่ค่ะ” เธอรีบยื่นกรานเสียงแข็ง พร้อมทั้งอธิบายเพิ่ม “ขอเรียนตามตรงนะคะคุณจิม ดิฉันมีหน้าที่เพียงแค่จัดการตามที่ท่านประธานสั่งเท่านั้น ส่วนรายละเอียดท่านไม่ได้เล่าให้ดิฉันฟังหรอกค่ะ”

‘ฉลาดพูดเหลือเกินนะ สมแล้วที่คุณพ่อไว้ว่างใจ ดูที่ว่าหล่อนคงจะไม่ยอมคายความลับออกมาง่ายๆ แน่ งานนี้คงต้องเล่นของหนักกันหน่อยแล้วละ’ จิรเมธคิดอย่างเช่นเขี้ยว นึกอยากไล่ต้อนแม่คนไหนพรบดีให้หมอบ

กระแต่ขึ้นมาตจิดๆ

“น่าแปลกจริงๆ ที่คนสนิทอย่างคุณปานจะไม่รู้เรื่องนี้เลยสักนิด ทั้งที่มันเป็นเรื่องเกี่ยวกับผลประโยชน์ของเจ้านายคุณแท้ๆ” หมุ่มขี้เล่นทำคางพลางเลิกคิ้วและถามที่เล่นทีจริง “เอ๊ะ!...ผมซักจะสงสัยซะแล้วสิครับว่าคุณเหมาะสมกับตำแหน่งเลขาฯ นี่จริงรึเปล่า”

คำพูดคุกคามตำแหน่งที่คนฟังถือครองอยู่นั้น ทำเอาคนซึ่งนั้นไม่เป็นสุขแทบจะลาลึกน้ำลาย จนต้องรีบแก้ตัวเป็นพัลวันด้วยความขลาดกลัว เพราะหวั่นว่าอีกฝ่ายจะจับเท็จเธอได้

“ดิฉันไม่ได้โกหกนะคะ แต่ดิฉันไม่รู้เรื่องจริงๆ” แม้จะรู้สึกประหวั่นพรั่นพรึงสักเพียงใด ทว่าเลขาฯ สาวก็จำต้องใจแข็งบอกปิดอีกฝ่ายไปทั้งที่รู้คำตอบดี ด้วยจิตวิญญาณแห่งความเป็นมืออาชีพ เธอต้องรักษาความลับของผู้เป็นนายเอาไว้จนถึงวาระสุดท้าย

อาการนั่งหงอนหัวหดโดยไม่ยอมสบตาเขาเลยแม้แต่นิด ทำให้จิรเมธพอจะคาดเดาได้ว่าหล่อนคงจะถูกบิดากำชับเอาไว้แน่ๆ ดังนั้นจึงไม่มีประโยชน์อันใดที่จะคาดคั้นขู่เช็กหล่อนอีกต่อไป เพราะเชื่อเถอะว่าต่อให้เขาเอาปืนจ่อหัว ลูกจ้างสาวผู้แสนสตัยซื่อก็คงไม่ยอมบรีปากเอื้อนเอ่ยคำใดที่จะทำให้ผู้เป็นนายเสียหายอย่างเด็ดขาด!

หรือต่อให้เขาสามารถง้างปากอีกฝ่ายได้จริงๆ แม้ทาสสาวก็คงจะยกมือขึ้นปิดปากเอาไว้เสียแน่นสนิท จนเขาไม่อาจมองเห็นได้แม้แต่ลิ้นไก่ของเจ้าหล่อนอยู่ตื้นนั้นแหละ เพราะฉะนั้นทางเลือกสุดท้ายที่เขามีอยู่ในตอนนี้ก็คือ...ต้องสืบหาความจริงเอง

“เอาเถอะครับ ไม่รู้ก็ไม่เป็นไร แต่ถ้าผมทราบความจริงขึ้นมาเมื่อไหร่ละก็ ช่วยระวังขาแก้อี๊ของคุณเอาไว้หน่อยก็ดีนะครับ เพราะมันอาจถูกเลื่อยเมื่อไหร่ก็ได้” คนช่างแก้งยังไม่วายเอ่ยชมขวัญให้คนปากแข็งวิตก

“ค่ะ” ปานสุตารับคำเสียงอ่อย และได้แต่ภาวนาขอให้ชาตานร้ายจอม

ซีเล่นยอมเห็นใจเธอบ้าง

“ผมหมดธุระกับคุณแล้ว เชิญครับ” จิรเมธผายมือเป็นเชิงไล่อีกฝ่ายทางอ้อม

หว่าคนฟังกลับเต็มใจอย่างยิ่งที่จะปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้านายหนุ่ม เมื่อเสียงที่ดังขึ้นราวกับสวรรค์โปรด ทำให้เธอหลุดพ้นจากการเป็นนักโทษ อุกฉกรรจ์ที่ถูกตำรวจเค้นคออย่างเอาเป็นเอาตาย ด้วยสถานการณ์ที่เธอจำต้องเผชิญอยู่ขณะนี้ มันน่าอึดอัดและทรมานยิ่งนัก เพียงเพราะว่าเธอรู้ความจริงทั้งหมดแต่ไม่สามารถเอ่ยปากออกไปได้ ผลสุดท้ายเลยต้องขจัดปัญหาด้วยการขายผ้าเอาหน้ารอดไปเพียงสถานเดียว

แต่คนที่เธอต้องต่อกรด้วยเป็นพ่อไก่อ่อนเสียเมื่อไรกันล่ะ ในเมื่อจิรเมธคือจิ้งจอกหนุ่มผู้มากเล่ห์เพทุบาย พร้อมทั้งจะเล่นงานเธอได้ทุกเวลา ถ้าเธอเกิดพลั้งเผลอพูดจาโดยไม่คิดให้รอบคอบก่อน

ดูอย่างเรื่องในวันนี้สิ เธอยังเกือบจะจมนมขאוอยู่หลายรอบ หากไม่ติดที่อาศัยความชำนาญในหน้าที่การงานซึ่งทำมานานหลายสิบปีแล้วละก็ รับรองว่าพ่อเจ้าประคุณคงได้รีดเค้น ล้วงเอาความลับจากเธอจนหมดเปลือกแน่ๆ

เมื่อรู้พิษสงของพ่อรูปหล่อดีแล้ว คนที่เซ็ดขยายดกับสภาวะเมื่อครู่เลยรีบลุกขึ้น หมายถึงหนีไปให้พ้นจากสายตาสงัดมือของคนตรงหน้าเสียก่อน แล้วอย่างอื่นค่อยว่ากันทีหลัง

หว่ายังไม่ทันที่ปานสุดาจะก้าวขาลาโรงไปทิศทางใด เสียงท้าวหุ้มกลับดังขึ้นรั้งเธอเอาไว้ ทำเอาคนฟังถึงกับสะดุ้งโหยง ก่อนจะค่อยๆ หันไปมองชายหนุ่มแล้วทำหน้าเหยเก

“อ้อ! เรื่องที่ผมพูดกับคุณวันนี้ถือเป็นเรื่องส่วนตัว คุณปานรู้ใช่ไหมครับว่าควรทำยังไง” จิรเมธขอร้องและยิ้มหวานหยด แต่มันช่างดูเหมือนรอยยิ้มของพญามาร ที่พร้อมจะกระชากวิญญาณใครก็ตามที่เห็นออกไป

จากร่างได้ทุกเมื่อชะงัดจริงๆ เสีย

“ค่ะ” คนที่ถูกหมายหัวรีบรับคำ พร้อมทั้งให้สัญญาตามที่อีกฝ่ายต้องการ “ฉันจะไม่บอกเรื่องนี้ให้ท่านประธานทราบแน่นอนค่ะ”

“ขอบคุณครับ” เมื่อได้รับคำตอบเป็นที่พอใจเขาจึงพยักหน้าให้หล่อนไปได้ เลขาฯ สาวไม่รีรอ รีบโกยอำจากไปด้วยความรวดเร็วปานพายุหมุน

ฝ่ายคนที่ต้องคว้าน้ำเหลวเหลือบมองสมุดในมืออย่างครุ่นคิดอยู่เพียงชั่วครู่ ก่อนที่รอยยิ้มน้อยๆ จะปรากฏขึ้นมาบนดวงหน้าคมสัน เมื่อนึกขึ้นได้ว่าธนาคารที่พ่อของเขาไปเปิดบัญชีลับเอาไว้ นั่น มีเพื่อนสนิทคนหนึ่งประจำอยู่ในตำแหน่งผู้จัดการที่สาขาใหญ่ เพราะฉะนั้น...ไอ้เรื่องที่จะสืบหาต้นตอจึงง่ายดายเหมือนการปอกกล้วยเข้าปากอย่างไรอย่างนั้น

พอเขาได้ชื้อกับที่อยู่ของบุคคลปริศนาแล้ว ถึงตอนนั้นค่อยตามไปสืบให้รู้เรื่องก็ยังไม่สาย

เมื่อคิดได้ดังนั้นจิรเมธจึงไม่รอช้า รีบหยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดหมายเลขติดต่อไปขอความช่วยเหลือจากเพื่อนคนดังกล่าวทันที

เกลลอนที่

๒

จิรเมธมองตัวเลขบัญชีทั้งสิบหลัก ซึ่งเขียนอยู่เหนือชื่อกับที่อยู่บนกระดาษในมืออย่างพิถีพิถันคราะห์ มันเป็นข้อมูลที่เขาเพิ่งได้รับมาเมื่อเช้านี้จากไวยุทธ์...เพื่อนหนุ่มนายธนาคารซึ่งเขาไหว่วานให้ช่วยสืบหาอย่างลับๆ

นายธม แก้วกำเนิด ที่อยู่...หมู่บ้านเขากะหมอก จังหวัดตรัง

แล้วคำถามล้านแปดก็ผุดเข้ามาในหัวชายหนุ่ม จนเขามวดคิ้วมุ่น

‘เจ้าหน้าที่คุณพ่อบอกเป็นคนต่างจังหวัดหรือ! สงสัยคงจะเป็นถึงเศรษฐีใหญ่แห่งบ้านนาเลยละสิท่า ถึงได้มีเงินมีทองเหลือเฟือให้พ่อกู้ชะเยอะเยอะขนาดนี้’

คนที่คับข้องใจอยู่จึงอดรนทนไม่ไหว ต้องเร่งรีบไปเอาคำตอบถึงที่นั่นโดยเร็ว จิรเมธโทรศัพท์จองตัวเครื่องบินไปจังหวัดตรังในวันรุ่งขึ้น ก่อนที่เขาจะปีกรถกลับมาจัดเตรียมสัมภาระจำเป็นลงกระเป๋าด้วยความรวดเร็ว และเขานอนแต่หัวค่ำ เพื่อที่วันพรุ่งนี้เขาจะได้ออกตามล่าหาความจริงให้รู้แน่ชัดกันไปเลยว่าเงินจำนวนนี้เป็นเงินอะไรกันแน่

วันรุ่งขึ้น หลังจากจิรเมธหาข้ออ้างบอกบิดามารดาว่าตนจะไปพักผ่อนที่บ้านพักหลังเก่าของบิดาในจังหวัดตรัง เพื่อสูดโอโซนให้เต็มปอดและเตรียมความพร้อมกลับมาลุยงานใหญ่ ชายหนุ่มก็รีบเดินทางมายังสนามบินเพื่อขึ้นเครื่อง กระทั่งมาถึงจุดหมายปลายทางที่ท่าอากาศยานตรัง บ้านเกิดของบิดาในท้ายที่สุด

หนุ่มเมืองกรุงโทร. หาคณดูแลบ้านแล้วบอกลูกจ้างหนุ่มให้ขับรถมารับตน แต่การสนทนาก็ค่อนข้างยากลำบาก เพราะเขาไม่คุ้นเคยกับภาษาของคนที่นี่เลยสักนิด ดังนั้นกว่าจิรเมธจะสามารถแปลได้แต่ละคำว่าอีกฝ่ายพูดอะไรบ้างนั้น เขาก็แทบจะยกมือขึ้นปาดเหงื่อเสียเกือบร้อยรอบเลยทีเดียว

เมื่อตกลงทำความเข้าใจกันเรียบร้อยแล้ว ชายหนุ่มจึงมานั่งพักดื่มกาแฟร้านเล็กๆ ภายในสนามบินเป็นการฆ่าเวลา ก่อนที่นายบ่าวลูกจ้างชาวใต้จะมารับ

“สวัสดีครับคุณจิม”

ชายหนุ่มชำเลื่องมองสารถีนุ่่มที่ยกมือไหว้พร้อมเอ่ยทักทายตนด้วยสำเนียงทองแดงขนานแท้เพียงนิด ก่อนจะยิ้มรับอย่างแแกนๆ เลื้อยเต้านๆ กับกางเกงขาก๊วย แถมยังมีผ้าขาวม้าลายสกอตสีแดงขาวคาดเอวอีกหนึ่งผืน มันไม่ได้ให้ความรู้สึกชวนมองเลยสักนิด เพราะพ่อหนุ่มหัวสูงใช้ซองแบรนด์เนมสุดหรูราคาแพงอยู่เป็นประจำนั่นเอง

“สวัสดี” จิรเมธพยักหน้ารับ “เรารีบไปกันเถอะ ฉันยังมีอะไรต้องไปทำต่ออีกเยอะ”

ผู้เป็นนายเอ่ยสั่งการด้วยสำเนียงสาถลั่นๆ ก่อนจะเดินนำหน้าออกไปปล่อยให้หนุ่มไต้หุ่นล่ำสันแบกสัมภาระตามมา

เมื่อนายบ่าวเดินนำชายหนุ่มมาถึงลานที่มีรถแวนคันงามจอดอยู่ เขาก็ยกกระเป๋าไปเก็บไว้ในส่วนท้ายรถ ก่อนจะสตาร์ทเครื่องยนต์ขับมาจอดตรงหน้าบ้านหลังเล็กสองชั้นซึ่งมีเนื้อที่ประมาณสามสิบกว่าตารางวา

จิรเมธก้าวลงจากรถเพื่อมองบ้านหลังน้อยด้วยความชื่นชอบ ตามคำบอกเล่าของบุพการีที่ตนเคยได้ยินมานั้น บ้านไม้หลังนี้เป็นของคุณปู่คุณย่า ซึ่งบิดาของเขาเกิดและอาศัยอยู่ตั้งแต่เล็กจนเติบโตใหญ่ กระทั่งท่านสอบติดมหาวิทยาลัยชื่อดังของรัฐในกรุงเทพฯ บิดาจึงเดินทางไปรับเรียนจนจบการศึกษา และเข้าทำงานในบริษัทของมารดาตราบนานพอที่ท่านตกลงปลงใจแต่งงานกันในเวลาต่อมา

ตอนแรกบิดาตั้งใจว่าถ้าก่อสร้างสร้างตัวขึ้นมาได้พอสมควรจะมารับพวกท่านไปอยู่ด้วยกัน แต่พวกท่านกลับด่วนจากไปเสียก่อน

ด้วยเหตุนี้ครอบครัวของเขาเลยไม่เคยแวะเวียนมาเยี่ยมเยียนหรือพักผ่อนที่บ้านหลังนี้เลย ยกเว้นก็แต่เพียงบิดามาดูแลความเรียบร้อยของที่นี่บ้างเป็นบางครั้งคราว พร้อมทั้งซื้อข้าวของเครื่องใช้มาฝากคนในครอบครัวของนายบ่าวที่คอยดูแลรักษาบ้านหลังนี้ให้เป็นอย่างดี

“นายบ่าวช่วยเปิดประตูให้ฉันทีนะ” จิรเมธหันมาสั่ง เมื่อเขาขึ้นสำรวจตัวบ้านหลังเล็กที่ไม่เสื่อมสภาพไปตามกาลเวลาเลยแม้แต่หย่อนจนวนใจแล้วเลยอยากจะเข้าไปนั่งพักด้านในให้หายเหนื่อยสักหน่อย

“ครับ” หนุ่มกลมใหญ่ผิวดำเมี่ยมอย่างผู้ใช้แรงงานรีบรุดมาไขกุญแจบ้านต้อนรับชายหนุ่ม พร้อมทั้งยกกระเป๋าดูแลเดินทางตามเจ้าของบ้านเข้าไปอย่างคล่องแคล่ว

“บ้านหลังนี้มีกี่ห้องกันนายบ่าว?” จิรเมธหันมาถาม เพราะเขาไม่เคยมาที่นี่เลยสักครั้ง

“สี่ห้องครับ ข้างบนสองห้องใหญ่ ข้างล่างสองห้องเล็กครับ” คนใช้หนุ่มอธิบาย

“งั้นก็เอากระเป๋าค้นไปไว้ข้างบนห้องใดห้องหนึ่งก็ได้” เขาพยักหน้ารับรู้ “แล้วนายค่อยลงมามาหาฉัน”

“ครับ” บ่าวรับคำ ก่อนจะยกกระเป๋าสองใบของบุตรชายเจ้าบ้านขึ้นไปไว้อย่าง

ห้องกว้างที่สุด แล้วจึงรีบกลับลงมาหาจิรเมธตามที่เขาสั่งไว้

“นั่งลงก่อนสิ” ชายหนุ่มบอกสั้นๆ

คนดูแลบ้านย่องตัวลงนั่งบนพนักอย่างเจียมตน ทำเอาคนมองรู้สึกขัดใจ ต้องรีบเอ่ยปากอนุญาต

“ขึ้นมา นั่งข้างบนสิ ฉันชี้เกียจกั่มหน้าคุยกับนาย” เขาตอบเบาๆข้างตัวเบาๆ นั้นแหละ...คนเป็นบ่าวจึงค่อยๆ ขยับกายลุกขึ้นนั่งบนโซฟาตัดเทียมเจ้านายอย่างกล้าๆ กลัวๆ

“ฉันถามอะไรนายหน้อยสิ คุณพ่อมาที่นี้บ่อยไหม?” เขามองอีกฝ่าย ชั่งชั่งเมื่อถามในสิ่งที่ตนอยากรู้ อีกส่วนหนึ่งก็เพื่อตั้งใจฟังสำเนียงได้แท้ๆ ที่เขาไม่ชินหู จะได้ไม่ต้องถามซ้ำอีกครั้งให้เสียเวลา

“บ่อยครับ” นายบ่าวตอบไปตามประสาชื่อ

“นั่นหรอ...แล้วท่านไปทำอะไร ที่ไหนบ้างล่ะ?” จิรเมธเอ่ยถามต่อเป็นชุดด้วยความตื่นเต้น เมื่อคำตอบที่ได้รับเป็นไปตามคาด ทว่าข้อสงสัยในคราวนี้กลับได้รับการส่ายหน้าเป็นเชิงปฏิเสธจากคนดูแลบ้านซ้ำๆ สองสามที

“ทำไมล่ะ?” เขาถามอย่างจงใจเป็นนักหนา “นายเป็นคนขับรถของท่าน แล้วจะไม่รู้ได้ยังไงกัน”

ถึงกระนั้นกิริยาเหม่อปากและการส่ายหน้าของคนฟังก็ยังคงเป็นคำตอบให้แก่เขาเช่นเดิม แต่สิ่งที่เขาสั่งเกตเห็นเพิ่มเติมได้จากคนตรงหน้ากลับเป็นแววตาหลุกหลิก ราวกับอีกฝ่ายกำลังหวาดกลัวว่าเขาจะจับผิดได้ คนมองเลยยิ่งมั่นใจทันที

หมอนี่ก็คงจะถูกบิดาของเขาปิดปากเอาไว้เหมือนแม่เลขาฯ ปานสุดาละลิสื่อ...เขาเมื่อคนปากหนักจริงๆ เสียว บิดาเขาเลี้ยงพวกนี้ด้วยอะไรนะ ทำไมถึงได้จงรักภักดีกันขนาดนี้

“เออละ ไม่รู้ก็ช่างเถอะ” เมื่อเป็นเช่นนั้นชายหนุ่มจึงคร้านที่จะถามต่อ “ฉันแค่เห็นคุณพ่อชอบพูดให้ฟังว่าที่นี้สวยอย่างนั้นอย่างนี้ ก็เลยอยากจะไปดูบ้าง

เท่านั้นเอง”

จิรเมธจำต้องจบความสงสัยใคร่รู้ของอีกฝ่ายลงเพียงเท่านี้ เพราะถ้าขึ้นเขาเอาเรื่องที่คุณกันไประยำนานให้บิดาทราบละก็ เรื่องที่กำลังสืบอยู่อาจจะหลุดลอยไปเสียก่อนที่จะได้รู้ความจริงก็เป็นได้

มีหรือที่คนเป็นบิดาจะมีรู้เท่าทันคนเป็นลูกเช่นเขา!

“ถ้าคุณจิมอยากเที่ยวละก็ ต้องไปทะเลครับ ที่นี้มีชายหาดสวยๆ ตั้งหลายที่เลยครับ”

แล้วคนใช้หนุ่มผู้แสนซื่อก็หลงกลคุณชายจอมกะล่อนเข้าจนได้ เขาแนะนำอีกฝ่ายในฐานะเจ้าบ้านที่ดี โดยไม่สงสัยอันใดเลยแม้แต่น้อย

“อืม...ก็ดีเหมือนกัน ชอบใจนายบ่าวมากนะ” จิรเมธเลยรีบรับคำอย่างโล่งอก

“ไม่เป็นไรครับ” คนฟังก็นั่งรับอย่างยินดี

“ฉันมีเรื่องจะถามนายบ่าวแค่นี้ละ นายไปทำงานต่อเถอะ เดี่ยวฉันจะออกไปข้างนอกสักหน่อย” เขารีบหาทางซึ่งหนทางที่ที่สบโอกาส

“ผมขับรถไปให้ละครับ” ลูกจ้างหนุ่มเสนอตัว

“ไม่ต้องหรอก ฉันอยากจะขับรถเล่นไปเรื่อยๆ มากกว่านะ” เจ้านายหนุ่มบอกปิดความหวังดีนั้นทันควัน เพราะกลัวว่าความจะแตกเสียก่อน แล้วจึงรีบเดินอวดๆ ออกไปทางประตูอย่างรวดเร็ว

จิรเมธจอดรถข้างทางอยู่หลายรอบ เพื่อวางแผนที่หมู่บ้านเขากะหมอก ที่ค้นหาจากเว็บไซต์ รวมทั้งโทรศัพท์สอบถามไปยังหน่วยงานราชการเกือบทั้งจังหวัดที่น่าจะทำให้คำตอบแก่เขาได้จนสายแทบไหม้ แต่ชายหนุ่มก็ยังรู้สึกอับจนปัญญาและไม่เห็นวี่แววสักนิดเลยว่า...เขาจะบุกป่าฝ่าดงเดินทางไปถึงหมู่บ้านลับแลนี้ได้อย่างไร ในเมื่อสองข้างทางมีแต่ป่าเขา ล้วนแต่สลับซับซ้อน จนน่าปวดเคียรเวียนเกล้าเสียเหลือเกิน

อีกทั้งเขาเองก็เพิ่งกลับมาจากเมืองนอก ถนนหนทางในบ้านเกิดจึงยังไม่ค่อยคุ้น เนื่องจากสภาพแวดล้อมที่ค่อนข้างเปลี่ยนไป ดังนั้นยังเป็นเมืองที่เขาไม่ใช่คนในพื้นที่ด้วยแล้ว จิรเมธก็แทบจะกลายเป็นคนตาบอดเดินคลำหาเส้นทางกันเลยทีเดียว หากเป็นอย่างนั้นชาตินี้หรือชาติไหนเขาถึงจะไปที่นั่นได้กันละ

ความท้อแท้และอาการปวดเมื่อยเริ่มมาเยือนชายหนุ่มจนพาลให้หงุดหงิดเมื่อจิรเมธต้องขับรถวนไปวนมากกว่าสองชั่วโมงแล้ว แต่เขาก็กังไม่เหินเค้ากลางว่าจะมีปาฏิหาริย์เกิดขึ้นกับตนเลยสักที

ดังนั้นถ้ารอบนี้เขายังไม่เจอทางแยกเล็กๆ ตามแผนที่ประเทศไทยบอกไว้อีกละก็ เห็นทีเขาจะต้องถอยทัพ หอบเอาความผิดหวังกลับบ้านไปนอนพักให้หายเหนื่อยซะก่อน แล้วจากนั้นค่อยเติมพลังและขับรถออกมาสืบเสาะหานายธรม แก้วกำเนิด เจ้าหนี้รายใหญ่ของบิดาบังเกิดเกล้าอีกครั้งในภายหลัง

ในขณะที่จิรเมธชะลอความเร็วของรถลง เพื่อมองหาป้ายบอกทางเข้าหมู่บ้านตามสองฟากฝั่งถนนที่มีแต่สวนยางพารา สวนปาล์ม และปารักขวัญอย่างละเอียดยี่สิบกว่าปี ก็เลี้ยวไปเห็นแม่สาวทอมบอยคนหนึ่งยืนหันหลังทำสะเอวเตะมอเตอร์ไซด์คันเล็กที่จอดนิ่งอยู่ข้างกายอย่างหัวเสีย คนหลงทางจึงรีบหักพวงมาลัยเข้าเทียบชิดริมถนนฝั่งที่เธอยืนอยู่ทันทีด้วยความลึงโลดเพราะตลอดเส้นทางสายในที่เขาขับรถวนผ่านไปผ่านมาเป็นชั่วโมงๆ นั้น มีรถแล่นสวนมาได้ไม่ถึงห้าคันด้วยซ้ำ

“น้องๆ พี่ถามอะไรหน้อยลิ” หนุ่มหัวนกร้องทักอย่างท้าวเบ้ง เพราะการแต่งตัวด้วยเสื้อยืดกับกางเกงยีนมองดูจากทางด้านหลังนั้น มันช่างบังตา!...ทำให้เลเห็นสาวเต็มวัยกลายเป็นเด็กหญิงแรกๆ ไปเสียได้

พอแม่สาวกระโดดกระเดกในความคิดหันมาสบตาเขา จิรเมธเลยถึงกับหน้าเฉือน พลังรู้สึกหน้าแตกที่เขาดันเข้าใจผิดไปเสียถนัด เพราะคนที่ตนเรียกขานกลับกลายเป็นสาวสวยสะพรั่ง เต็มเปี่ยมไปด้วยเสน่ห์ดึงดูดใจ ดวงตา

คมโตล้อมกรอบด้วยขนตาองงามยาวเป็นแพ คิ้วตกต่ำ ยิ่งเมื่อองค์ประกอบทั้งสองมารวมกับจมูกโด่งปลายงุ้มเพียงเล็กน้อยด้วยแล้ว จิรเมธก็บอกได้ในทันทีที่เพียงแค่สบตาเจ้าหล่อนไม่กี่วินาทีว่า ทั้งคิ้ว ตา และจมูก มันช่างเหมาะเจาะกับกลีบปากหนาอวบอิมของเธอซะจริงๆ

ถึงกระนั้นแม้เจ้าหล่อนจะมีหน้าตาสวยคมขำเป็นที่ต้องตาลักเท่าไรก็ตาม แต่ชายหนุ่มกลับรู้สึกขัดใจเรื่องผิวพรรณสีแทนนวลเนียนดูน่าพึงเหลือเกิน เพราะจิรเมธไม่อาจปฏิเสธได้ว่าการที่เขาไปศึกษาต่างประเทศมาเป็นเวลานาน ทำให้เคยชินกับผิวเนื้อขาวผุดผ่องเป็นयोगโยของสาว ๆทั้งหลายมากกว่า

แน่นอนว่าเขาเองก็เป็นหนึ่งในเหล่าชายที่ชื่นชอบความขาว หมาย สวย อิมเหมือนกันมิเช่นนั้นเขาคงจะไม่เลือกคงแต่บรรดาสาวสวยหลากหลายเชื้อชาติทั้งไทย จีน ญี่ปุ่น เกาหลี หรือแม้แต่สาวแหม่มทรงโต แล้วคงหันไปพิสมัยของแปลกอย่างพวกคนนิโกรแทนเสียแล้วละ

“มีอะไรก็พูดมา” เธอถามหัวนๆ อย่างไม่มีใครสบอารมณ์นัก เมื่อเจอแววตากุ่มกิมของอีกฝ่าย เพราะถึงแม้จะไม่มีแววจางจ้วงหยาบโลนอะไรนัก แต่ก็ทำให้เธออึดอัดขัดเขินพิกล ยิ่งเมื่อเธอกำลังหงุดหงิดใจเพราะเจ้ารถเกเรที่ชอบมาเสียดอนเร่งรีบทุกที หญิงสาวเลยยิ่งออกอาการหัวเสียเข้าไปใหญ่

“เอ่อ...ขอโทษนะครับ ไม่ทราบว่าคุณพอจะรู้ทางไปหมู่บ้านเขากะหมอกไหม?” เขารู้ว่ามารยาทไม่งามของตนทำให้เธอขุ่นเคือง เลยปรับส้อมเสียงให้ฟังดูสุภาพขึ้น เพราะกลัวว่าเธอจะไม่ยอมตอบคำถามเขา ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงๆ มันคงจะไม่สนุกแน่ ถ้าเขาต้องตระเวนขับรถวนหาหมู่บ้านลับแลนี้อีกครา

“นายจะไปที่นี่ทำไม?” คนฟังย้อนถามด้วยความสงสัย

ลัลนา แก้วกำเนิด มองบุรุษแปลกหน้าที่นั่งอยู่ในรถแวนคันทรูอย่างพินิจ เพราะสถานที่ที่เขากำลังจะไปนั่นคือถิ่นฐานบ้านเกิดของเธอเอง และหญิงสาวก็มั่นใจว่าชาวบ้านทั้งหมดไม่น่าจะมีญาติเป็นพ่อหนุ่มหน้าขาวเจ้าสำอางแลดู

สำรวจภูมิฐานแบบนี้

ดูจากเสื้อผ้าอาภรณ์ที่เขาสวมใส่อยู่ลิ ถึงแม้จะเป็นเพียงเสื้อยืดกางเกง ยีนแบบสบายๆ เท่านั้น แต่เนื้อผ้าและการตัดเย็บกลับประณีตและน่าจะราคาแพงหูฉี่ นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ทำให้เธอเคลือบแคลงหวาดระแวงไปว่าเขามีจุดประสงค์อะไรกันแน่

“ผมจะไปหานาย...” เขาหยุดพูดทันทีที่ระลึกได้ว่าไม่ควรชี้ชี้อะไรอยู่ บุกคลต้องสงสัยออกไปส่งเดช จิรเมธเลยต้องรีบหนีหาข้ออ้างอื่นแทนเสียใหม่

ดังนั้นช่วงที่จิรเมธกำลังขมวดคิ้วครุ่นคิดจึงเป็นโอกาสให้หญิงสาวที่มองเขาอยู่อย่างเงิบเงิบเพ่งพิศชายหนุ่มอย่างละเอียดลอออีกนิด ลึกลับเห็นคนตรงหน้ามีผมสั้นเล็กตัดแต่งจนเป็นทรงสวยระบิบู ลักษณะใบหูกว้าง บ่งบอกอย่างชัดเจนว่าเจ้าตัวนั้นฉลาดเป็นกรดขนาดไหน อีกทั้งรูปหน้าที่ไม่สั้นไม่ยาวจนเกินไปก็จัดได้ว่าเหมาะสมกับคางอย่างพอดีบอดี

นอกจากนี้คนแปลกหน้ายังมีเสน่ห์ดึงดูดใจอันเหลือร้ายอยู่ตรงที่ นัยน์ตาคมกริบที่เป็นประกายระยิบระยับราวจะหยอกล้อหัวใจของหญิงสาวอยู่ตลอดเวลา จึงเป็นเหตุให้ลึกลับต้องรีบหลบสายตาเขาที่สุด แม้ว่าจะดวงตามีแววซุกซนของพ่อหนุ่มชี้เล่นจะไม่ได้มองเธอเลยก็ตาม จากนั้นก็ค่อยๆ ซ้ำเลื่องมองจมูกโด่งเป็นสนับกับริมฝีปากหนาแทนเสีย และก่อนที่หญิงสาวจะหันสังเกตผิวขาวๆ คนที่คิดคำตอบเหมาะๆ ขึ้นมาได้ก็ชิงเอ่ยว่า

“เอ่อ... อ้อ! พอดีเพื่อนผมเคยมาเที่ยวที่นี่ เขาชมว่าทิวทัศน์ของบ้านเขากะหมอกสวยงามมาก แถมชาวบ้านก็ยังใจดีอีกต่างหาก เลยแนะนำให้ผมลองแวะมาดูนะครับ” จิรเมธหยอดคำหวานเอาไว้ก่อน ทั้งที่ความเป็นจริงเขาไม่รู้จักหมู่บ้านนี้เลยว่าอยู่ที่ไหน หรือชาวบ้านทำอะไร

ด้วยเหตุนี้สาวเจ้าถิ่นขนานแท้จึงสามารถจับโกหกได้ทันที เพราะหมู่บ้านของเธอไม่เคยมีนักท่องเที่ยวแวะเวียนมาเยี่ยมชมเลยสักครั้ง...ตั้งแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว ยกเว้นก็แต่เพียงชาวบ้านที่มามีความรู้จักเกี่ยวกับน้ำมันโป

ดีเซลตามแนวพระราชดำริ และพวกนายทุนหน้าเลือดจากกรุงเทพฯ ที่ชอบเข้ามากว้านซื้อผืนแผ่นดินอันอุดมสมบูรณ์และเปี่ยมไปด้วยทัศนียภาพที่แสนสวยงามในหมู่บ้านเขากะหมอก เพื่อนำไปทำเป็นบ้านพักโฮมสเตย์ไว้ให้บรรดานักท่องเที่ยวแห่กันเข้ามาเยี่ยมชม ซึ่งจะช่วยสร้างผลกำไรอันมหาศาลเข้ากระเป๋าของพวกเขาอีกไม่รู้เท่าไร โดยไม่เคยคำนึงถึงโครงการที่บิดาของเธอทุ่มเทแรงกายแรงใจสร้างขึ้นเพื่อช่วยเหลือชาวบ้านเลยแม้แต่หน่อย

เพราะสิ่งที่พวกคนกรุงสนใจมีแต่ผลประโยชน์ส่วนตัวเพียงเท่านั้น!

“ที่นั่นไม่มีอะไรดีหรอก เพราะมันไม่ใช่แหล่งท่องเที่ยว สงสัยนายจะมาผิตที่ซะแล้วละ” ลัลนาตอบกลับอย่างไม่ไว้ใจ เพราะเธอกำลังหวาดระแวงว่า

‘หรือว่า...หมอนี่ก็คิดจะมาฮุบหมู่บ้านของเราเหมือนกัน!’

ในขณะที่คนฟังถึงกับหน้าเหลืองไปไม่น้อย เมื่อเรื่องที่คุ้งขึ้นมา กำลังจะมัดตัวเขา

‘ช่วยแล้วไฉนนายจิม!...แล้วจะอ้างอะไรต่อไปดีล่ะ?’

หนุ่มต่างถิ่นนี้วนหน้าคิดอยู่เพียงครู่ ก่อนจะได้อำตอบขึ้นมาอย่างปัจจุบันทันด่วน

‘เอว่ะ! แถ่ไปก่อนก็แล้วกัน’

“จั้นเหอครับ” เขาเสริมทำสีหน้าประหลาดใจอย่างเหลือล้น “แต่เพื่อนผมเขาบอกมาแบบนั้นจริงๆ นะครับ นี่เายังส่งแผนที่กับข้อมูลพวกนี้มาให้ผมดูอยู่เลย”

จิมเธียนเอกสารทั้งหลายที่เขาพรินต์ออกมาส่งให้เจ้าหล่อนดูเพื่อความสมจริง

“ฉันว่านายคงถูกเพื่อนอำแล้วละ” คนที่ยังแคลงใจในตัวชายหนุ่ม คลายความกังขาหลงเพียงนิด ก่อนจะหนีกลังเวงอีกฝ่าย

‘หน้าตาดี แต่ไม่น่าโง่เลยนะนายหน้าขาว’

“ไม่มั้งครับ” ถึงกระนั้นคนที่แฝงเร้นจุดประสงค์บางอย่างเอาไว้ก็ยังไม่

ยอมละความพยายาม “ยังไงผมก็อยากจะไปเที่ยวที่นั่นสักครั้ง”

“เพื่ออะไรกันล่ะ?” ลัลนาถามขัดขึ้นด้วยความฉงนและข้องใจขึ้นมาอีกคราว จนต้องเอ่ยถามออกไปโต้งๆ “เพื่อตอกย้ำความเชื่อซ้ำของนายที่ถูกเขาหลอกเอาน่ะเหรอ?”

แม้คำพูดดูหมิ่นนั้นจะทำให้สีหน้าของจิรเมธดูเข้มขึ้นด้วยความไม่พอใจก็ตาม แต่เขาก็ยังคงอดกลั้นเอาไว้ ไม่ระเบิดอารมณ์ออกมา

‘หน้อย...แม่คุณ! เห็นคนเขายอมอ่อนข้อให้หน้อย เลยได้ใจว่ากันใหญ่เชียวนะ’

“ก็คงนั้น” เขายักไหล่อย่างยียวน แต่เริ่มรู้สึกถอดใจ ไม่อยากจะซักถามแม่จอมกวนประสาขึ้นมาเสียจริงๆ เพราะเกรงว่าหากตนยังเสียเวลาอยู่ตรงนี้นานไปอีกนิดละก็ นอกจากจะไม่ได้ข้อมูลที่ต้องการแล้ว เขาอาจจะพัวพันขาดจนต้องจับแม่สาวตามปากไว้มาลงโทษเสียให้เด็ดก็เป็นได้

“แล้วตกลงว่าคุณจะบอกทางผมไหม ไม่อย่างนั้นผมจะไปถามคนอื่นแทน” จิรเมธเอ่ยถามตรงๆ

คำพูดที่แฝงความนัยว่าชายหนุ่มซักจะเริ่มขุ่นเคืองเธ่อขึ้นมาตึงๆ ทำให้ลัลนาซึ่งกำลังต้องการความช่วยเหลืออย่างเร่งด่วนเช่นกันจำต้องหยุดคิดถึงสิ่งที่จอดอยู่ตรงหน้าของเธอ เพราะเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับเธอในขณะนี้

‘ใช่แล้ว! หมอนี่มีรถ!!’

ในเมื่อเจ้ารถสี่ล้อของเธอมันดันไม่รักดี ชอบมาตายนิ่งสนิทในจังหวะที่ต้องรีบไปรับแขกจากคณะทัวร์ตรงหน้าหาดเช่นนี้ ลัลนาเลยจำต้องเสี่ยงดวงหาทางรอดเป็นการด่วน และมันก็ต้องรัดกุมเสียด้วย

แล้วสมองอันชาญฉลาดก็คิดขึ้นมาได้ว่า ไม่มีอะไรจะเหมาะเจาะมากไปกว่า...การหลอกพานายหน้าขาวไปปล่อยทิ้งไว้ที่หน้าหาด!

แผนการอันยอดเยี่ยมมกระเทียมดองในครั้งนี้ถือเป็นการยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัวเลยทีเดียว เพราะนอกจากเธอจะได้สารถึขบรถไปส่งฟรีๆ แล้ว

ยังช่วยกำจัดบุคคลอันตรายไม่นำไว้อีกไปให้พ้นจากหมู่บ้านของเธออีกต่างหาก เมื่อพอจะเห็นทางรอดเธอจึงคิดให้รอบคอบอีกว่า

“ไอ้ตี่นี่ไม่น่าจะมีพิษมีภัยหรอกมั้ง แต่ถ้ามันเกิดเล่นตุ๊กตักขึ้นมาจริงๆ ละก็...เจ้าถีน้อยอย่างฉันจะจัดการซัดซะให้หมดไปเลย เรื่องแค่นี้ไม่คณามือลูกสาวผู้ใหญ่มออยู่แล้ว!”

“บอกก็ได้” สาวห่ายินยอมตกลงหลังจากทบทวนดีแล้ว “แต่มีข้อแม่”

“ข้อแม่อะไร?” คราวนี้กลับเป็นจิรเมธที่ตีสีหน้ารำคาญในความมากเรื่องของสาวเจ้า

“นายต้องพาฉันไปทำธุระที่หน้าหาดด้านนั้นก่อน แล้วฉันถึงจะพานายไปส่ง” หญิงสาวเสนอข้อแลกเปลี่ยน

“ไม่ตกลง!” คนหน้ายุ้งรีบเอ่ยปฏิเสธทันควันแบบไม่ต้องคิด “ใครจะมัวไปเสียเวลาทำเรื่องบ้าๆ พรรคฉันนั่นล่ะ ผมเองก็รีบเหมือนกันนะคุณ”

“กะอีแค่จะเอ้อระเหยไปเที่ยวเล่นเท่านั้น มันต้องรีบร้อนอะไรกันนักเชียว?” คนรู้แกลงกล่าวดักคอทันควัน พร้อมกันนั้นก็หิรีตามองหนุ่มหล่ออย่างสงสัยโดยไม่ปิดบัง “หรือว่านายคิดจะไปทำอะไรไม่ดีที่นั่น?”

“จะบ้าหรือคุณ” แม้นข้อกล่าวหาของหล่อนจะดูเกินจริงไปสักหน่อย แต่คนที่ไม่บริสุทธิ์ใจก็อดร้อนตัวไม่ได้ หนุ่มหัวนอกเลยแกล้งร้องถามเสียงซุ่นเป็นการกลบเกลื่อน

“หน้าผมดูเหมือนโจรนักหรือไง?”

“ก็ไม่นะนักหรอก” ลัลนาไหวไหวอย่างไม่มีใครเชื่อนัก “คนสมัยนี้ดูหน้าแล้วรู้จักกันซะที่ไหนล่ะ ยิ่งเป็นคนที่มาจากกรุงเทพฯ ด้วยแล้ว ชอบโกหกหลอกลวงกันเป็นว่าเล่นเลยเชียว ขนาดตัวนายเองก็ยิ่งถูกเขาหลอกเหมือนกันนี่นา”

หญิงสาวจงใจยกตัวอย่างจากคนใกล้ตัว ทำให้คนฟังยังไม่โหระคน อับอายเข้าไปอีก

“นี่คุณ! ถ้าไม่อยากจะบอกทางผม ก็ไม่เห็นจะต้องมาพูดจาแซะกันแบบนี้เลย” คนดวงซวยที่ดันมาเจอแม่สาวแสนบอบกอย่างหัวเสีย เขาก็อยากจี้รีบวิ่งรถไปจากตรงนี้เสียให้พ้นๆ เพราะชี้คร้านจะต่อปากต่อคำกับหล่อนแล้ว

“ฉันไม่ได้แซะสักหน่อย ก็แค่พูดความจริงเท่านั้น” หญิงสาวเถียงกลับ

“ผมว่า ผมไปถามทางจากคนอื่นน่าจะสะดวกใจกว่า” ในที่สุดจิรเมธก็เอ่ยขึ้นมาอย่างเหลืออด

“แถวนี้มีแต่ป่า นายคิดว่าจะมีใครพอช่วยนายได้อีกนอกจากฉันล่ะ?” ลัสนาพยักพยิดให้ชายหนุ่มมองไปยังป่ารกชัฏรอบๆ ทำให้คนที่ถึงแม้จะอยู่ในอารมณ์ขัดเคืองจนเกือบจะเข้าขั้นหน้ามืดยังต้องเห็นจริงตามที่อีกฝ่ายกล่าวมา

“ไม่เป็นไร ยังไงผมก็มีแผนที่ เดี่ยวผมลองขับรถวนหาดูเองก็ได้” ทว่าความเดือดดาลก็เป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้เขาไม่ยอมงอนง้อหล่อนง่ายๆ

“วนมาก็รอบแล้วล่ะ?” หญิงสาวเลิกคิ้วแล้วถามอย่างรู้ทัน เพราะฝุ่นละอองที่ปลิวมาเกาะอยู่ตามยวดยานของเขาเสียจนหาเดอะเป็นหลักฐานที่บ่งชี้ได้อย่างดีเยี่ยมเลยก็เดียวว่าเขาน่าจะขับรถวนไปมาอยู่หลายเที่ยวแล้ว

แต่จิรเมธกลับไม่ยอมตอบคำถามแทงใจให้ตนยิ่งอับอายขายหน้าเพิ่มขึ้นอีก ฝ่ายเจ้าถิ่นสาวซึ่งกำลังรื้อร้อนจึงต้องเอ่ยปากเร่งเขาเสียเอง เมื่อเธอก็มองหน้าปัดนาฬิกาบนข้อมือแล้วพบว่าเวลากะชั้นขีดเข้าไปทุกที

“จะบอกให้เอาบุญนะว่าเส้นทางที่ฉันคัดเคี้ยวมาก หาไม่ได้ง่ายๆ หรือก แต่ถ้านายยอมไปส่งฉันก่อนละก็ พอเสร็จธุระแล้ว ฉันจะนั่งเป็นแม่ย่านางพานายตระเวนเที่ยวให้ทั่วเมืองตรังเลยนายจะได้ไม่ต้องขับรถหลงให้เสียเวลา แถมยังประหยัดน้ำมันอีกด้วย ตกลงไหม?” ลัสนาทั้งหวานล่อทั้งข่มขู่อีกฝ่ายเสียยกใหญ่

“ไม่ละ ขอคุณ” ชายหนุ่มหยุดคิด แต่ยังคงบอกปัดอยู่ดี “ถึงคุณจะไม่บอก แต่เดี๋ยวผมก็คลำหาทางไปจนเจอเองนั่นแหละ”

“ก็ดี!”

สีหน้าม่นอกม่นใจของคนพูดที่ดูจะไม่อนาทรร้อนใจอันใดเลย มันช่างขัดหูขัดตาจนน่าหมั่นไส้ยิ่งนัก เพราะกำลังจะหลอกใช้เขา ลัณดาเลยออกอาการหัวเสียอยู่ไม่น้อย หญิงสาวจึงยิ่งกล่าวชมขวัญให้คนพึ่งหน้าซัดเป็นไก่ ต้มเข้าไปอีกชุดใหญ่

“ฉันก็เชิญนายหลงป่าแถวนี้ต่อไปเถอะ อย่าหวังเลยว่าจะไปหมู่บ้านได้ง่ายๆ เพราะถึงจะพลุกเจอปากทางเข้าจริงๆ นายก็ไปต่อไม่ถูกหรอก เพราะถนนสายในนั้นจะยิ่งสลับซับซ้อนมากกว่านี้แถมยังไม่มีป้ายบอกทางอีกต่างหาก” พุดจบลัณดาที่หันหลังสะบัดก้นเดินหนีเขาไปทันที ในใจก็ลึนระทึกว่าเหยื่อจะติดเบ็ดเธอหรือไม่...

“เดี๋ยว!” และแล้วคำพูดข่มขู่ของแม่สาวจอมแสบก็ได้ผล เมื่อจิรเมธีรีบร้องเรียกอีกฝ่ายเอาไว้ก่อน พร้อมขมวดคิ้วใช้ความคิดอย่างหนัก

“นี่ขนาดแค่ทางเข้ายังหาไม่เจอเลย แล้วไอ้ตัวหมู่บ้านนี้ไม่ต้องขบวนเป็นล้านรอบเลยรึ?”

“แค่ไปส่งคุณหน้าหาดเท่านั้นใช่ไหม?” แม่นจิรเมธีสีหน้าไม่ใคร่อยากจะช่วยนัก แต่เมื่อประมวลถึงผลได้ผลเสียแล้ว การมีคนในพื้นที่อย่างหล่อนช่วยนำทางไปนั้นน่าจะทุ่นเวลาซึ่งมีอยู่อย่างจำกัดให้ตนได้มากกว่า แถมเขายังไม่ต้องเสียเวลานานั่งเมื่อยขาเพราะการขับรถหลงทิศไม่รู้ทางเป็นวันๆ อีกด้วย

“ใช่” ลัณดาตอบเสียงหัวเราะอย่างไวเชิง ทว่าในใจกลับลึงโลดที่แผนการของเธอล้มฤทธิ์ผล

“ตกลงจะเอาอย่างไร จะไปส่งหรือไม่ไป” คนที่ถือไฟเหนืกว่ารีบเอ่ยเร่งเร้าอีกฝ่ายทันที โดยไม่ยินยอมให้ชายหนุ่มเสียเวลาคิดนาน

“ก็ได้” จิรเมธีไม่มีทางเลือกจึงจำใจตกปากรับคำอย่างมีอาจหลีกเลียง ทำเอาคนพึ่งคอยคลี่มือออกมาได้หน่อย แต่แค่มองปราดเดียวชายหนุ่มก็รู้ว่าเป็นรอยยิ้มอันแสนแสบทรวงของแม่สาวจอมวายร้ายอย่างแท้จริง

ปัง! แล้ววินาทีต่อมา เสียงปิดประตูอย่างแรงก็ดังขึ้นพร้อมเสียงร้อง

ของผู้เป็นเจ้าของ

“เฮ้ย!”

หลังจากจิรเมธปลดปลดล็อกประตู เจ้าหล่อนก็พรวดพราดก้าวขึ้นมา นั่งประจำที่เรียบร้อยแล้วโดยไม่รอคำอนุญาตแต่อย่างใด ทำเอาคนมองอดนึกสงสัยไม่ได้ว่า นี่หล่อนรีบร้อนมากจนลืมมารยาท...หรือจริงๆ แล้วหล่อนไม่มีมารยาทกันแน่!

“อะไรมันจะรวดเร็วทันใจปานนั้น” หนุ่มหัวนอกกล่าวประชดเสียงดัง แต่นอกจากลัสนาจะทำเป็นหูทวนลมแล้ว เธอยังส่งเสียงมาเร่งเขาก็กต่างหาก

“อ้าวนาย! ยังจะมัวนั่งบื้ออะไรอีกล่ะ ออกรถซะทีสิ ฉันยังรีบๆ อยู่ด้วย”

แล้วข้อกังขาที่หนุ่มนักเรียนนอกสงสัยก็ได้รับความกระจ่างในทันใดว่า แม่เด็กบ้านนาคนนั้นไม่มีมารยาทเหมือนที่เขาคิดไว้จริงๆ ด้วย!

จิรเมธปลดเกียร์และเตรียมจะเหยียบคันเร่งพร้อมทำหน้าที่นายบู้บั้งไม่พอใจ แต่คนเสียมารยาทกลับไม่สนใจอาการกระเทกกระทั่นของเขาเท่าไรนัก หน้าซำหล่อนยังหยิบโทรศัพท์มือถือถือเครื่องหนาเตอะรุ่นพระเจ้าเหาขึ้นมากดเบอร์โทร. ทาไครบางคนอย่างสบายอุรา เหมือนตัวเองเป็นเจ้าของรถคันนี้เสียเอง

“พ่อจ๋า อีนางเมงกะไซค์ของหนูมันเกเรอีกแล้ว พ่อจ๋าให้คนมาลากมันกลับไปทีนะ มันจอดอยู่ข้างทุ่ง ก่อนจะถึงทางเข้าหมู่บ้านเราสักสี่ห้าโลได้นะจ๊ะ”

เสียงหวานๆ ที่ทอดอ่อนไปตามสายซึ่งดังอยู่ข้างหูคนขับ ส่งผลให้เขาหันกลับมามองอีกฝ่ายตาค้างด้วยความประหลาดใจ

‘พูดจាន่ารักแบบนี้ก็เป็นด้วย ที่กับเราละจะจับหัวกันทำเดี๋ยว’

“ได้จ๊ะ แล้วเจอกันตอนเย็นนะจ๊ะ ขอบคุนจะพ่อจ๋า” ลัสนายังคงพูดเจื้อยแจ้วต่อไปอย่างอ่อนหวาน ก่อนที่เธอจะวางสาย พร้อมทั้งหันมาทางหนุ่มต่างถิ่น

“นี่นาย! ฉันคุยโทรศัพท์อยู่ตั้งนาน ยังไม่ออกรถอีกหรือ?” เธอแหวไล่เขาเสียงเซียว เมื่อเห็นวารถยังไม่ขยับเขยื้อนออกจากที่เดิม แล้วเอ่ยคาตโทษ

“ถ้าฉันไปทำธุระไม่ทันละก็ นายไปไม่ถึงหมู่บ้านแน่!”

“จะไปได้อย่างไรกันล่ะครับ ก็คุณยังไม่ได้บอกทางผมเลยนี่” ชายหนุ่ม
เลยประชดกลับ

“อ้าว! เหรอ” คนหน้าแตกจึงได้แต่ยิ้มแหยๆ “งั้นนายก็รีบขับตรงไป
หาตปากเมงเลยนะ ฉันมีธุระที่นั่น”

“ขอรับกระผม ผมจะรีบเหาะไปตามคำบัญชาเดี๋ยวนี้แหละครับ”
จิรเมธร้องบอกอย่างสุภาพจนแต่แฝงความยียวน ทำเอาคนที่รู้ตัวว่าถูกเขา
เหน็บแนมเบะปากด้วยความหมั่นไส้

“รู้แล้วก็รีบขับไปซะทีสิ เสร็จธุระแล้วฉันจะได้รีบพานายไปส่งให้ถึงที่
ล่ะ” ลัลนาสะบัดหน้าหนีแก้เก้อ พลังนึกเช่นเขี้ยวอีกฝ่ายว่า

‘คอยดูเถอะ ฉันจะแก้เผ็ดนายให้หน้าใจไปเลย’

“ครับ” ชายหนุ่มคร้านจะต่อปากด้วยเพราะเห็นแก่ประโยชน์จากหล่อน
จึงเป็นฝ่ายยอมลงให้ ก่อนที่จะขับรถแวนคันหรูออกจากบริเวณนั้นทันที โดย
ไม่หันไปมองแม่สาวตาคมที่นั่งหน้าอเพราะถ้อยคำถากถางของเขาเมื่อครู่ให้
เสียอารมณ์อีกเลย

เกลลอนที่

๓

“นี่ๆ นายจอตารถตรงหน้ารีสอร์ทนี่เลย” ลัลนาชี้นิ้วสั่งคนขับด้วยความรีบร้อน

จิรเมธหักพวงมาลัยเข้าเทียบริมทางเท้าด้านหน้าหมู่เรือนไม้ปลูกสร้างด้วยวัสดุธรรมชาติโดยจับพลัน ก่อนจะหันมาถาม

“ที่นี่นะเหรอ?” ชายหนุ่มชำเลื่องมองบ้านไม้หลังคามุงจากหลายสิบหลังที่ตกแต่งได้อย่างน่ารักสวยงาม และมุ่งเน้นไปในเชิงอนุรักษ์ธรรมชาติเกือบทั้งหมดด้วยความสนใจ ก่อนจะดับเครื่องยนต์

เสียงเปิดประตูออกอย่างแรง ทำให้ผู้เป็นเจ้าของรถหันมามองอีกฝ่ายตาเขียว ทว่าสิ่งที่เขาเห็นกลับเป็นความว่างเปล่า เมื่อร่างพอมบางปราดเปรียวนั้นกระโดดลงจากรถไปเสียแล้ว จิรเมธจึงรีบพลิกกายเปิดประตูทางฝั่งตนให้เปิดออกบ้าง แล้วจึงก้าวออกมายืนอยู่ข้างรถทันที

“นี่คุณ...จะไปไหนล่ะ?” ชายหนุ่มโหม่มือร้องเรียกอีกฝ่ายด้วยความมุ่งงจะทำเอาคนที่กำลังอยู่ในชั่วโหม่งเร่งด่วนต้องรีบหันกลับมาตะโกนบอกเขาอย่าง

เร็วจ๊ว

“นายร่อยู่นั่นลัทธิหัวโม่งก็แล้วกันนะ พอถึงหกโมงเย็นเมื่อไหร่ฉันจะรีบกลับมารับนายทันทีเลย แต่ตอนนี้ฉันขอไปทำธุระก่อนละ” แล้วลัณาก็วิ่งจากไปด้วยความว่องไวชนิดที่เรียกได้ว่าชอยเท้าชะฝุ่นตลบเลยทีเดียว

“เฮ้ย! เดี่ยวก่อนสิ นี่มันไม่ใช่ที่ตกลงกันไว้” คนที่เพิ่งจะรู้ว่าถูกลอกใช้ไวยาวอย่างหัวเสีย

“ไม่ใช่ที่ไหนกันล่ะ ฉันบอกแล้วไงว่าขอทำธุระให้เสร็จก่อนถึงจะพานายไปส่งที่หมู่บ้านนะ” กระนั้นหล่อนก็ยังไม่วายเถียงกลับมา ทำให้คนฟังยิ่งฉุนเฉียวในความเจ้าเล่ห์แสนกลของหล่อน

“โธ่เว้ย! ใครเขาจะไปรอเธอไหว...” ยังไม่ทันที่จิรเมธจะได้เอ็ดตะโรแม่สาวจอมแสบให้หนำใจ เจ้าหล่อนก็หายไปในเสี้ยวเสี้ยวแล้วก็ไม่รู้ ดังนั้นจึงไม่มีประโยชน์อะไรที่เขาจะมายืนพาดหัวพาดหางเหมือนคนบ้าอยู่ตรงนี้ และมันคงดีกว่าถ้าเขาจะเข้าไปลากแม่ตัวต้นเหตุมารับโทษของการโกหกอย่างสาสม!

เร็วเท่าความคิด หนุ่มร่างสูงตัดสินใจล็อกประตูรถก่อนจะเร่งเดินตามแม่ปูลมเข้าไปในอาคารไม้ด้วยความมุ่งหมาย เพราะเชื่อมั่นว่าเจ้าหล่อนจะต้องหายเข้าไปที่นั่นอย่างแน่นอน

พอจิรเมธเปิดประตูก้าวเข้ามาหยุดยืนตระหง่านกลางห้องโถง สายตาก็สอดส่องมองหาแม่สาวร่างเพรียวไปรอบๆ อย่างรวดเร็ว ก่อนที่ลุ่มเสียงหวานจ๋อยจะดังขึ้น

“สวัสดีค่ะ บ้านหาดปากเมงยินดีต้อนรับค่ะ” พนักงานสาวช่างจำรรจาหน้าเคาน์เตอร์ ที่อาศัยการแต่งหน้าให้พอไปวัดไปวาได้ลุกขึ้นพนมมือไหว้ชายหนุ่มอย่างอ่อนช้อย พร้อมยิ้มเป็นมิตร

“เอ่อ...สวัสดีครับ” หนุ่มร่างสูงที่เดินทะเล่เหล่าเข้ามาจึงหยุดทันที ก่อนจะรีบปรับเปลี่ยนสีหน้าให้เป็นปกติ แล้วหันมาส่งยิ้มให้หล่อน

“ขอโทษนะครับ ไม่ทราบว่ามีผู้หญิงติดตาม ผมยาว ใส่เสื้อยืดสีขาวกับกางเกงยีนเข้ามาข้างรีเปล่าครับ?” จิรเมธถามหาคนโกหกจากพนักงานสาวเสียเลย

“นอกจากคุณแล้วยังไม่มีแขกท่านใดเข้ามาเลยคะ” อีกฝ่ายตอบกลับอย่างสุภาพ

“ไม่มีเลยเหรอครับ” จิรเมธมวดคิ้วสงสัย พลงชะเง้อมองหาสาวเสปด้านใน แต่ถึงกระนั้นก็ยังไร้แวว

“คะ” พนักงานสาวกล่าวซ้ำอีกครั้งพร้อมยิ้มละไม

“แต่เมื่อก็ผมยังเห็นหลังเธอไวๆ อยู่เลยนะครับ” หนุ่มเมืองกรุงแย้งขึ้นด้วยความมั่นใจ

“อ้อ...คนที่คุณเห็นเมื่อสักครู่อาจจะเป็นพนักงานของที่นี้ละมังคะ” พนักงานสาวยังคงตอบเสียงดังฟังชัดโดยไม่มีพิรุณ แถมหล่อนยังหันไปถามเพื่อนข้างๆ ให้ช่วยยืนยันชั้นเชิงอีกต่างหาก

“ใช่ไหมจะเธอ?” คนพูดขยิบตาส่งสัญญาณบางอย่างให้

“ชะ...ใช่คะ” แม้จะไม่รู้ว่าเพื่อนสาวกำลังเอ่ยถึงเรื่องใด แต่คนถูกถามก็รีบรับมุกได้อย่างดีเยี่ยม

“คุณลองนึกทบทวนดูอีกที่ได้ไหมครับ” จิรเมธยังคงกล่าวอ้อนวอนหล่อนพร้อมทั้งเพียรมองหาสายตาดีไปด้วยอย่างไม่ยอมปักใจเชื่อ

“ไม่มีจริงๆ ค่ะ” เจ้าหล่อนยังยืนยันคำเดิม อีกทั้งน้ำเสียงนั้นยังฟังดูเข้มขื่นนิดๆ เสียด้วย

คนที่เพียรชะเง้อมองหาร่างบางอย่างไม่ลดละจึงเลิกทำมารยาทไม่มามั่นคว้น เมื่อรับรู้ได้ถึงใจความไม่พอใจจากๆ ที่เจืออยู่ในแวตาทของหล่อน

“อ้อ...อย่างนั้นเหรอครับ” จิรเมธยิ้มรับอย่างแกนๆ แล้วจึงจำใจยอมเป็นฝ่ายถอยทัพกลับไปแต่โดยดี เมื่อคิดดูแล้วว่าการที่เขาจะมาทำตัวเป็นอันธพาลยืนกร่างอยู่ต่างถิ่นเช่นนี้คงจะไม่ใช่เรื่องที่สมควรสักเท่าไรนัก เพราะ

รถและเหยียบคันเร่งวิ่งตรงกลับบ้านด้วยความฉุนเฉียว รวมทั้งลื้มเลิกแผนการค้นหาหมู่บ้านเขากะหมอกในวันนี้ด้วย แล้วค่อยเริ่มต้นสืบเสาะกันใหม่ในวันพรุ่งนี้แทน

แต่เขาไม่ได้รู้เลยว่า...ไอ้ความคลางแคลงในคราแรกนั้นจะถูกต้อน!

เพราะทันทีที่เห็นจิระเมธลากลับไป พนักงานสาวที่คอยสังเกตการณ์อยู่ตลอดก็รีบตะโกนร้องเรียกเพื่อนรักให้ออกมาจากที่ซ่อนได้ เมื่อเห็นว่าหนทางปลอดภัยโล่งสบายไร้กังวล

“ออกมาได้แล้วยายหนูนา พ่อรูปหล่อคนนั้นเขาไปแล้ว”

นั่นแหละ...ร่างบางจึงยอมเดินออกมาจากซอกหลีบของตู้เก็บเอกสารใบใหญ่ที่ตั้งอยู่ทางด้านหลัง ซึ่งเหมาะสำหรับใช้เป็นที่กำบังกายจากชายหนุ่มเป็นที่สุด ก่อนที่จะเดินไปแอบมองจากช่องหน้าต่างเล็กๆ แล้วเห็นว่าชายหนุ่มยืนหัวฟัดหัวเหวี่ยงอยู่ด้านนอกครู่หนึ่ง แล้วเขาก็ขับรถเวทิงยูโรปออกไป

“ขอบใจแกมากนะปู้ไข่ ถ้าไม่ได้แกละก็ ฉันต้องแย่งแน่ๆ เลย” ลัลนาเดินยิ้มกริ่มเข้ามาหาเพื่อนสนิท

“ไม่เป็นไรหรอก” สาวปู้ไข่โบกไม้โบกมือเป็นเชิงไม่ให้อีกฝ่ายเกรงอกเกรงใจเธอ ก่อนจะหันมาพ้อพอกถึงพ่อหนุ่มรูปหล่อไม่ยอมเล็ก

“ว่าแต่คนอะไรก็ไม่รู้ หล่อไม่บันยะบันยังเลยเนอะ” คนพูดตาเอ๋มราวอยู่ในความฝันอันแสนหวาน

“หล่อตรงไหนกันยะ หน้าเขายังกะลึงไม่มีผิด” แต่สาวท้าวกลับดับฝันของเธอเสีย

“แกมันตาถั่ว ไม่เห็นหรือไงว่าตอนที่เขายิ้มเนะ มันละลายใจฉันขนาดไหน” ปู้ไข่หันมาเอ็ดลัลนาเสียงเซียว เพราะระหว่าง ‘เพื่อน’ กับ ‘ผู้ชาย’ แน่นอนล่ะว่า...เธอจะต้องเข้าข้างพ่อคนดูดีมีชาติตระกูลเอาไว้ก่อน

คนที่ถูกต่อว่าเลยได้แต่ถอนหายใจ เมื่อเพื่อนบ้าความหล่อของผู้ชายคนนั้นไปเรียบร้อยแล้ว

‘เฮ้อ! เพื่อนฉันสติสตั๋งหลุดไปซะแล้ว’

“เออ...แต่จะว่าไปนะ เมื่อตอนที่เขาชักฉันชะละเอียดยิบ ฉันเกือบจะหัวใจวายเนอะแก” ปูไข่เป่าปากด้วยความขยาด เมื่อทวนนึกไปถึงเวรตาคาคัดค้านของชายหนุ่มผู้หลักแหลม

“เหรออจ๊ะ” ลัลนาเอ่ยประชดอย่างหมั่นไส้ “แต่ที่ฉันเห็นเนี่ย แกเอาแต่ทำหน้าเคลิ้มอย่างเดียวเลยนะยะ”

“แหม...ก็จะไม่เคลิ้มยังงี้ไหว เขาออกจะหล่อโฮกยังกะพระเอกหนังเสียขนาดนั้น” คนฟังเถียงกลับ

“พระเอกตรงไหน ดูยังงี้ก็พวกลิเกซัดๆ แถมหูตาก็หลุกหลิกไม่น่าไว้วางใจอีกต่างหาก” ลัลนาบอก

“ยังงี้เหรออแก?” อีกฝ่ายถามกลับอย่างไม้อยากจะเชื่อ เพราะคำพูดของเพื่อนสนิทมันช่างสวนทางกับบุคลิกที่ดีของเขาเสียเหลือเกิน

“ก็เหมือนนั้นดันมาโกหกว่าจะไปเที่ยวที่หมู่บ้านของเรานะสิ” คนเล่าทำหน้าเบ้อย่างไม่ค่อยจะพอใจนัก เมื่อนึกไปถึงใบหน้าขาวๆ ของคนที่เธอกำลังเอ่ยถึง ก่อนจะพูดข้อสังเกตให้เพื่อนรักฟังต่อไปว่า

“แล้วบ้านเรามันใช้แหล่งท่องเที่ยวอะไรที่ไหนล่ะ มีแต่ป่ากับเขาและน้ำมันเท่านั้นแหละ”

“แหม! เขาอาจจะเป็นพวกชอบธรรมชาติก็ได้เนี่ย แคมป์เขาในแง่ร้ายไปรีเปลา?” ปูไข่พยายามแก้ต่างให้ชายหนุ่ม

“ไม่มีทางหรอก! คนบ้าที่ไหนจะมานึกพิเรนทร์นั่งวิจยพีช วิจยผัก และก้อนหินดินกรวดที่บ้านเรากันล่ะ” ลัลนาค้านทันควัน “ขนาดฉันบอกความจริงเขาไปแบบนั้นนะ หมอนั่นยังดิ่งดันจะไปหมู่บ้านให้ได้อยู่ดี แกว่ามันน่าสงสัยไหมล่ะ?”

“อืม...ก็น่าคิดเหมือนกันแฮะ” คนที่ค่อยเข้าข้างหนุ่มหล่อเริ่มคล้อยตามคำพูดของเพื่อนสาวขึ้นมาทันควัน

“ใช่ไหมล่ะ นี่ถ้าแกยังได้เห็นท่าทางลูกลี้ลูกลอนของหมอนั่นอย่างที่ผมเห็นด้วยละก็ แกต้องคิดเหมือนฉันแน่ๆ” สาวหัวรือบยุต่อ แล้วนึกไปถึงข้อระแวงที่เธอปักใจ “ฉันว่าบางทีหมอนั่นอาจจะป็นพวกนายทุนหน้าเลือดที่หวังจะสูบหมูบ้านของเราได้ล่ะ”

“อู๊ย! ฉันแกก็ต้องระวังตัวเอาไว้ให้มากๆ ชะแล้วละ คนพวกนั้นนะโหดจะตาย มันทำได้ทุกอย่างนั่นแหละ” หญิงสาวนึกเป็นห่วงจึงเตือนเพื่อนรัก

“จ๋า” คนฟังขานรับอย่างนึกชอบใจ ก่อนจะได้ทรีบอ้างสรรพคุณความเก่งกาจของตัวเองเสียยกใหญ่ “แต่แกไม่ต้องห่วงฉันหรอก ยี่ห้อลูกสาวผู้ใหญ่ รมชะอย่าง สบายมาก”

“จะ แม่คนเก่ง” ปู่ไข่เลยค้อนให้อย่างหมั่นไส้ พร้อมทั้งนึกเสียดายความหล่อเหลาของชายหนุ่มเป็นนักหนา “เฮ้อ...เสียดายหน้าตาหล่อๆ จัง”

“สมัยนี้หน้าตามันใช้วัดนิสัยใจคอกันได้ชะเมื่อไหร่ล่ะแก ยิ่งหล่อเนี่ยแหละยิ่งน่ากลัว” หญิงสาวพยายามเตือนสติเพื่อนสนิทไม่ให้หลงรูป รส กลิ่น เสียอันใด

“จริงของแก” คนฟังพยักหน้ารับอย่างเห็นด้วย ก่อนจะนึกอะไรขึ้นมาได้กะทันหัน

“เฮ้อ...แล้วแกไปเก็บตกเขาได้จากที่ไหนล่ะ?” ปู่ไข่เกิดงงนสนทน่ที่สุดซิดตามนิสัยช่างสอดรู้

“ก่อนจะถึงทางเข้าหมู่บ้านเรานี่แหละ พอดีอีแก่ของฉันมันดันเสียระหว่างทางนะ” ลัลนาอธิบาย

“โห! อย่าบอกนะว่าแกวิ่งเป็นนางเอกมิวสิกหนีเขามาตั้งแต่ตรงนั้นนะ?” สาวบ้านนาห้องถามประสาซื่อ

“บ้านะสิ!” ลัลนาหัวเราะร่วนเมื่อฟังข้อสงสัยที่เกินจริงของอีกฝ่าย “ขึ้นให้ฉันวิ่งมาจากตรงโน้นจริงๆ ละก็ ป่านนี้ได้เป็นลมล้มพับตายไปก่อนจะวิ่งมาถึงหน้าหาดแล้วละ ฮ่าๆ”

“ฉันก็ว่าอย่างนั้นแหละ” คนช่างคิดพลอยหัวเราะไปด้วย แต่ความอยากรู้อย่างไม่มีที่สิ้นสุดก็ไม่เคยปราณีใคร โดยเฉพาะโทรศัพท์ประจำหมู่บ้าน เช่นเธอ คราวนี้ปูझेเลยยิ่งทวีข้อสงสัยขึ้นไปอีกอักโข

“แล้วตกลงเขาไล่กวดแกมาถึงที่นี่ได้อย่างไรละ แกถึงต้องวิ่งหน้าตื่นเข้ามาหาฉันเหมือนคนเจอผีแบบนี้” เธอถามเพื่อนสาวอย่างซิงซัง เพราะตั้งใจว่าจะไม่ยอมให้อีกฝ่ายหนีไปไหนจนกว่าเธอจะทราบข้อเท็จจริงทั้งหมด

“โหย! เล่าแล้วเรื่องมันยาว” ลัลนาบอก พลางเหลือบมองนาฬิกาบนผนัง เห็นว่าถึงเวลาซึ่งเธอมีนัดกับคณะทัวร์แล้ว

“สายแล้วๆ ฉันต้องรีบไปปรับแขกก่อนนะแก” หญิงสาวหันมาบอกเพื่อนรักด้วยความเร่งรีบ แต่ยังไม่วายกำชับอีกว่า “ตอนเย็นแกอย่าเพิ่งรีบกลับบ้านก่อนนะ รอฉันติดรถไปด้วย”

หญิงสาวปราดเปรียวโบกมือให้เพื่อนสาวเพียงนิด ก่อนจะรีบเผ่นพรวดออกไปทางประตูทันที โดยไม่ฟังเสียงทัดทานของปูझेเลยแม้แต่น้อย

“เดี๋ยวสิแก! กลับมาเมาท์ให้ฉันฟังก่อน...” คนที่จู่ๆ ก็ถูกทิ้ง แถมยังไม่ได้รับความกระจ่างอันใดเลยสักข้อจึงได้แต่ยืนมองตามร่างบางไปตาปริบๆ ก่อนจะถอนหายใจออกมาเสียดายด้วยความเหนื่อยใจ เมื่อเห็นเพื่อนวิ่งหายลับไปแล้ว

“เฮ้อ! มาเร็วเคลมเร็วไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลยคนนี่”

ปูझेนึกเห็นใจในความเหน็ดเหนื่อยของเพื่อนสาวอยู่ไม่น้อย เพราะเธอก็รู้ว่าลัลนาขยันขันแข็งมากขนาดไหน เพราะนอกจากจะต้องช่วยงานบุพการีทั้งสองทำโครงการไบโอดีเซลของหมู่บ้านแล้ว หญิงสาวยังอาศัยเวลาว่างที่เหลืออยู่มาจับจองเป็นมัคคุเทศก์นำชมหาด รวมทั้งช่วยดูแลและพานักท่องเที่ยวคำแนะนำผู้ประกอบการในบางครั้ง เพื่อหาเงินสมทบทุนให้แก่โครงการของบิดาอีกด้วย

เพราะฉะนั้นทุกครั้งที่มีคณะทัวร์มาเยือนรีสอร์ทของเธอที่ไร จึงไม่น่า

แปลกใจลึกนิตที่บูไซจะเห็นเพื่อนรักคอยวิ่งวนไปวนมาอยู่ตลอดเวลาเหมือนเช่นวันนี้ และพวกฝรั่งตาน้ำข้าวต่างก็พากันติดอกติดใจแม่ไก่ดัสวตาคุมเป็นทิวแถวชะด้วยลี เจ้าของบริษัททัวร์ถึงได้เรียกใช้บริการเธออยู่บ่อยครั้ง ดังนั้นเมื่อคนเล่าเรื่องไม่อยู่แล้ว คนอยากรู้เช่นเธอเลยต้องกลับไปทำงานต่อ

เย็นวันนั้นหลังจากที่พาแขกแวะชมสถานที่ท่องเที่ยวบริเวณหาดใกล้เคียง และพักกินอาหารทะเลเลิศรสในร้านอาหารชื่อดังประจำจังหวัดแล้ว ลัลนาก็พาลูกทัวร์มาส่งที่รีสอร์ตซึ่งเพื่อนสาวทำงานอยู่ ก่อนจะขอติดรถมอเตอร์ไซค์บูไซกลับมายังหมู่บ้านเขากะหมอกด้วยคน

แล้วในระหว่างทาง เธอก็ถูกอีกฝ่ายรบเร้าให้เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อเช้าโดยละเอียด โดยอ้างว่า

‘เอาไว้เป็นอุทาหรณ์ให้ฉันระวังตัว’

ลัลนาเลยใช้ช่วงเวลานั้นเล่าเรื่องราวทุกอย่างให้เพื่อนรับรู้คร่าวๆ จนกระทั่งทั้งสองแยกกันไปบ้านใครบ้านมัน

“ทำงานเหนื่อยไหมลูก?” มารดาเอ่ยถามด้วยความรักใคร่ห่วงใยทันทีที่หญิงสาวเดินขึ้นบนเรือน

“ไม่เท่าไรหรอกจ้ะ” ลัลนาสายหน้านิดๆ ก่อนจะเดินเข้าไปกอดเอว มารดาราวลูกสิงน้อย...เพราะไอ้ที่เหนื่อยแสนเหนื่อยจริงๆ นั่นก็คือ การที่ต้องมานั่งตอบคำถามของยายบูไซซะมากกว่า

ลัลนาเลยอดที่จะคิดเหน็บแนมเพื่อนสาวด้วยความเขินเขี้ยวไม่ได้ แล้วจึงหันมาสนทนากับมารดาต่อ

“พรุ่งนี้หนูต้องพาแขกไปดำน้ำอีกวันหนึ่งนะจ๊ะ ถึงจะได้เงินมากินขนม”

“ดีแล้วลูก ได้เงินมากก็เก็บไว้นะ อย่าเอาไปใช้ฟุ่มเฟือยล่ะ” ผู้ใหญ่ธมพร้าสอนบุตรสาวเช่นนี้เป็นประจำตั้งแต่เล็กจนโต

“จ๊ะ พ่อจ๋า” ผู้เป็นลูกขานรับอย่างเชื่อฟัง แล้วจึงบอกถึงความตั้งใจของตนว่า

“หนูกะจะเก็บเงินเอาไว้ส่วนหนึ่ง แล้วส่วนที่เหลือหนูจะเอาไปสมทบทุนโครงการของเราจ๊ะ” ลัลนาบอกบิดาด้วยความภาคภูมิใจ เพราะเธอนั้นถูกปลูกฝังไว้เสมอว่าเกิดมาเป็นคนต้องพึงทำตนให้เป็นประโยชน์ต่อตัวเองและผู้อื่น

“ชอบใจเอ็งมากนะ” เขากล่าวอย่างตื้นตัน ไม่เสียแรงที่อุตส่าห์อบรมปมนิสัยบุตรสาวด้วยตัวเอง

“หนูเต็มใจอยู่แล้วจ๊ะ” ลัลนาก็มีรับหน้าบาน ก่อนจะเอ่ยถามถึงมอเตอร์ไซค์คู่ชีพของเธอ “ว่าแต่...พ่อจ๋าเจออีแก่ของหนูไหมจ๊ะ?”

“เจอลูก พ่อเลยให้ไอ้ไก่แจ้มันไปลากเอามาซ่อมแล้วละ คงอีกสองสามวันนั้นแหละกว่าจะเสร็จ” ผู้ใหญ่ชมเอ่ยถึงไอ้หนุ่มภุมรที่ชื่นชอบเพลงลูกทุ่งเป็นชีวิตจิตใจ เรียกว่าถ้ามีเพลงขึ้นเมื่อไรละก็ เจ้าตัวเป็นครวญได้หมด

“ขอบคุณจ๊ะพ่อจ๋า” เธอยกมือไหว้บิดา ก่อนจะบ่นต่อ “อีแก่มันชอบมาตายกลางทางประจำเลย เล่นเอาวันนี้หนูเกือบไปทำงานไม่ทันนะ แล้วพวกรุ่นนี้หนูยังมีนัดกับแขกตอนเช้าซะด้วยสิ ว่าจะพาไปล่องเรือ ดำน้ำชมปะการังกันจ๊ะ”

ถึงแม้ผู้เป็นเจ้าของรถจะรู้สึกเอือมระอาขนาดไหน แต่เธอก็ไม่เคยนึกจะขายเศษเหล็กอย่างมันทิ้งไปสักที เพราะความผูกพันที่อยู่กันมานานหลายปีนั่นเอง

“จ้ะเอ็งก็ติดรถกระบะพอไปทำงานก่อนก็แล้วกัน” ผู้ใหญ่ชมเอ่ยแล้วหันมาถามมาลินีผู้เป็นภรรยาด้วยว่า “แล้วแม่เอ็งจะเข้าไปในตัวเมืองด้วยรีบล่าจะได้ติดรถไปชะด้วยกันเลย”

“ได้จ๊ะพี่” มาลินีตอบกลับและยิ้มหวานไม่แปรเปลี่ยนไปจากวัยแรกรุ่น “ฉันฉันขอไปดูข่าวของเครื่องใช้สักหน่อยดีกว่าว่ามีอะไรขาดเหลือบ้าง จะได้ซื้อกลับมาชะที่เดียว”

ฝ่ายภรรยาลุกขึ้นยืนเตรียมจะเดินไปห้องครัว แต่ก็ยังไม่วายหันมา
กำชับสองพ่อลูกว่า

“พ่อย่อยอยู่กับลูกไปก่อนนะจ๊ะ แต่อย่าให้ตึกมากนักละ เดี่ยวพรุ่งนี้หนู
น้ามันยังต้องไปทำงานแต่เช้าอีก”

“จ๊ะ แม่เอ็ง” ผู้ใหญ่ธมตอบเมื่อยรักที่ร่วมเคียงบ่าเคียงไหล่มาด้วยกัน
เสียงนุ่ม จากนั้นมาลินีจึงเดินออกไป เหลือเพียงแต่สองพ่อลูกที่ยังคงนั่ง
สนทนากันเรื่อยเปื่อย ครั้นได้โอกาสเหมาะ ลลนาจึงเล่าเรื่องราวที่เธอประสบ
มาในวันนี้

“พ่อจ๋า วันนี้หนูมีเรื่องตลกมาเล่าให้พ่อฟังด้วยจ๊ะ” หญิงสาวยิ้มแฉ่ง

“ยิ้มแบบนี้ แปลว่าเอ็งไปสร้างเรื่องปวดหัวให้ใครเขามาละสิท่า” บิดา
เอ่ยตักคอกอย่างรู้ทัน

“หนูแปลนะจ๊ะพ่อจ๋า” คนที่ถูกจับไต๋ได้รับสายหน้าปฏิเสธ “แต่ไอน่าย
หน้าขาวที่หนูเจอวันนี้มันดูไม่น่าไวใจเลยนี่จ๊ะ”

“ไม่น่าไวใจยังงี้ ไหนเล่าให้พ่อฟังซิ” ผู้ใหญ่ธมขมวดคิ้ว เพราะเริ่ม
สนใจสิ่งที่บุตรสาวกล่าวมา

“ก็ตอนที่นางแมงกะไซค์ของหนูเกิดเสียอยู่ มีผู้ชายคนหนึ่งที่น่าจะเป็น
คนกรุงเทพฯ เข้ามาถามหาหมู่บ้านเราด้วยละจ๊ะ หมอนั่นอ้างว่ามีเพื่อนแนะนำ
ให้มาเที่ยวที่นี่ แต่หนูสังเกตดูแล้วคิดว่าน่าจะเป็นพวกนายทุนจอมเขี้ยวมาก
กว่านะจ๊ะ” ลลนาเจื้อยแจ้วไปเรื่อย ๆ เธอจึงไม่ทันได้สังเกตเห็นสีหน้าของบิดา
ที่เริ่มจะเคร่งขรึมขึ้น

“แล้วเอ็งทำยังไงล่ะ?” เป็นคำแรกที่ผู้ใหญ่ธมเอ่ยถามบุตรสาว หลังจาก
ที่นั่งนิ่งฟังมานาน

“หนูก็บอกเขาไปว่าที่นี่ไม่ใช่แหล่งท่องเที่ยวหรอกจ๊ะ”

“แล้วเขายังไงบ้าง?” เขาเอ่ยถามอย่างใคร่รู้มากขึ้น

“หมอนั่นก็ยังตื๊อดันว่าจะมาที่หมู่บ้านของเราให้ได้ละสิจ๊ะ หนูเลย

หลอกให้เขาขับรถพาไปส่งที่หน้าหาดซะเลย” คนเป็นลูกบอกด้วยความสะใจ

“แล้วเอ็งก็เลยทิ้งเขาไว้ตรงหน้าหาดนั้นใช่ใหม?” คนเป็นพ่อที่ประจักษ์ถึงความแสบสันของบุตรสาวดีคาดเดาต่อได้อย่างแม่นยำ โดยไม่ต้องรอให้พูดต่อ เล่นเอาคนผิที่ไปสร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่นถึงกับหน้าสลด เพราะเกรงจะถูกดู

“จ๊ะ” ลัลนาบอกเสียงอ่อย เหล่มองบิดาเพียงนิด ก่อนจะรีบแก้ตัวเป็นพลัน

“แต่ว่านายคนนั้นดูท่าทางลอกแลกจริงๆ นะจ๊ะ หนูถึงไม่ยอมพาเขามาที่บ้านของเรา เพราะกลัวจะเกิดเรื่องไม่ดีขึ้นนะจ๊ะ”

ท่าทางอดอ้อนยกแม่น้ำเจ้าพระยาทั้งสายขึ้นมาแก้ต่างอย่างเฉลียวฉลาดทำให้ผู้ใหญ่กรมการบุตรสาวไม่ลง เขาเลยได้แต่เพียงลงโทษยายตัว แสบสถานเบาด้วยการยกมือเคาะหัวทวยเพื่อเป็นการเตือนเท่านั้น

“คราวนี้พ่อจะยกโทษให้ แต่คราวหน้าเอ็งอย่าไปแก้งกับใครเขาแบบนี้อีกนะ มันบาปรู้ไหม” ไม่ว่ากาลเวลาจะเปลี่ยนไปเท่าไร เขาก็ยังคงเห็นลูกสาวเป็นเด็กหญิงตัวเล็กๆ ที่เปรียบเหมือนโซ่ทองคล้องใจตนกับศรีภรรยาเอาไว้ไม่เลือนคลาย

“รู้จ๊ะพ่อจ๋า” ลัลน่ายิ้มรับหน้าระรื่นเมื่อโทษหนักผ่อนปรนลง

“เอ็งรีบไปอาบน้ำอาบท่าเข้านอนเถอะลูก เดี่ยวพรุ่งนี้จะตื่นไปทำงานไม่ไหวเอานะ” คนเป็นพ่อบอกบุตรสาวด้วยความห่วงใย

“จ๊ะ” ลัลนารับคำอย่างว่าง่าย โดยไม่ลืมส่งความห่วงหากลับไปที่บิดาบ้าง “พ่อจ๋าเองก็อย่านอนดึกมากนะจ๊ะ”

“อืม” ผู้ใหญ่หมพยักหน้ารับพร้อมยิ้มอบอุ่น

คนเป็นลูกจึงลุกขึ้นเดินเข้าไปทำกิจส่วนตัวในห้องของเธอ โดยปล่อยให้บิดานั่งครุ่นคิดถึงกลางสังหรณ์บางอย่างอยู่เพียงลำพัง

‘ขอให้เรื่องที่คิดไว้อย่าได้เป็นจริงขึ้นมาเลย!’

วันรุ่งขึ้น จิรเมธยังคงขับรถตระเวนหาหมู่บ้านเขากะหมอกด้วยความมุ่งมั่นที่จะไขความลับของบิดาอย่างเต็มเปี่ยม แต่มันกลับไม่ใช่เรื่องง่ายเลยสักนิด เมื่อเขาต้องจอดรถข้างทางอยู่หลายรอบเพื่อกางแผนที่ออกดูเหมือนอย่างวันก่อน และเกาหัวแกรกๆ ไปด้วยความสับสนมึนงง

ไอ้หมู่บ้านนี้ มันเป็นหมู่บ้านลับแลหรืออะไร!

เพราะไม่ว่าจะพยายามหาสักเท่าไร ชายหนุ่มก็ไม่พบหนทางเลยแม้แต่เงา เจ้าตัวจึงเหวี่ยงแผนที่ทิ้งไปยังเบาะข้างๆ ด้วยความหงุดหงิด ก่อนจะหันมาจับพวงมาลัยและขับรถตรงไปที่หน้าหาดเพื่อหาอะไรลงท้อง เมื่อรู้สึกว่ามันชักจะเริ่มหิวขึ้นมาเสียแล้ว

ในระหว่างทางที่หนุ่มกรุงเทพฯ ขับรถไปนั้น ความคิดหนึ่งก็แวบเข้ามาในหัว ทำให้เขาอดที่จะระลึกถึงดวงตามๆ คิ้วตกดำได้รูปดังคันศร และริมฝีปากปากอวบอัมซ่างจำนรรจาขึ้นมาไม่ได้

ใช่!...หล่อนช่างพูดเสียจนคนฟังรู้สึกไขว้เขว ขนาดคนอย่างเขายังหลงกลโดนหลอกเลย

ยิ่งคิดจิรเมธก็ยิ่งรู้สึกเช่นเดียวกับแม่สาวจอมแสบไม่หาย เพราะถูกแม่สาวบ้านนอกคอกนาเนียนคม กระทั่งคนที่เสียหน้าถึงกับอดรันทดไม่ไหว จำต้องลองคลำหาเส้นทาง ขับรถวกกลับไปยังจุดเดิมที่เขาถูกปล่อยเกาะอีกครั้งตามแต่ที่สมองจะจำเส้นทางได้ เพื่อว่าบางทีโชคชะตาอาจจะพอเข้าข้างทำให้เขาได้พบจอมวายร้ายเข้าก็เป็นได้ แนนอนที่สุดว่าเขาจะขอคิดปัญชีบทันทีพบดอกกับหล่อนให้น้ำลายฟูมปากตายไปเลยทีเดียวนะ

แต่ถ้าเกิดผิดหวังไม่เจอเธอละก็ เขาคงจะแค่แะกินอาหาร แล้วขับรถวนหาหมู่บ้านลับแลต่อไป

เพียงไม่นานจิรเมธก็สามารถคลำทางจากแผนที่จนหาหน้าหาดเจอ จึงขับรถฝ่าดงสนที่ยืนต้นเรียงรายโค้งมนคล้ายถ้ำมหัศจรรย์ขนาดย่อมๆ อยู่ตามหาดทรายเพียงสักครู่ ชายหนุ่มเริ่มชะลอความเร็วลงก่อนจะจอดสนิทตรง

หน้ารีสอร์ต พร้อมทั้งสอดส่ายสายตามองหาร่างบางไปทั่วบริเวณนั้นอย่างสำรวจตรวจตรา

ถึงกระนั้นความหวังของเขาก็ดูไม่สมหวังเอาเสียเลย เพราะแม้จะนั่งรออยู่นานกว่าหลายนาทีแล้วก็ตาม แต่เขากลับไม่พบการเคลื่อนไหวใดๆ จิรเมธจึงถอดใจและเหยียบคันเร่งออกสู่ถนนตามเดิม เมื่อท้องของเขากำลังส่งเสียงรบเร้าเรียกร้องหาอาหารจานด่วนอย่างหนัก

พอชายหนุ่มเคลื่อนรถไปอย่างช้าๆ จนเกือบจะพ้นรีสอร์ตต่ออยู่รอบร่อจากที่เคยคิดว่าโชคช่างไม่เข้าข้างคนอย่างเขาเอาเสียเลย เพราะไม่ว่าตั้งใจจะทำอะไร เขาก็ได้แต่คว้าน้ำเหลวกลับมาทุกครั้ง

แต่บัดนี้เขาคงจะต้องเปลี่ยนความคิดนั้นใหม่เสียแล้ว เมื่อสาวตาคมสวมชุดดำน้ำสีดำสนิทที่ตนจำได้ติดตา ปรากฏตัวขึ้นพร้อมชาวต่างชาติที่เขาคาดว่าจะเป็นนักท่องเที่ยวนั้น เดินข้ามถนนตัดหน้ารถของเขามาจากฝั่งหาดทรายสีขาวและท้องทะเลสีคราม จิรเมธจึงบีบแตรเสียงดังลั่นเพื่อส่งสัญญาณเตือนให้เจ้าหล่อนพึงสังวรถึงโทษทัณฑ์ที่กำลังจะได้รับจากเขา!

ปิ่น!

เสียงแตรรถช่างแสบแก้วหูเสียเหลือเกิน ทำให้โกดสาวหันขวับไปมองทางต้นเสียงทันทีอย่างไม่ค่อยพอใจนัก ก่อนที่นัยน์ตาคมโตจะเบิกกว้างขึ้นด้วยความตื่นตระหนก เมื่อใบหน้าขาวๆ ส่อแววบุตบั้งถมึงทิ้งอย่างน่าสะพรึงนั้นกำลังจ้องเธอเขม็ง

“เฮ้ย!” คนที่รู้ตัวว่าพญามัจจุรากำลังเรียกหาถึงกับร้องเสียงหลง จนลูกทวารที่อยู่ข้างกายต้องเอ่ยมตามด้วยความสงสัย

“What?” หนุ่มฝรั่งตัวโตสังเกตอาการของหญิงสาวด้วยความเป็นห่วง แต่ลึกลับกลับไม่มีเวลามานั่งอธิบายไขความกระจ่างให้แก่ผู้ใดทั้งสิ้น นอกเสียจาก...ต้องหนี!

เมื่อลึกลับเหลือบไปเห็นแล้วว่าคนนี้นั่งอยู่ภายในรถกำลังดับเครื่องและ

เตรียมจะก้าวมาลากตัวเธอไปประหารได้ทุกเมื่อ แม่สาวดวงซวยจึงหันมาบอกลูกทัวร์เพียงสั้นๆ อย่างด่วนจี๋

“I’ve just known that I forgot something on a boat so I will come back to get it.” เธออ้างกับพ่อหนุ่มหัวทองว่าลืมของไว้ที่เรือและกำลังจะกลับไปเอา ขอให้ตัวเขาและคนอื่นๆ เข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้ารอเธอในรีสอร์ทกันก่อนได้เลย พร้อมกันนั้นไกดส์สาวก็รีบอัปเดตอุปกรณ์ดำน้ำใส่ในมือของอีกฝ่ายด้วย ก่อนที่เธอจะเผ่นหนีลงไปที่ชายหาดเหมือนเดิม

แต่จอร์เมธเองก็คล่องแคล่วว่องไวพอตัวอยู่ใช้อยู่ย เมื่อเขารีบกระโดดลงจากรถและติดตามแม่สาวแสบไปหมายขย้ำคอเรียวๆ ให้น้ำใจ ทำเอาเหล่านักท่องเที่ยวต่างมองดูอาการปฏิกิริยาของคนทั้งคู่ด้วยความงุนงง จนกระทั่งพวกเขาวิ่งห่างออกไปไกลลิบ

เมื่อไม่มีผู้ใดที่จะพออธิบายให้คำตอบแก่พวกตนได้ บรรดาลูกทัวร์ทุกคนจึงเลิกสนใจ แล้วทยอยนำชุดกับอุปกรณ์ดำน้ำกลับไปคืนพนักงานในรีสอร์ทตามที่ไกดส์สาวบอกไว้

เกลลอนที่

“เฮ้! หยุดเดียวนี้นะยายตัวเสบ” เสียงตะโกนอย่างโกรธจัดที่ตั้งอยู่ข้างหลังหาได้ทำให้ลึลนาใส่ใจไม่ เมื่อบัดนี้เธอคิดแต่เพียงว่า...

‘จะหนีไปทางไหนให้พ้นเงื้อมมือของไอ้หน้าขาวดี?’

แต่เธอกลับคิดต่างไปจากความคิดของจิรเมธโดยสิ้นเชิง เพราะเขามุ่งมั่นตั้งใจเหลือเกินว่า

‘เราจะต้องจับแม่ตัวดีมาลงโทษให้จงได้!’

เมื่อสาวไต้ว้ลงมาถึงบนพื้นทรายร้อนระอุในยามที่แสงแดดแผดเผา เช่นนี้ มันจึงส่งผลต่อร่างกายของหนุ่มนักเรียนนอกที่ไม่เคยตระกำลังบากให้ยิ่งเคลื่อนไหวได้อย่างลุลุกทุเล จนนจิรเมธยิ่งออกอาการฉุนเฉียวแม่ตัวต้นเหตุแห่งความทุกข์ยากของเขาเข้าไปใหญ่

“บอกไว้ก่อนเลยนะว่าถ้าฉันจับตัวเธอได้เมื่อไหร่ละก็ เธอตายแน่!” เขาคาดโทษหล่อนเสียงขุ่น

แต่สาวเสบอย่างลึลนามีหรือจะกลัวแค่คำขู่จับจ้อยเพียงเท่านั้น เพราะ

นอกจากเธอจะไม่ชะลอความเร็วลงแล้ว เจ้าหล่อนยังคงตั้งหน้าตั้งตาเร่งฝีเท้าให้รวดเร็วปานเรือเหาะขึ้นไปอีกต่างหาก โดยไม่คิดที่จะเหลือบมองคูกรณีแม้แต่ทางตา เป็นเหตุให้คนที่วิ่งตามมาด้วยความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้ายิ่งโกรธเกรี้ยวขึ้นอีกหลายเท่าตัว

“จะเอาแบบนี้ใช้ไหม...ได้!” จิรเมธเปลี่ยนความโกรธให้เป็นลูกฮึดพร้อมทั้งเร่งฝีเท้าเข้าไปให้ทันคู่ปรับของเธออย่างสุดกำลัง และเพียงแค่นี้ก็ก้าวชายหนุ่มซึ่งมีช่วงขาที่ได้เปรียบมากกว่าก็พุ่งพรวดเข้าประชิดตัวเจ้าหล่อนด้วยความรวดเร็ว ก่อนที่จะเอื้อมมือไปดึงแขนเล็กเรียวเอาไว้ได้ทันเฉียดฉิวทำให้หญิงสาวที่วิ่งหนีเธออย่างสุดชีวิตเสียหลักล้มลงไปด้วย ร่วงสูงใหญ่

ชายหนุ่มอาศัยช่วงชุลมุนนี้รีบพลิกกายขึ้นคร่อมทับร่างบางด้วยพละกำลังที่เหนือกว่า เพราะเกรงว่าถ้าขึ้นชักช้าพักหายใจเข้าออกแค่ครั้งเดียวละก็ แม่ปูลมจะวิ่งหนีเขาไปได้อีก

“เสร็จฉันละ” คนเป็นตบอบอกอย่างนี้กระหึ่ม พร้อมทั้งจัดแจงรวบสองมือที่บิดไปมาอย่างน่ารำคาญ ตรึงเอาไว้ข้างๆ ศีรษะหุย

“ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้ะนายหน้าขาว” คนเสียท่าร้องขึ้นทันควัน ก่อนจะออกแรงดิ้นรนอย่างหนักหน่วง เพื่อให้หลุดพ้นจากพันธนาการอันวาบหวามที่อีกฝ่ายเป็นผู้สร้าง ในขณะที่พวงแก้มนวลเนียนทั้งสองข้างก็มีสีแดงแดงเต็มไปทั่วด้วยความขัดเคืองต่อระยะใกล้ชิดที่มากจนเกินควร

“เรื่องอะไรละ” ชายหนุ่มลอยหน้าลอยตาบอก

“นายมันไม่ใช่ลูกผู้ชาย ชอบรังแกคนที่อ่อนแอกว่า” เมื่อประทุษร้ายเขาไม่ได้เธอเลยด่าทอแทน

“เฮอะ! แล้วยายปิตาจารย์อย่างเธอมันน่าทำดีด้วยไหมล่ะ?”

ชายหนุ่มย้อนกลับอย่างแสนสัน โดยไม่หลงเหลือความสุภาพอันใดให้แก่มัน เพราะยังงั้นซะวันนี้เขาก็ต้องเอาคืนแม่สาวร้ายกาจที่รื้ออ่านมาหลอกใช้ตน แถมยังทำให้เขาต้องเสียแรงเสียเวลามาวิ่งไล่จับเธอเหมือนแมวไล่กวดหนู

กลางแดดร้อนๆ เสียให้สบาย

“ปล่อย!” คนที่ยังคงถูกเขาค่อมทับร่างเอาไว้จนแทบจะกระดิกตัวไม่ได้ตะโกนใส่หน้าอีกฝ่ายอย่างฮึดฮัด เพราะทั้งโกรธทั้งอายที่เธอต้องตกอยู่ในสภาพล่อแหลมกับชายแปลกหน้าเช่นนี้

“ฉันไม่ปล่อยเธอไปให้โง่หรอก” จิรเมธโน้มใบหน้าลงมากกระซิบบอกเธอเสียงนุ่ม แถมยังแก้มกระบายลมหายใจร้อนๆ เป่ารดดวงหน้าคมขำนั้นอย่างจงใจ ทำให้สาวผู้นอนต้อยประสพการณ์ยิ่งปั่นป่วนรัญจวนใจเหลือคณา

“อย่าให้ฉันหลุดไปได้นะ ไม่อย่างนั้นนายตายแน่!” ลัลนาพูดเสียงลอดไรรพิน

“กลัวตายละ” เขายิ้มยั่วกว่นประสาท “แต่กว่าจะถึงตอนนั้น เธอคงจะถูกฉันสั่งสอนจนหมดแรงไปก่อนแล้วละมั้ง ยายตัวแสบ!”

พูดจบ เขาก็โน้มหน้าต่ำลงมาอีกอย่างรวดเร็ว ทำเอาคนที่นอนอยู่ใต้ตัวเขาถึงกับหลับตาปี พร้อมทั้งสละใบหน้าหนีด้วยความลึนระทึกก็เลยจนหัวใจแทบจะหยุดเต้น เกรงว่าเขาจะไม่ยอมหยุด เพราะริมฝีปากของเขายู่ห่างริมฝีปากของเธอเพียงแค่วินาทีเดียว

“เธอแน่มากนะที่กล้ามากระตุกหมวดเสือได้” เขาพูด แกว่งตาขี้เล่นเปลี่ยนเป็นลูกกวาด

“เสือที่ไหน ฉันเห็นมีแต่ลิงหน้าขาวเท่านั้นแหละ” ลัลนาเอ่ยแดกดันทั้งที่ภายในใจหวั่นๆ เพราะลมหายใจรายรินที่เป่ารดใบหน้า

“ปากคอเราะรายนักษะ ผิดแล้วยังไม่รู้จักสำนึกอีก” จิรเมธเลยตำหนิเธอด้วยความเซ่นซ้ำ

“ฉันผิดอะไร อย่างมากล่าวหาฉันมั่วๆ นะ” สาวแสบเองก็แหวกลับอย่างไม่วายจนแต้มเช่นกัน

“เฮอะ! แล้วใครกันล่ะที่หลอกให้ฉันขับรถมาส่งตรงหาที่นี่ แถมยังมีหน้ามาโกหกอีกว่าจะพาฉันไปส่งถึงหมู่บ้านเขาจะหมอกด้วยนะ” เขาสวน

กลับทันควัน

“ฉันไม่ได้โกหกสักหน่อย ก็บอกแล้วไงว่าขอไปทำธุระก่อน ฉันถึงจะพานายไปส่ง” หญิงสาวยังคงเลี้ยงไปเรื่อย

“ยังจะมาเถียงข้างๆ คูๆ อีกนะยายตัวแสบ” คนฟังเลยประชดกลับด้วยความหมั่นไส้ในข้ออ้างที่อีกฝ่ายช่างสรรหามากล่าว

“เธอเห็นว่าฉันโง่มากี่ไร ถึงจะได้นั่งรอเธอเป็นวันๆ แบบนั้นนะ...ฮิ!” หนุ่มหัวนอกถามเสียงสูงอย่างเสียดสี ทว่าสาวบ้านนากลับไม่ได้รู้สึกผิดขึ้นมาเลยสักนิด ข้าเธอยังเบียดความผิดทั้งหมดไปให้คู่กรณีอีกต่างหาก

“อ้าว! ก็นายไม่อยู่รอเองนี่นา แล้วจะมาโทษฉันได้ยังไงล่ะ?” เรื่องเปลี่ยนขาให้เป็นดำนั่นเธอถนัดนักเชียว “เพราะฉะนั้นฉันสมควรจะเป็นฝ่ายโกรธนาย ไม่ใช่ฝ่ายที่มาอาละวาดใส่ฉันแบบนี้”

“ยายผู้ร้ายปากแข็ง! ยังจะกล้าโยนว่าเป็นความผิดของฉันอีกนะ” คนพูดแทบจะฟันไฟออกจากปากได้เลยทีเดียว ก่อนเอ่ยต่อไปด้วยความเดือดดาลเป็นที่สุด “ก็ถ้าเธอไม่ได้ทำผิด แล้ววังนี้ฉันเหมือนเห็นเจ้าหน้าที่ทำไหม?”

ลัลนาเพียงเบะปากไม่ยอมตอบ พร้อมทั้งหันหน้าหนีทำให้กวนโทสะคนมองเป็นที่สุด เขาจึงกัดฟันกล่าวเสียงต่ำออกมาว่า

“เด็กแสบอย่างเธอมันต้องถูกทำโทษเสียบ้าง จะได้รู้สำนึก!”

ใบหน้าเขาแดงก่ำทำให้เธอสงสัยว่ามันเกิดจากฤทธิ์แห่งความซึ่งโกรธหรือเป็นผลมาจากแสงแดดแรงกล้ากันแน่! แต่ที่รู้ชัดๆ ก็คือมันทำให้เธอรู้สึกหวาดหวั่นอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ทั้งที่เธอก็ไม่ได้ทำหน้าบูดบึ้งเป็นยักษ์เป็นมารเสียหน่อย กลับกันนายหน้าขาวเอาแต่แยมยิ้ม แต่เป็นรอยยิ้มเย็นเยือกที่สันสะท้อนเข้าไปถึงสุดหัวใจเธอเลยทีเดียวนะ

ด้วยเหตุนี้สัญญาเตือนภัยในร่างกายของลัลนาจึงร้องดังระงม เพื่อให้หญิงสาวหาทางขจัดวิกฤตเลวร้ายเป็นการด่วน เพราะถ้าอีกฝ่ายเกิด

โมโหจนหน้ามืดขึ้นมาละก็ เขาอาจจะลงไม้ลงมือทำร้ายเธอก็เป็นได้ แล้วเรี่ยวแรงอันน้อยนิดของเธอก็คงไม่สามารถต้านทานชายหนุ่มได้อย่างแน่นอน! และเพื่อไม่ให้เรื่องร้ายเกิดขึ้น ลัลนาจึงเลิกต่อปากต่อคำ แล้วรีบคิดหาทางเอาตัวรอดแทนเสียจะดีกว่า

ดวงตาคมโตมองหาตัวช่วยไปทั่วบริเวณ เพื่อว่าบางที่อาจจะมีคนบังเอิญเดินผ่านมาบ้าง แต่ด้วยความที่ชายหาดละแวกนี้เป็นหาดส่วนบุคคล จึงค่อนข้างที่จะเงียบสงบและไร้ผู้คนพลุกพล่าน สาวใต้จึงมองไม่เห็นใคร แม้แต่คนเดียวซึ่งพอจะเข้ามาช่วยเหลือเธอได้

มิหนำซ้ำไอความร้อนจากพื้นทรายก็เริ่มแทรกซึมเข้าสู่ผิวหนังเยียนละเอียดยิ่ง ทำให้หญิงสาวรู้สึกแสบร้อนไปทั่วทั้งแผ่นหลัง กระนั้นคนที่หยิ่งในศักดิ์ศรียิ่งชีพเช่นเธอ มิหรือจะยอมออกปากร้องขอความเห็นใจจากผู้ใด! ไม่มีทางซะละ!

พลันแผนการบางอย่างก็แวบขึ้นมาในสมอง ถึงแม้ว่ามันจะเป็นเรื่องที่ค่อนข้างเสี่ยงอยู่มากก็ตาม แต่ด้วยสถานการณ์อันตรายที่เธอต้องเผชิญอยู่นั้น ทำให้ลัลนาจำต้องรีบลงมือทำตามความคิดดังกล่าวโดยไม่ลังเล!

“อ๊ะ! คุณคะ ช่วยฉันด้วย ช่วยด้วยค่ะ” สีสหน้าตื่นตระหนกเมื่อครู่ กลายเป็นความดีใจเข้ามาแทน ราวกำลังมีฮีโร่เหาะมาช่วยนางเอกอย่างเธอ กระนั้น เล่นเอาจิรเมธต้องแก้มิ่งทำตาโตแสดงอาการตกใจ จนต้องรีบปล่อยมือและเหลียวไปมองด้านหลังทันควันเหมือนหลงเชื่อ ก่อนจะหันกลับมาแล้วพุดเย้ย

“หึๆ อย่าเอาลูกไม้ต้นๆ แบบนี้มาใช้กับฉันหน่อยเลย มันไม่ได้ผลหรอก ยายหนูน้อย”

แล้วคนที่ควรจะเป็นฝ่ายเสียท่าก็ตริ้งแขนของเหยื่อสาวซึ่งกำลังจะเคลื่อนไหวเอาไว้อีกครั้งอย่างแน่นหนา เพราะถึงแม้เขาจะเป็นฝ่ายได้เปรียบเจ้าหล่อนก็ตาม แต่ชายหนุ่มก็ไม่ลืมที่จะระแวงระวังพิฆาตและแอบจับตา

ดูยายตัวร้ายอยู่ตลอดเวลา และเขาก็รู้ทันทีที่อีกฝ่ายแสดงท่าทางดีใจจนเวอร์ต่างๆ ที่เขาก็กังไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าหรือเห็นผู้ใดเดินผ่านไปผ่านมาเลยสักคน “มันเป็นกลลวงของสาวแสบแน่นอน! เพราะฤทธิ์เดชเธอนั้น ครั้งเดียวก็เกินพอแล้ว”

ฝ่ายหญิงสาวที่ใช้เล่ห์เหลี่ยมหลอกล่อชายหนุ่มไม่สำเร็จจึงได้แต่เฝ้าปากแน่นด้วยความขัดใจ ที่พ่อหนุ่มเมืองกรุงไม่ยอมเสียรู้เธออีกคราว พลังครุ่นคิดต่อไปว่า

‘เมื่อใช้แผนไม่ได้ผล งั้นก็เจอแผนบีหนอยเป็นไง...นายหน้าขาว!’

“นี่แหละ!” ลั่นนางวยโอกาสช่วงเวลาที่ชายหนุ่มเอาแต่ไม่ถึงความเก่งกาจของตน ปาเม็ดทรายที่เธอแอบกอบเอาไว้ตอนที่เขาเผลอปล่อยมือออกจากเธอเมื่อสักครู๋เข้าไปใส่คู่มือด้วยความรวดเร็ว

“โอ๊ย!” คนที่ไม่ทันตั้งตัวรับเอาเม็ดทรายหยาบกระด้างเข้าไปเสียเต็มเปาทั้งปากทั้งจมูก โดยเฉพาะดวงตาที่ทำเอาเขาถึงกับระคายเคืองเสียจนลืมไม่ขึ้น สองมือซึ่งเกาะกุมมือบางเอาไว้จึงปล่อยแล้วขยี้ตาและปิดเศษทรายให้พ้นไปจากใบหน้าแทน เท่ากับเป็นการเปิดโอกาสให้ลั่นนาบริบรวบรวมพลังกายทั้งหมดผลักอีกฝ่ายให้ล้มกลิ้งนอนหงายอย่างไม่เป็นท่าอยู่ทางด้านข้าง ก่อนที่เธอจะรีบแผ่นหนีไปอยู่ในระยะปลอดภัย

“หนอย ยายตัวแสบ!” จิรเมธคำรามลั่นด้วยความเจ็บใจ พยายามตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืนโดยเร็ว ทั้งที่ยังไม่สามารถลืมตาได้

“เป็นยังไงบ้างล่ะพี่ชาย เมื่อก็ยังไม่เรียกฉันว่าหนูน้อยอยู่เลย ตอนนี้นี้ไม่มีแรงจะเดินแล้วหรือ?” ลั่นนาย้มเยาะชายหนุ่มอย่างตลกขบขัน เมื่อเห็นว่าเขาเอาแต่หลับตาคำล่ำหาเธอเหมือนคนตาบอดกระนั้นแหละ

“ถ้าฉันจับตัวเธอได้เมื่อไหร่ละก็ เธอโดนเชือดแน่” จิรเมธแผดเสียงขู่ลั่นในขณะที่เดินปัดป่ายคลำทางไปเรื่อยๆ

“เฮอะ! จะมาจับฉันนะ ลืมตาให้ได้ซะก่อนเถอะนายหน้าขาว สะฮ่าๆ”

เธอร้องทำพาลางมองดูอีกฝ่ายด้วยความสมเพช

แต่เดี๋ยวก่อน...การแก้เผ็ดเพียงแค่นี้มันยังไม่สาแก่ใจเธอนัก

ลัลนาจึงเดินเข้าไปใกล้ชายหนุ่มอีกสักหน่อย เพื่อสาธตต์ถ้อยคำ
ปรามาสให้เขาได้ยินจะด้วยความขำใจ แต่เธอคิดผิดถนัด เพราะไม่รู้ว่า
บัดนี้คนตาบอดนั้นเริ่มจะมองเห็นทุกอย่างได้รางๆ แล้ว

“เป็นไงละ เจอฤทธิ์ฉันเข้าไป ถึงกับซ่าไม่ออกไปเลยเหรอ?” สาวแสบ
เอ่ยล้อเลียนเขาอย่างสนุกสนาน

ทว่าคนที่ถูกถากถางสารพัดสารพันก็ยังสะกดกลิ่นอารมณ์เดือดดาล
เอาไว้ได้อย่างดีเยี่ยม เพราะมุ่งหวังเพียงแค่อายัดใจเธอซะล่ะ

หลังจากนั้น...เขาถึงจะจัดการสำเร็จโทษเหยื่อสาวเพราะความโง่เขลา
ของเธอเอง

“ไหนนะคนเก่งที่ว่าจะจับฉันอยู่หยกๆ หายไปไหนซะแล้วละ?” ฝ่าย
คนเยาะเย้ยที่เห็นเขาเจ็บกริบยิ่งได้ใจ เดินเข้าไปใกล้คนขี้แพ้อีกหนึ่งคนเพื่อดู
สภาพอันน่าทุเรศของอีกฝ่ายให้เต็มตา เผื่อว่าวันหนึ่งเกิดบังเอิญโลกกลม ทำให้
เขากับเธอได้กลับมาพบเจอกันอีกคราว หญิงสาวจะได้ยกเรื่องอันน่าอัปยศนี้
ขึ้นมาเย้ยหยันเขา

ครั้นพอจิริเมธเห็นเหยื่อสาวตรงเข้ามาประชิดตัวกันถึงขนาดนี้ หากเขา
ไม่สนองความแสบสันของเจ้าหล่อนคืนไปซะบ้าง คงจะเป็นการเสียมารยาท
มิใช่น้อย ชายหนุ่มจึงจับพ่อนแขนเรียวยาวเอาไว้แน่นทันทันด้วยความว่องไว
เล่นเอาสาวแสบที่กำลังลอยหน้าลอยตายีววนเขาอยู่นั้นถึงกับสะดุ้งโหยงเลย
ทีเดียว

“ว้าย!” เธอร้องเสียงดัง เมื่อถูกมือหนาใหญ่กระชากเข้าชิดเรือนกายกำยำ

“คนเก่งที่เธอก็อยู่ตรงนี้ไงละ” จิริเมธกัดฟันกล่าวพร้อมยืมหวานหยด
พาลงลิ้มตามองหล่อนให้ถนัดถนี้ ส่วนสองแขนแข็งแรงก็โอบรัดเอวบางไว้แน่น
เป็นผลให้แม่สาวอรรถกอยู่ในพันธนาการของเขาอีกครั้ง

แต่การกักกันคราวนี้ มันช่างเป็นการทรมานทั้งทางกายและจิตใจสาวน้อยผู้ไร้ราศีมัวหมองอย่างยิ่ง เพราะนอกจากเธอจะรู้สึกเจ็บแค้นในความโง่เง่าของตนจนเป็นเหตุให้เสียท่าเขาแล้ว ลัลนายังต้องผินทหน้าไม่ให้อุ่นใจไปเพราะความร้อนที่แผ่ซ่านออกมาจากผิวกายของคนตัวสูงอีกต่างหาก

“ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้เลยนะ ไอ้คนบ้ากาม!” สาวตาคนตะโกนก้อง ไปหน้าแดงช้ำ พร้อมทั้งขยับกายไปมา เพื่อให้เกิดช่องว่างพอที่จะทำให้เธอสามารถสะบัดเขาหลุดออกไปได้

แต่ไม่ว่าจะพยายามดิ้นสักเพียงใด ร่างกายของเธอกับเขาก็ยิ่งบิดเบียดเสียดสั๊กกันมากขึ้น เพราะทุกครั้งที่หญิงสาวบิดตัว ชายหนุ่มก็จะกระชับอ้อมแขนให้แน่นเข้าไปอีก แล้วถ้ายิ่งลัลนาออกแรงดิ้นให้หลุดออกจากการพันนาการอันแสนวาบหวามมากเท่าใด จิรเมธก็จะยิ่งซุกซบดวงหน้าลงมาที่ชอกคอหอมกรุ่นหรือไม่ก็แถวริมหูผุดผ่องของเธอ จนสาวน้อยรู้สึกร้อนฟ้าวราวถูกไฟสุ่มมากขึ้นเท่านั้น

“อืม...ไม่ว่าเชื่อว่าเด็กบ้านนอกอย่างเธอจะตัวหอมเหมือนกันซะ” เขาพึมพำอย่างพึงพอใจ ทำเอาคนที่ได้ยินคำหยอกเินสองแง่สองง่ามอย่างนั้นยิ่งขมลูกซู่ไปทั้งตัว

“ปล่อยฉันนะไอ้บ้า ไม่อย่างนั้นละก็ นายได้เจอดียิ่งกว่าเมื่อกี้แน่!” เธอขู่ตามลััญชาตญาณ

“ทำไมฉันต้องเชื่อเธอด้วยล่ะ ในเมื่อฉันเจออะไรดีๆ ที่น่าสนใจมากกว่าการปล่อยเธอไปตั้งเยอะ” จิรเมธตอบกลับอย่างกวนประสาท

“ฉันเตือนนายแล้วนะ ถ้าอยากลองดีนักละก็ เดี่ยวแม่จะจัดหนักให้เลย” ลัลนาแค้นเสียงบอกเขา ก่อนจะอำปากจับหัวไหล่ของชายหนุ่มอย่างสุดแรงเกิดทันที

“อ้าก!” เสียงร้องโหยหวนบ่งบอกถึงความเจ็บปวดของเจ้าตัวได้เป็นอย่างดี เขารู้ทันทีว่าเธอกัดเขาซะจมเขี้ยว

จิรเมธีรีบปล่อยมือจากเอวบางทันควัน แล้วหันมาดันไหล่มนให้ห่างออกจากตัวเพื่อให้ความเจ็บปวดบรรเทาลงบ้าง ซึ่งมันก็ต้องแลกมาด้วยรอยห้อเลือดบนผิวขาวสะอาดสะอ้านเช่นกัน

“โอ๊ย! ยายบ้า ฟันคมยังกับหมาไม่มีผิด” คนตัวสูงบริภาพะหล่อนเสียงเขียว พลังก้มลงมองดูไหล่ของตน ก่อนจะเห็นรอยฟันปรากฏขึ้นพร้อมของเหลวสีแดงซึมออกมา

“เลือดออกเลย! เล่นแรงนักนะยายตัวแสบ”

จิรเมธีจ้องหน้าคนผิวดำเข้ม แล้วจึงย่างสามขุมเข้าไป หมายถึงจับตัวคนที่ฝากรอยรักแก่ตนมารับโทษให้เช็ดหลาบ แต่โชคก็ดันไม่เข้าข้างเขาลักเท่าไร เพราะยังไม่ทันที่ชายหนุ่มจะได้แตะตัวหล่อนแม้แต่ปลายก้อย คนรู้ทันที่คอยระวังตัวอยู่ตลอดก็ยกเท้าขึ้นเตะหน้าแข้งของเขาให้ยิ่งเจ็บหนักกว่าเดิม

“อะ...โอ๊ย!” เขาร้องโอดโอย ทั้งยังต้องยืนสละบดเท้าเร่าๆ ด้วยความปวดหนึบที่รุ่มร่า

“สมน้ำหน้า” หญิงสาวที่กลายเป็นฝ่ายมีชัยไม่ลืมมอบคำกล่าวโดยนัยว่า ‘ตบนั้นคืนสนอง’ กลับไปให้อริบ้าง

“หน้อย! ยายตัวดี ซ้าไม่เลิกใช่ไหม?” ชายหนุ่มข่มความเจ็บจี๊ด แล้วก้าวโขยกเขยกเข้าไปหมายจะจับหญิงสาวตามมาให้ได้อีกครั้ง แต่ด้วยสภาพร่างกายที่ไม่เอื้ออำนวยเลยทำให้เขาเคลื่อนไหวได้ล่าช้ากว่าสาวเจ้าถิ่นอยู่หลายขุม หน้ซ้าคราวนี้เขายังถูกลูกถีบพิฆาตจากหล่อนยันท้องน้อยเข้าให้ เต็มรักอีกต่างหาก

โครม!

คนที่เดินไม่ค่อยจะไหวถึงกับหายหลังล้มตึงลงไปกองอยู่บนพื้นทรายอย่างหมดท่า

“โอ๊ย!” เขาร้องขึ้นอีกครั้งด้วยความเจ็บปนความโกรธ

“ไปก่อน!” ลั่นนาพูดซ้ำเติมชายหนุ่มด้วยความสะใจ “ที่หน้าที่หลังถ้า

คิดจะหาเรื่องใครอีกละก็ หัดไปสืบทอดวิชาซะด้วยนะ จะได้ไม่ต้องมานอนเจ็บตัวหมดสภาพแบบนี้ คิกๆ”

สาวแสบยืนดูผลงานของตนอย่างพอใจ แล้วอาศัยจังหวะที่ชายหนุ่มยังคงนอนเจ็บอยู่ตรงนั้นรีบวิ่งหนีไปแบบไม่ทิ้งฝุ่น เพราะหากยังยืนมัวโอ้อวดยืนด่าทอเขาอยู่ต่อไปละก็ ผลกรรมอาจจะตกมาที่ตัวเธอเสียเอง ถ้านายหน้าขาวเกิดลุกขึ้นยืนได้อีกครั้ง

ส่วนคนที่นอนเจ็บจุกัวระบมไปทั้งตัวก็ได้แต่ฝากความอาฆาตผ่านทางแวต๋าไปให้อีกฝ่ายโดยไม่สามารถทำอะไรได้เลย ก่อนที่เขาจะค่อยๆ ลุกขึ้นนั่งอย่างเชื่องช้า แล้วหวดคลึงบริเวณที่ถูกทำร้ายให้คลายความเจ็บปวดอยู่สักครู่ จากนั้นก็ลุกขึ้นเดินกะโผลกทะลักออกจากชายหาดข้ามถนนไปยังฝั่งตรงข้าม เพื่อหาซื้อหยูกยามาทำแผลและหาน้ำหาท่ามาชะล้างใบหน้าให้สะอาดสะอ้านโดยไวที่สุด

หลังจากได้อุปกรณ์ทำความสะอาดแผลและน้ำเปล่าแล้ว จิรเมธก็เดินมาหามุมสะดวกเพื่อเปิดฝาขวดน้ำออกล้างหน้า แล้วล้างแผลตรงหัวไหล่ใช้สำลีซับหยาดน้ำตรงบริเวณแผลสด จากนั้นจึงค่อยๆ หดยาแดงลงบนรอยฟันอย่างเบาเมื่อสุดชีวิต

“อะ...โอ๊ย...แสบฉิบ!” ชายหนุ่มสะดุ้งเพราะความปวดแสบ เลยพาลให้นึกโมโหไปถึงแม่เขี้ยวคมมิไฉ่น้อย จนเขาเผลอกำกระบองพลาสติกในมือแน่นเพื่อเป็นการระบายโทสะ

“สาบานได้เลยว่าถ้าฉันเจอเธออีกละก็ เธอจะเป็นโจ๊กแน่!” เขากัดฟันอาฆาตหล่อน ก่อนจะหันมาทำแผลต่อไปจนเสร็จ หลังจากนั้นจึงเดินกลับไปยังรถแวนที่จอดทิ้งเอาไว้ด้วยความทุลักทุเล

เมื่อถึงจุดหมาย แวตามุ่งร้ายก็เหลือบมองริสอร์ทอีกครั้งพร้อมความคิดบางอย่างว่า

‘ท่าทางแม่นั้นจะทำงานที่นั่นละ’

แล้วแผนการเอาคืนอันแสนทรวงที่เขาบรรจงคิดเพื่อใช้เล่นงานยายตัวร้ายให้อยู่หมัดก็ผุดขึ้นมาอย่างรวดเร็ว

‘ดีละ! ในเมื่อเธอกำลังทำให้ฉันโกรธถึงขนาดนี้ เราจะต้องได้เห็นดีกันหน่อยซะแล้ว’

ชายหนุ่มจึงเดินตรงไปยังหน้าอาคารเรือนไม้ทันที ด้วยความมุ่งมั่นว่าเขาจะต้องสืบหาชื่อและที่อยู่ของแม่นั้นให้ได้

แต่ความตั้งใจนั้นก็ต้องเป็นหมัน เมื่อเพียงอีกแค่ก้าวเดียวเขาก็จะสามารถเปิดประตูไม้เข้าไปด้านในได้แล้วแท้ๆ กลับมีเสียงรบกวนจากเครื่องมือสื่อสารรุ่นใหม่ไฮเทคดังซัดจังหวะขึ้นเสียก่อน จิรเมธเลยจำต้องละมือที่กำลังยื่นไปข้างหน้าเพื่อผลักประตูไม้ออก แล้วหันมาหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดรับสายแทน

“ครับคุณพ่อ” เขากรอกเสียงลงไปตามสาย

“จิม...แกยังอยู่ตรงไหน?” น้ำเสียงร้อนรนที่ถามกลับมาทำให้คนฟังต้องขมวดคิ้ว

“ใช่ครับ” คนเป็นลูกตอบรับแล้วจึงถามกลับบ้าง “มีอะไรรีบไปเล่าครับคุณพ่อ?”

“นั่นก็ดีเลย พ่อมีเรื่องจะให้แกช่วยสักหน่อย” คนที่ไม่รอฟังคำตอบของบุตรชายรีบอธิบายต่อว่า

“พอดิมีสเตอร์หลุยส์ที่จะร่วมลงทุนกับบริษัทเงินทุนของเราเขาอยู่ที่ตรงเหมือนกัน แต่เขามีธุระสำคัญต้องไปสะสางเลยต้องรีบกลับฝรั่งเศสด่วนในตอนเย็นวันพรุ่งนี้ เขาจึงอยากจะขอดูรายละเอียดแผนงานและตกลงเซ็นสัญญากับทางเราก่อนกลับ แต่กว่าพ่อจะสะสางงานเสร็จก็คงจะไปถึงที่นั่นพรุ่งนี้เช้านะสิ”

“คุณพ่อเลยอยากให้ผมช่วยไปรับรองเขาก่อนใช่ไหมครับ?” จิรเมธ

ถามต่ออย่างรู้งาน

“ใช่” เกริกเกียรติตอบรับอย่างพอใจ “เดี๋ยวพ่อจะส่งเอกสารสัญญาต่างๆ ไปให้แกทางอีเมล จิมช่วยเอาไปให้มิลเตอร์หุยส์อ่านพลาจๆ ก่อนก็แล้วกัน เดี่ยวพรงนี้พ่อจะรีบนั่งเครื่องตามลงไปให้เร็วที่สุด”

“ได้ครับ” นักธุรกิจหนุ่มไฟแรงรับคำด้วยความมั่นใจเต็มเปี่ยม “แล้วมิลเตอร์หุยส์เขาพักอยู่ที่ไหนหรอครับ?”

“ที่โรงแรมแกรนด์บีช ห้อง ๕๐๓” ผู้เป็นบิดาบอกรายละเอียด โดยไม่ลืมกำชับเรื่องสำคัญแก่นุตรชายด้วย “อย่าลืมเทกแคร์เขาแทนพ่อด้วยนะจิม”

“ไม่ต้องห่วงนะครับ ผมจะดูแลแขกของคุณพ่อให้ดีที่สุดเลยครับ” จิรมะธรีปากเป็นมั่นเหมาะ

“ขอบใจมากจิม แล้วเจอกัน” คนที่ฝากฝังงานแก่เขาวางสายด้วยความโล่งใจ ก่อนจะรีบเก็บกระเป๋าเตรียมไปต้ง เพื่อสานต่อธุรกิจให้สำเร็จลุล่วงโดยเร็วไว แล้วเขาก็จะถือโอกาสนี้แวะไปหาใครบางคนที่นี่รักและคิดถึงเป็นอย่างมากเสียด้วยเลย

ส่วนคนเป็นลูกที่ยังคงยืนอยู่ด้านหน้ารีสอร์ทก็ถอนหายใจด้วยความเสียดาย เมื่อความแค้นของเขานั้นยังไม่ได้รับการชำระ หว่าการที่ตนจะมัวมาเสียเวลาทำเรื่องไร้สาระพรรค์นี้ก็ดูจะใช่ที่ เพราะเขายังมีภารกิจต้องไปสานต่อธุรกิจของบิดาให้สัมฤทธิ์ผล แวตตาแข่งกร้าวจึงได้แต่เพียงจ้องมองประตูอย่างขุ่นเคือง รามันเป็นตัวแทนแม่สาวเจ้าถิ่น

ฝากไว้ก่อนเถอะยายเด็กบ้า! ฉันทจะถือซะว่า...วันนี้เธออดตัวไปได้หลุดหวิดก็แล้วกัน

หลังจากนั้นจิรมะธรีก็เดินกลับมายังรถของตนดังเดิม ก่อนจะขับออกไปจากที่ตรงนั้นในทันที

เกลลอนที่

๕

จิรเมธียัมให้หุ้่นส่วนคนสำคัญของบิดาทันทีที่เห็นอีกฝ่ายนั่งรออยู่ภายในล็อบบี้ของโรงแรมหรรระดับห้าดาว

“สวัสดีครับมิสเตอร์ดีแลนซา” หม่อมไทย์เดินตรงเข้าไปจับมือทักทายเขาเอ่ยด้วยสำเนียงสากล พร้อมทั้งกล่าวขอโทษขอโพยด้วยความเกรงใจ “ขอโทษด้วยนะครับที่ผมมาช้าไปหน่อย คุณมานานหรือยังครับ?” ปลายเสียงนั้นแสดงความห่วงใยอย่างเด่นชัด

“ผมเพิ่งมาถึงเมื่อ همینี่เองครับ ไม่ได้รอนานอะไร” ชายสูงวัยยิ้มรับบางๆ “อีกอย่างผมต่างหากที่ควรจะขอโทษ เพราะทำให้ทางคุณต้องพลอยลำบากลำบากเดินทางมาถึงที่นี่แทน”

“ไม่เป็นไรครับ ทางผมเองไม่ได้ลำบากอะไรเหมือนกัน” จิรเมธส่ายหน้าปฏิเสธ “ดีชะอีกครับที่ได้เปลี่ยนบรรยากาศจากออฟฟิศแคบๆ มาชมทะเลสวยๆ แบบนี้บ้าง”

ชายหนุ่มใช้วาทศิลป์อันเฉียบคมกล่าวทำคะแนนให้คู่ค้าสบายใจขึ้น

ทำเอาคนฟังคลี่ยิ้มด้วยความชื่นชม

“น่าดีใจแทนเกริกเกรียงติจริง ๆ นะครับ ที่มีลูกชายเฉลียวฉลาดขนาดนี้” เขาเอ่ยด้วยใจจริง

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกครับ ผมยังต้องเรียนรู้อะไรจากคุณพ่ออีกมากครับ” จิรเมธอ้อมตัว แล้วผายมือเชื้อเชิญให้อีกฝ่ายนั่งลงบนโซฟาตัวใหญ่ฝั่งตรงข้าม

“ผมว่าเราทั้งคู่กันไปเรื่อย ๆ สบาย ๆ ดีกว่าไหมครับ?” หนุ่มหัวนอกเริ่มเจรจาด้วยการมอบไมตรีจิตอันดีให้แก่คู่ค้า เพราะไม่ยอมให้อีกฝ่ายรู้สึกอึดอัดและคิดว่าฝ่ายเขาต้องการเร่งรัดให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์อันมหาศาลเพียงอย่างเดียว

“ก็ดีเหมือนกันครับ” หลุยส์ ดิแลนซา พยักหน้ารับ ก่อนนั่งลงบนโซฟาด้วยท่าที่สบาย ๆ โดยมีบุตรชายของหุ้นส่วนคอยดูแลเขาเป็นอย่างดี ทั้งเรื่องการจัดหาเครื่องดื่มหรือสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ ตามที่เขาต้องการ

“นี่เป็นรายละเอียดต่างๆ ของโครงการนี้ครับ” เมื่อจิรเมธสังเกตเห็นว่าอีกฝ่ายอารมณ์ดีและพร้อมที่จะพูดคุยถึงเรื่องการร่วมงานแล้วนั้นแหละ เขาจึงยื่นเอกสารที่ตนเสียเวลาจัดเตรียมทุกอย่างให้เรียบร้อยให้แก่ชายสูงวัย

หลุยส์รับกระดาษปึกนั้นมาเปิดอ่านสัญญาอย่างถี่ถ้วน ก่อนที่เขาจะยิ้มยิ้มด้วยความพึงพอใจ

“รายละเอียดทุกอย่างครบถ้วนดีครับ คุณนี่ทำงานรอบคอบจริงๆ” เขาเอ่ยชมจิรเมธอีกครา

“ขอบคุณมากครับ” คนฟังยิ้มรับคำชมเชยนั้นด้วยความยินดี ก่อนจะถามกลับไป “ไม่ทราบว่าทางคุณมีอะไรอยากจะทำให้ทางเราเพิ่มเติมอีกไหมครับ?”

“ไม่ละครับ ผมว่าสัญญานับนี้มันก็แฟร์กับทั้งสองฝ่ายดีอยู่แล้ว” พ่อค้าผู้ช่ำชองตอบกลับ หลังจากที่พลิกกระดาษในมือดูคร่าวๆ อีกครั้ง

“เป็นอันว่าผมตกลงจะร่วมทำโครงการนี้กับทางคุณครับ” เขาแจ้งข่าวดีให้คู่ค้าหนุ่มรับทราบ แต่ยังไม่ยอมลงชื่อเป็นลายลักษณ์อักษรเอาไว้ตามปกติที่เคยปฏิบัติต่อกัน เพราะตั้งใจจะลองเชิงอีกฝ่ายตามนิสัยชอบหยอกของตน

“ขอบคุณมากครับ” คนที่พอจะรู้แฉอยู่แล้วแต่เพียงยิ้มรับ พร้อมทั้งเฝ้าเกมไปว่า “ถ้าอย่างนั้นผมจะฝากเอกสารทุกอย่างไว้ที่คุณพ่อนะครับ เพราะท่านตั้งใจจะแวะมาเยี่ยมคุณอยู่แล้ว”

คนที่ได้ฟังดังนั้นเลยยิ้มชอบใจเข้าไปใหญ่ เมื่อคนช่างพูดสรรหาทางออกได้อย่างนุ่มนวลชวนฟังไม่เบา เพราะการที่ชายหนุ่มเฝ้าอ้างถึงบิดาซึ่งเป็นหุ้นส่วนกับตนมาหลายสิบปี จนกระทั่งกลายเป็นเพื่อนสนิทกันไปเสียแล้วเช่นนั้น มีหรือที่เขาจะกล่าวกุณโศกให้เกิดความขุ่นข้องหมองใจต่อกัน

อีกทั้งการที่จิรเมธหยิบยกเอาความระลึกรู้สึกหงวหาขึ้นมากล่าวถึงนั้นก็ช่างให้ความรู้ลึกว่าการเดินทางมาเยือนเมืองไทยในครั้งนี้ไม่ได้มาเพื่อผลประโยชน์ทางธุรกิจเพียงอย่างเดียว แต่เขามาเพื่อกระชับความสัมพันธ์อันดีระหว่างเพื่อนฝูงให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้นอีกด้วย เหมือนการใช้ใจซื้อใจ...หรือใช้มิตรภาพแลกกับความซื่อสัตย์ในการลงทุนร่วมกันนั่นเอง

“ฮะๆ ฮ่าๆๆ ต้องให้มันได้อย่างนี้สิหลานชาย” หลุยส์หัวเราะถูกใจยกมือตบว่าจิรเมธ เขาชอบความมีไหวพริบของบุตรชายเพื่อนรัก ที่ทำให้คนอย่างเขาต้องยอมยกธงขาวโดยไม่มีข้อแม้

“ขอบคุณครับ” จิรเมธตอบรับ และทำหน้าทะเล้นเป็นกันเอง

“เอาเอกสารมาให้ลุงเซ็นเลยก็แล้วกัน จะได้ไม่เสียเวลา” ชายสูงวัยบอกหุ้นส่วนหนุ่มอย่างเต็มใจ

“ได้ครับ” เขายิ้มรับด้วยความโลดที่ตนสามารถปฏิบัติภารกิจให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

หลังจากนั้นชายหนุ่มก็อยู่สนทนากับเพื่อนของบิดาอีกเพียงสักครู่ ก่อนที่เขาจะเฝ้าขอตัวเมื่อถึงเวลาอันสมควร

“ถ้าอย่างนั้นผมไม่รบกวนเวลาพักผ่อนของคุณลงแล้วดีกว่า พรุ่งนี้ค่อยเจอกันนะครับ”

“อืม” คนฟังพยักหน้ารับ ก่อนที่ทั้งคู่จะเอ่ยล่ำลាក់กัน แล้วเดินแยกกันไป

เช้าวันรุ่งขึ้น จิรเมธีรีบปีกรถมารับบิดาที่สนามบินในตัวเมืองด้วยความรวดเร็ว หลังจากเกริกเกียรติโทรศัพท์มาแจ้งว่าเดินทางมาถึงตรงแล้ว โดยที่เขาไม่ลืมเอาเอกสารสัญญาการลงนามร่วมทุนระหว่างสองบริษัทที่ตนได้รายงานให้ท่านทราบไปให้บิดาด้วย

“เดินทางเหนื่อยไหมครับคุณพ่อ?” ชายหนุ่มเดินปรีเข้าไปรับสัมภาระจากบิดามาถือไว้เสียเอง เมื่อเห็นท่านกำลังเดินออกมาจากช่องทางผู้โดยสารขาออก

“ไม่เหนื่อยหรอกลูก” เกริกเกียรติส่ายหน้ายิ้มๆ ก่อนจะหันมาเร่งบุตรชาย “เรารีบตรงไปหาหลุยส์ที่โรงแรมเลยก็แล้วกัน พ่ออยากจะไปขอบคุณเขาสักหน่อยนะ”

“ครับ” คนเป็นลูกกล่าวรับคำ แล้วจึงถือกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ก้าวนำหน้าออกไป แต่เมื่อลองก้มดูขนาดและน้ำหนักที่หนักอึ้งของมันแล้ว เจ้าตัวก็อดที่จะเอ่ยแซวบิดาไม่ได้

“คุณพ่อจะย้ายมาอยู่ที่นี้เลยหรือครับ ถึงได้ขนของมาซะเยอะแยะขนาดนี้”

“อ้อ...พ่อจะเอามาเยี่ยมคนที่นี้สักหน่อยนะ” แวต่ายก็กริมายามที่บิดาเอ่ยถึงใครบางคนนั้น ทำให้ผู้เป็นลูกซึ่งเพียรสืบเสาะหาต้นตอของเจ้าหนังก่อนใหญ่ในชนบทที่อดที่จะนึกหวาดระแวงขึ้นมามิได้ว่าท่านตั้งใจมาหาคนที่นี้หรือเจ้าหนังกันแน่?

ทว่าจิรเมธีก็ไม่ได้เฝ้าถามสิ่งใดออกไปตามที่ใจคิด ด้วยรู้ว่าอย่างไรเสีย บิดาก็จะต้องหาทางบ่ายเบี่ยงไม่ยอมตอบเขาเป็นแน่ ชายหนุ่มจึงเปลี่ยนมา

เป็นแอบสังเกตกับปฏิกิริยาของท่านอยู่เงียบๆ เท่านั้น

“ก็ดีนะคะครับ ผมจะได้ถือโอกาสทำความรู้จักบ้านเกิดของคุณพ่อซะด้วยเลย” ลูกชายฉวยจังหวะนี้รีบบอกความปรารถนาแก่บิดาทันที เพราะถ้าหากเขาคอยตามติดท่านไปทุกที่เหมือนดังเงาตามตัวแล้วละก็...ไอ้หมู่บ้านลับแลที่ตนเพียรค้นหาตลอดสองวันนี้นั้นจะหนีไปไหนเสีย!

“โอ๊ย! ที่นี้ไม่มีอะไรน่าสนใจเหมือนที่กรุงเทพฯ หรือก พ่อว่าแถวอยู่ยังไม่ทันจะข้ามวันเลยด้วยซ้ำ ชี้อร้านจะรีบไปซะก่อนนะสิ” เกริกเกียรติเอ่ยปากค้านทันควันเหมือนดังที่ชายหนุ่มคาดไว้ไม่มีผิด

“โอ้! คุณพ่อถูกผมแกล้งไปนะคะ” เขาแสร้งตัดพ้อ ก่อนจะยังตอกย้ำให้บิดาตื่นไม่หลุดอีกว่า “ยังไงผมก็จะอยู่เป็นเพื่อนคุณพ่อจนกว่าจะกลับกรุงเทพฯ นั้นแหละครับ”

“ไม่ต้องหรอกลูก” เกริกเกียรติรีบบอกตัด “พ่อเกรงใจแก ไม่อยากให้ต้องทนอยู่บ้านนอกแบบนี้นาน”

“ได้ยังไงกันล่ะครับ ชินผมกลับไปคนเดียวละก็ มีหวังคุณแม่ได้บ่นผมหูชาทันพอดิวว่าไม่ยอมดูแลคุณพ่อ” บุตรชายเล่นงานจุดอ่อนของท่านด้วยการเอ่ยถึงมารดาที่เคารพรัก ทำเอาเกริกเกียรติต้องออกอาการเกรงใจเสียเอง และจนปัญญาที่จะหาทางหลีกเลี่ยงได้

“งั้นก็ตามใจ” ผู้เป็นบิดาเลยตอบรับไปอย่างแกนๆ แล้วเปลี่ยนเรื่องไปเสีย “รีบไปกันเถอะ สายมากแล้ว พ่อไม่อยากให้หลุยส์รอนาน”

“ครับ” รอยยิ้มที่ผุดขึ้นเปี่ยมไปด้วยแววสมหวังที่ทุกสิ่งเป็นไปตามแผนของเขาโดยไม่ต้องแหวกหญ้าให้งูตื่น ในใจนั้นตื่นเต้นอย่างสุดขีด

‘ขอดูหน้าไอ้พวกเศรษฐีบ้านนอกหน่อยเถอะว่าจะมีสีหิว เปดตาหลับเหมือนในหนังรีเปล่า ถึงได้หน้าเลือด ขูดรีดดอกเบี่ยซะจนคุณพ่อต้องเป็นหนี้ท่วมหัวขนาดนี้’

จิรเมธคิดเองเออเองเสียเสร็จสรรพโดยไม่เอ่ยปากถามผู้ใดทั้งสิ้น

แถมยังมั่นอกมั่นใจซะเหลือเกินว่า ตนสามารถลี้ภัยปมคดีได้อย่างเฉียบคมราวกับเป็นนักสืบชื่อดังอีกต่างหาก ชายหนุ่มจึงเดินยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ด้วยความภูมิใจมาตลอดทางจนกระทั่งเขาก้าวขึ้นรถแวนคันใหญ่ที่จอดไว้ในลานกว้าง คนที่นั่งอยู่เบาะข้างๆ จึงหันมาถามด้วยความประหลาดใจ

“มีอะไรให้น่าดีใจนักหนาไร๊ว แกถึงได้ยิ้มซะจนหน้าบานเสียว”

“ไม่มีอะไรหรอกครับ ผมแค่รู้สึกดีใจที่ทำงานใหญ่ให้คุณพ่อได้สำเร็จ เพราะมันหมายถึงเม็ดเงินที่กำลังจะตามมาด้วยนะครับ” บุตรชายเลือกที่จะตอบกลับไปอย่างชาญฉลาด

“สมกับที่เป็นลูกพ่อจริงๆ” เกริกเกียรติยิ้มชมเชยเพราะเชื่อสนิทใจ “แบบนี้พ่อค่อยวางใจ กล้ายกทุกอย่างให้แกดูแลได้หน่อย”

“โธ่! คุณพ่อพูดอย่างกับว่าไม่เคยเชื่อมั่นในตัวผมเลยอย่างนั้นแหละครับ” ลูกชายพูดด้วยความน้อยใจ

“พ่อไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น เพราะพ่อรู้ว่าแกนะมีสายเลือดของเดชารออยู่เต็มตัว ดังนั้นแกไม่มีวันทำให้พ่อกับแม่ผิดหวังเป็นอันขาด” เกริกเกียรติรีบสำหวัหน้าปฏิเสธอย่างหนักแน่น ก่อนจะเอ่ยถึงสิ่งที่ตนนึกวิตกอยู่ “แต่สิ่งที่พ่อกลัวก็คือ พ่อไม่อยากให้แกใช้ความสามารถที่มีมุ่งแต่จะหาผลกำไรเพียงอย่างเดียวเท่านั้น”

“คุณพ่อหมายความว่ายังไงเหรอครับ!?” เป็นครั้งแรกที่จิรเมธเบือนหน้าจากท้องถนน เพื่อหันมาค้นหาคำตอบของสิ่งที่เขาไม่ค่อยจะเข้าใจสักเท่าไรในแววตาของบิดา ในขณะที่ชายสูงวัยผู้เคยผ่านโลกมาอย่างโชกโชน กล่าวสั่งสอนลูกชายด้วยสຸ້มเสียงที่อ่อนโยนว่า

“จำไว้นะจิม การที่เรามีมากกว่าคนอื่น ไม่ได้หมายความว่าเราอยู่เหนือหรือยิ่งใหญ่กว่าใครเขา ไม่ว่าจะยากดีมีจน...คนเราทุกคนก็เกิดมาเท่าเทียมกัน”

“แต่เราก็ปฏิเสธไม่ได้ที่รับว่าสมัยนี้เงินคือพระเจ้าที่สามารถบันดาล

อำนาจทุกสิ่งให้เราได้” จิรเมธแย้งขึ้นอย่างไม่เห็นด้วย เพราะเขาถือคติว่าต้องมองโลกในความเป็นจริงมากที่สุด

“ที่แกพูดมามันก็จริง แต่จิมรู้ใหม่ว่าบนโลกใบนี้ยังมีอะไรอีกหลายอย่างที่เงินซื้อไม่ได้ อย่างเช่นความจริงใจใจโง่ละ” เกริกเกียรติพยายามยกตัวอย่างที่ดีให้บุตรชายคล้อยตาม

“ผมว่าสิ่งที่คุณพ่อพูดถึง มันคงจะหมดจากโลกใบนี้ไปแล้วละครับ” เขายังคงยืนยันความคิดของตน

เมื่อได้ฟังทัศนคติที่ผิดแผกไปจากคำสอนของเขาโดยสิ้นเชิง เกริกเกียรติก็นึกเสียใจขึ้นมาจริงๆ ว่ามันเป็นความผิดของเขาเอง ที่ส่งบุตรชายเพียงคนเดียวไปเรียนรู้โลกกว้างในเชิงธุรกิจยังประเทศที่เจริญแล้ว เลยเป็นเหตุให้ความคิดความอ่านของเขาถูกหล่อหลอมเอาไว้ด้วยค่าของเงินตราซึ่งอยู่เหนือกว่าสิ่งอื่นใด และละเลยศีลธรรมจรรยาอันดีงามไปเสียจนสิ้นเช่นนี้

ทั้งที่จริงๆ แล้วเกริกเกียรติก็นึกอยู่เต็มอกว่าจิรเมธไม่ใช่คนที่เห็นแก่ตัวหรือคิดเอาตัวเอวเปรียบใครทั้งนั้น กลับกัน...เขาจะชวนขายหาทุกสิ่งทุกอย่างมาด้วยสองมือและความสามารถของตนเอง เพราะยึดมั่นว่า ‘ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน’ มาโดยตลอด

ด้วยเหตุนี้บุตรชายของเขาจึงยึดหลักในการทำงานที่ตั้งอยู่บนความยึดมั่นตายตัว ไม่รู้จักยืดหยุ่นหรือผ่อนปรนลงเสียบ้าง ไม่เว้นแม้แต่การใช้ชีวิตส่วนตัว จนบางครั้งอาจจะดูแล้งน้ำใจในสายตาของใครหลายๆ คนบ้างก็ตาม แต่เจ้าตัวก็ทำได้เคยโล่งใจไม่ เพราะเชื่อมั่นว่าการดำเนินชีวิตของตนนั้นถูกต้องมาโดยตลอด

“นี่ฉันคิดถูกหรือเปล่าเนี่ยที่ส่งแกไปเรียนเมืองนอกนะ?” เกริกเกียรติพิมพ์ด้วยความอ่อนใจ

“ก็ต้องคิดถูกสิครับ ไม่อย่างนั้นลูกชายของคุณพ่อจะเก่งแบบนี้หรอกครับ” คนเป็นลูกช่วยย้ำความมั่นใจให้แก่บิดา โดยไม่ได้คิดตามสิ่งที่ท่าน

ต้องการจะสื่อกับเขาเลยแม้แต่น้อย

“ไถ่แ่งนะไซ้ แต่ว่าของแถมที่ติดตัวแถมมาด้วยเนี่ยสิที่ทำให้พ่อกลุ้มใจ”

“ของแถมอะไรหรือครับ?” จิรเมธถามกลับด้วยความสงสัย

“ก็ไอ้หนี้ตัวเป็นไทย แต่ใจเป็นฝรั่งของแถมนี้ยังโง่ละ ที่ทำให้พ่อปวดหัวอยู่ทุกวันนี้” บิดาเฉลยอย่างประศดประชันกลับเข้าไป

“ฮะๆ ฮ่าๆ แหม...คุณพ่อนี้เข้าใจเล่นมุกเหมือนกันนะครับ” ชายหนุ่มหัวเราะจนน้ำตาแทบจะเส็ด

นั่นปะไร! แทนที่ไอ้ตัวแสบจะล้าหนัก มันดันเอาแต่นั่งหัวเราะงอหาย เพราะคิดว่าเขาเล่นมุกซะอย่างนั้น

“เอาเถอะ ถ้าแก่ได้เจอคนที่แกพร้อมจะเสียสละให้โดยไม่หวังตอบผล แทนเมื่อไหร่ละก็ แกจะเข้าใจในสิ่งที่พ่อพูด” เกริกเกียรติจำต้องปล่อยวาง เรื่องนี้อย่างจนปัญญา

“ก็หวังว่าจะเป็นแบบนั้นนะครับ” จิรเมธยกคิ้วหัวตาให้บิดาอย่างทะล้น โดยไม่คิดใส่ใจเลยแม้แต่น้อย

“เฮ้อ!” คนเป็นพ่อถอนหายใจออกมาเสียดยาวด้วยความหนักใจ เพราะมันคงไม่มีหนทางใดที่จะปรับเปลี่ยนนิสัยบุตรชายได้อีกแล้วตามคำโบราณที่ว่า ไม่อ่อนดัดง่าย ไม่แก่ดัดยาก...แต่ไม่ที่ถูกปลุกฝังค่านิยมผิดๆ ไปเต็มตัวซะแล้วอย่างลูกชายเขานี้เล่า มันคงจะดัดยากเกินกว่าไม้แก่ธรรมชาติอยู่หลายขุมนัก

“คุณพ่อถอนหายใจทำไมกันครับ หรือว่าผมพูดอะไรผิดไป” เขาร้องถามเมื่อเห็นสีหน้ากัลลกลุ้มนั้น

“แกไม่ได้พูดอะไรผิดไปหรอก เพียงแต่พ่อไม่อยากจะแกมีความคิดแบบนี้ก็เท่านั้นเอง” บิดาตอบกลับ

“แล้วคุณพ่ออยากให้ผมมีความคิดแบบไหนกันล่ะครับ?” คิ้วหนาเลิกขึ้นสูงด้วยความฉงนใจ

“พ่ออยากให้มีคนเป็นคู่แข่งเหมือนที่เป็นอยู่ทุกวันนี้แหละ แต่ก็อย่าลืมแบ่งปันน้ำใจช่วยเหลือคนอื่นเขาบ้าง”

นำแปลกนักที่คำพูดอ่อนโยนของบิดาทำให้เขามองท่านประดุจพ่อพระเสียเหลือเกิน แม้ว่าจิรเมธจะไม่เข้าใจในเนื้อหาที่บิดากล่าวออกมาอย่างถ่องแท้เลยก็ตาม

“มีด้วยเหอครับ คนที่จะช่วยใครฟรีๆ โดยไม่หวังผลตอบแทนอะไรเลย เขาถามอย่างประหลาดใจ “ผมไม่ยกเคยเห็น”

“มีสิ” เกริกเกียรติพูดด้วยความเชื่อมั่นเต็มเปี่ยม “ก็คนที่มิพระคุณต่อพ่อไงล่ะ”

น้ำเสียงยกย่องบ่งบอกถึงความเทิดทูนต่อคนที่เขาต้องการจะพบหน้าให้ได้ ทำเอาจิรเมธถึงกับหูผึ่ง รีบถามบิดาทันควัน

“คนที่เป็นเจ้านี่ของคุณพ่อนะเหอครับ?”

“อ้อ” เกริกเกียรติที่เห็นท่าทางใคร่รู้ของลูกชายซึ่งยังคงจดจำเรื่องหนี้สินที่เขาเคยบอกไว้พยักหน้ารับไปตามน้ำ แล้วรีบชิงเปลี่ยนประเด็นไปอย่างรวดเร็ว เมื่อชายหนุ่มอ้าปากจะซักเขาอีก

“นั่น! ถึงทางเข้าโรงแรมแล้วลูก” เขาสะกิดเตือนคนขับ

“อ้อ...ครับ” จิรเมธจำต้องยอมปล่อยบิดาไปก่อน เพราะยังมีเรื่องอื่นที่สำคัญกว่ารออยู่

ชายหนุ่มห่มพวงมาลัยเสี้ยวรถเข้ามาจอดตรงด้านหน้าโรงแรมใหญ่ พนักงานหลายคนออกมาต้อนรับแขกวิไลอย่างเกริกเกียรติกับบุตรชายเป็นอย่างดี ก่อนจะพาพวกเขาไปยังห้องรับรองที่มีแขกคนสำคัญอีกหนึ่งคนกำลังรออยู่

การเจรจาต่อรองทางธุรกิจระหว่างสองบริษัทยักษ์ใหญ่เป็นไปด้วยความราบรื่นราวหนึ่งชั่วโมงเศษ โดยส่วนใหญ่แล้วจะเป็นการถามไถ่สารทุกข์

ลูกดิบดีระหว่างเพื่อนเก่าทั้งสองเสียมากกว่า จิรเมธก็ร่วมวงสนทนาด้วยอย่างเป็นกันเอง ก่อนที่สองพ่อลูกจะถือโอกาสอำลาหุ้นส่วนคนสำคัญด้วยความซึ้งนึนเมื่อถึงเวลาอันควร

“จิรจะกลับบ้านเลยใช่ไหมลูก จันทน์พ่อฝากกระเป๋ามาด้วยนะ” เกริกเกียรถักกล่าวขอร้องบุตรชายระหว่างทางที่เดินมายังลิบบี แต่สำหรับคนฟังนั้นมันเหมือนเป็นคำสั่งมากกว่า

“คุณพ่อจะไปไหนหรือครับ?” จิรเมธเอ่ยถามอย่างไม่ค่อยแปลกใจเท่าใดนัก คล้ายเขาล่วงรู้มาก่อนหน้านี้แล้วว่าท่านจะต้องมาไม่ช้า

“อ้อ...พ่อกำลังจะแวะเดินเล่นในตัวเมืองซะหน่อยนะ อยากจะรู้ว่ามันมีอะไรเปลี่ยนแปลงไปบ้างไหม” เกริกเกียรถักอ้อมแอ้มบอกออกไป

“ถ้าอย่างนั้นผมขับรถไปให้ก็ได้ครับ” คนที่เตรียมตัวมาดีในสถานการณ์เช่นนี้แต่เนิ่นๆ อยู่แล้ว ไม่ยอมปล่อยให้คนเป็นพ่อหาทางซึ่งหนี่งได้โดยง่าย

“ไม่ต้องหรอก เพื่อบางทีพ่อกำลังจะแวะทักทายเพื่อนเก่ากันสักหน่อย แกจะได้ไม่ต้องเสียเวลานั่งรอ” เกริกเกียรถักพยายามสลัดบุตรชายจอมแสบให้หลุด

“ไม่เป็นไรครับ ผมเองก็อยากรู้จักเพื่อนของคุณพ่อเหมือนกัน” ชายหนุ่มกล่าวอย่างมีเลศนัย

“โอ๊ย! เพื่อนของพ่อก็มีแต่เก่าๆ ทั้งนั้น” บิดารีบหักท้วง “แถมคุยกันแต่เรื่องสมัยก่อน แกจะเบื่อเอานะสิ”

“แต่ผมเป็นห่วงคุณพ่อนี่ครับ” บุตรชายเอ่ยออกดื้อน โดยยกเอาความห่วงใยมาเป็นข้ออ้าง

“จะห่วงอะไรกันนักหนา” บิดาบอกอย่างติดรำคาญ “แกอย่าลืมนะสิว่า พี่นพพ่อก็คือคนที่นี่”

“มันก็จริงนะครับ” อีกฝ่ายยอมคล้อยตามข้อเท็จจริงนั้นโดยง่าย

“ใช่ไหมล่ะ...เพราะฉะนั้นแกไม่ต้องเป็นห่วงพ่อให้มากนักหรอก” ท่าที

ที่ยอมจำนนต่อเหตุผลและพร้อมจะรามือไปอย่างง่ายดายของบุตรชายนั่น ทำให้คนที่กำลังลุ้นจนตัวโก่งค่อยคลี่ยิ้มออกมาได้หน่อย

“นั่นเอาเป็นว่าผมจะขับรถไปส่งคุณพ่อถึงแคบ้านเพื่อนก็แล้วกันนะครับ”

รอยยิ้มนั้นหุบจับลงทันที เมื่อคนเป็นลูกขยันสร้างความปวดเคียรเวียนเกล้าให้ตนเสียเหลือเกิน จนตัวเขาเองยังอดคิดไม่ได้ว่า

‘ตกลงว่าไอ้หมอนี้มันเข้าใจจริงๆ หรือแค่อยากจะทำแกล้งเราเล่นกันแน่’

“อย่าเลยจิม” เกริกเกียรติบอกรับอย่างร้อนรน พลังเอ่ยอ้างถึงเรื่องที่ตนเพิ่งคิดได้สดๆ ร้อนๆ ว่า “พ่อดีพ่อซื่อของสดมาฝากนายบ่าวกับครอบครัวเขาด้วย แกช่วยเอาไปให้พวกเขาทีนะ ชื่นชักซ้าละก็ เตี้ยวของจะเสียชะหมด”

“เอ่อ...” เมื่อเจอมุมนั้นเข้า จิรเมธถึงกับอึ้งไปเหมือนกัน ก่อนจะยกย่องบิดาอยู่ในใจว่า

‘ฉลาดเหลือเกินนะครับคุณพ่อ มุกแบบนี้ยังคิดออกมาได้ ถ้าคุณพ่อต้องการแบบนี้ล่ะก็...ได้เลยครับ!’

“เอาอย่างนั้นก็ได้ครับ ผมจะกลับไปก่อน คุณพ่อก็ระวังตัวด้วยนะครับ” จิรเมธยอมตกลงแต่โดยดี และไม่ลืมแกล้งเป็นห่วงเป็นใยให้บิดาทายใจอีกด้วย

“อืม...ขอบใจมากลูก” เกริกเกียรติบอกรอย่างโล่งอก เมื่อตนคิดว่าตัวแทนภรรยาสุดที่รักอย่างลูกชายจะไม่ตามมาก่อวนเขาอีก แล้วความลับจะได้คงอยู่ต่อไปโดยไม่มีใครล่วงรู้!

“จ้ะเราแยกกันตรงนี้เลยนะ” บิดาบอกบุตรชายอย่างรวดเร็ว ด้วยไม่อยากจะเสียเวลาอยู่ตรงนี้ให้นานออกไปอีก เพราะกลัวบุตรชายจะเปลี่ยนใจขึ้นมา

“ครับ” จิรเมธส่งยิ้ม พลังโบกมือลาบิดาเพียงนิด แล้วจึงหันหลังเดินแยกออกไปคนละทาง

หลังจากเดินลับสายตามบุตรชายมาจนปลอดภัยแล้ว เกริกเกียรติจึงหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาต่อสายหาใครบางคน โดยที่เขาไม่ทันรู้ตัวเลยสักนิดว่ามีสายตาคู่หนึ่งจ้องมองมายังตนจากมุมอับเขม็ง

ครั้นจิริเมธเห็นบิดาของเขาพยักหน้าหงิกหงัก คล้ายกำลังตกลงอะไรบางอย่างกับคนปลายสาย เขายังทวีความสงสัยขึ้นไปอีกอึกไข ก่อนที่ชายหนุ่มจะแอบสะกดรอยตามท่านไปอย่างเงียบกริบ เมื่อบิดาเดินออกมาที่หน้าโรงแรมเพื่อรอใครบางคนอยู่

หนุ่มผู้สวมบทนักสืบจำเป็นเดินวนรอบตัวรถไปด้วยความระมัดระวัง จนกระทั่งเขาสามารถขึ้นนั่งประจำตำแหน่งบนยานยนต์ของตนได้ และรอเวลาที่将会ติดตามบิดาไปให้ถึงจุดหมายปลายทาง ซึ่งตนมั่นใจว่ามันจะต้องเป็นหมู่บ้านเขากะหมากอย่างแน่นอน!

จิริเมธรอว่าบิดาจะทำสิ่งใดต่อไปนานกว่าหลายนาที่ ทรายจนมีรถมอเตอร์ไซค์โกโรโกโสคันหนึ่งที่ดูอย่างไรก็คล้ายคลึงคลาเสียเหลือเกินในสายตาของเขา เล่นเข้ามาจอดเทียบตรงที่บิดายืนอยู่

“สวัสดีค่ะคุณป้า” คนที่สวมหมวกกันน็อกสีขาวเอ่ยทักทายอย่างสนิทสนม พร้อมพนมมือไหว้ชายสูงวัยด้วยความอ่อนน้อม ก่อนที่เธอจะถอดหมวกกันน็อกออกปล่อยให้เส้นผมยาวสลวยซึ่งเก็บเอาไว้ภายในแผ่นสยายเต็มแผ่นหลังทำให้นักสืบหนุ่มซึ่งมองดูแผ่นหลังบอบบางจากที่ไกลๆ นั้นรับรู้ได้ว่าเพื่อนเก่าที่บิดาพูดถึงเป็นผู้หญิง!

“คุณป้ารอนานไหมคะ?” เธอเอ่ยถามอีกฝ่าย

“ไม่นานหรอกจ๊ะ” เกริกเกียรติยิ้มรับ ก่อนจะบอกหล่อนด้วยความเกรงใจ “ป้าขอโทษด้วยนะ ที่ทำให้หนูต้องพลอยลำบากมารับเองแบบนี้”

“สบายอยู่แล้วค่ะ” คนฟังยิ้มแจ่มอย่างเต็มที่ แล้วจึงเอ่ยถามเกริกเกียรติด้วยความสงสัยระคนห่วงใย

“แต่ว่าคราวนี้ทำไมคุณป้าไม่ขับรถมาเองล่ะคะ มานั่งซ้อนท้ายอีแก่

ของหนูแบบนี้จะร้อนเปล่าๆ นะคะ”

“พอตริบป้าไม่ว่างนะ ลูกชายที่มาด้วยกันเขาเอาไปใช้” ชายสูงวัยกล่าว
เหลลย

“อ้าว! ถ้าอย่างนั้นเขาก็ควรจะมาส่งคุณป้าสิคะ” หญิงสาวพูดตามที่ใจคิด
“เอ๊ะ!...หรือว่าเขาไม่ยอมคะ?”

“โอ้ย...ไม่ใช่หรอกจ้ะ” เกริกเกียรติรีบโบกไม้โบกมือปฏิเสธ ก่อนที่
หล่อนจะพาลชุ่นเคื่องแทนตัวเขาไปกันใหญ่ พร้อมทั้งขยายความให้หล่อนรับรู้
“แต่เขานั้นเขาแอบไ้ช้อยย ลุงเลยไม่อยากจะพามาด้วยให้วุ่นวายนะ”

เกริกเกียรติหนีหนาบุนตรชายแล้วหัวเราะไปด้วยอย่างขำขัน เมื่อเขานึก
ย้อนไปถึงบทสนทนาที่พวกตนเพิ่งจะถกเถียงกันถึงความเอื้ออารมีน้ำใจต่อ
ผู้อื่นอยู่เมื่อครู จนนทำให้เขายิ่งมั่นอกมั่นใจล้านเปอร์เซ็นต์ว่า

จิรเมธเป็นลูกแม่โดยแท้ เพราะมีทั้งความเค็ม! เขี้ยว! อย่างเข้มข้น
และถ้าหากเจ้านั้นรู้ความจริงเรื่องที่เขา กำลังปกปิดอยู่ละก็...เชื่อเถอะว่ามัน
จะต้องคัดค้านหัวชนฝาอย่างแน่นอน

“ยังมีใครที่แอบไปกล่าวหาอีกเธอคะ?” หญิงสาวเอ่ยถามเขาอย่างทะลั่น

“อย่าทำเล่นไป...ไอ้เจ้านี่มันก็แอบสุดๆ เหมือนกัน” เกริกเกียรติตอบ
กลับและยิ้มกว้าง

ใช่! เขาคิดว่าหญิงสาวเองก็มีบางอย่างที่คล้ายคลึงบุตรชายของตนอยู่
เช่นกัน อย่างน้อยๆ ก็ในด้านความแสบ เขี้ยว เบรี๊ว ซ่า ซึ่งเขาเชื่อว่าทั้งคู่
จะมีอย่างลู่สี ชนิดที่กินกันไม่ลงเลยทีเดียว! เพราะแบบนี้ละมั้ง...เลยทำให้เขา
รักและเมตตาเจ้าหล่อนมากเป็นพิเศษ

ดังนั้นสายตาที่ทอดมองหญิงสาวจึงเปี่ยมไปด้วยแววอ่อนโยน ก่อน
ที่ฝ่ามือหนาจะยกขึ้นลูบศีรษะขยุเล็กน้อยด้วยความเอ็นดู สาวน้อยวัยใสเลย
โผล่เข้ามาสอดอีกฝ่ายด้วยความคิดถึงจับใจเช่นกัน ส่งผลให้คนที่แอบจ้อง
มองอยู่ภายในรถถึงกับตาโต จนแอบนึกตำหนิบิดาอยู่ในใจว่า

‘ทำไมคุณพ่อต้องทำตัวประเจิดประเจ้อแบบนี้ด้วยนะ’

จิรเมธหุดหิด รู้สึกขัดหูขัดตาต่อการกระทำของบุพการีเสียเหลือเกิน ก็ดูบิดาของเขาทำท่าทางเข้าลี! เอาแต่หัวเราะต่อกระซิกกับสาวน้อยอย่างมีความสุข เหมือนปลากะตักได้น้ำไม่มีผิด!

‘เอ๊ะ! หรือว่าคุณพ่อจะรู้เรื่องที่เป็นหนี้ขึ้นมาหโลกเรา ทั้งที่ความจริงแล้วท่านเอาเงินมาบำรุงบำเรอผู้หญิงต่างหาก ถ้าอย่างนั้นหล่อนก็ปะ...เป็น...เมียน้อยคุณพ่ออะลิ’

ชายหนุ่มยิ่งรู้สึกตกใจเมื่อได้ยินข่าวกว่าหาให้บิดา ทว่าสถานการณ์ตรงหน้าก็ฟ้องอยู่ทนโท่จนเขาคิดที่จะหวาดระแวงไม่ได้ จึงเตรียมจะเปิดประตูลงไปหมายจะค้นเอาความจริงจากคนทั้งสองให้รู้เรื่องกันซะเลย

แต่ยังไม่ทันที่นิ้วของเขาจะได้ขยับปลดล็อก แม่สาวผิวดำที่แลดูคุ้นตาก็หันหน้ามาเพื่อส่งหมวกกันน็อกให้บิดาเขา หลังจากท่านขึ้นซ้อนท้ายมอเตอร์ไซด์ของเจ้าหล่อนแล้ว เลยทำให้ชายหนุ่มได้ลโหมแม่สาวบ้านนาอย่างเต็มตา

แล้วพ่อหนุ่มเมืองกรุงก็แทบช็อกยิ่งกว่าการได้รู้ว่าบิดามีเมียน้อยเสียอีก เพราะคนที่อยู่ต่อหน้าเขานั้นคือยายปิตาจที่เล่นงานเขาสารพัดเมื่อวันก่อนใช่แล้ว...หล่อนคือแม่ลิงกั๋งตัวแสบนั่นเอง!

ด้วยเหตุนี้จากที่เคยคิดจะลงไปค้นคอคนทั้งคู่ให้ได้คำตอบ จิรเมธจึงเปลี่ยนเป้าหมายเป็นแอบติดตามรถมอเตอร์ไซด์ไทม์ๆ ที่เคลื่อนตัวออกจากโรงแรมไปอย่างเชื่องช้าแทน ด้วยมุ่งหวังที่จะให้หล่อนเป็นตัวนำทางไปยังหมู่บ้านลับแล เพื่อจัดการสะสางปัญหาทุกอย่างให้เรียบร้อยไปเสียที ในใจก็คิดเช่นนี้แหละ

‘งานนี้มันต้องมีเฮกันซะหน่อยแล้ว’